W. E. Johns

Biggles a Himalája

KAPITOLA PRVNÍ

VOLÁNÍ SOS

Major James Bigglesworth, známý mezi přáteli jako Biggles, odstrčil stranou koflík, zaklepal prudce lžičkou na stůl, vstal a pohlédl s výrazem úsměvného klidu na své dva hosty.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Algy Lacey, účastník mnoha jeho dobrodružství, sedící po jeho levici.

„Chci pronést řeč,“ odpověděl Biggles naprosto vážně.

„Dosud jsem ještě nikdy neřečnil, a myslím, že už asi také nikdy řečnit nebudu, ale za nynějších okolností promluvit musím. Je to poprvé –“

„To je pravda, hochu,“ přikývl Algy, „ale nesmíš mluvit příliš dlouho, protože chci poslouchat rádio. V devět hodin bude hrát Menovič Griegův koncert a o ten bych nerad přišel.“

Biggles se zamračil.

„Kdo vás sem vlastně pozval – čí je to tady byt a kdo tu vlastně teď mluví – ty nebo já?“ řekl chladně.

„Pokračuj tedy! Jen dále!“

„Děkuji,“ odkašlal si Biggles. „Pánové –“

„Ha! Slyšels, Gingere?“ přerušil ho Algy, pohlédnuv přes stůl na světlovlasého, pihovatého mladíka. „Řekl nám: pánové –“

„Budeš už mlčet?“ zasykl Biggles. „Ty ses ovšem nechoval nikdy jako gentleman – ani v důstojnické jídelně. Nazval jsem vás tak jenom z důvodů naprosto formálních, poněvadž nějak musím přece začít.“

„A co soudíš o titulu ‚milí přátelé‘?“

Algy se zatvářil nesmírně bolestně.

„Slyšels to, Gingere?“ zeptal se žalostně. „Hází tady různými názvy –“

„Nebudeš-li mlčet, začnu házet mísami,“ zavrčel Biggles.

„Promiň, kamaráde! Už se to nestane.“

„Pánové,“ začínal znovu Biggles, upíraje oči na Algyho, „myslím, že bych se prohřešil na svých povinnostech, kdybych při dnešním slavnostním večeru nepromluvil několik slov.

Jak je vám známo, poslali jsme dnešního oslavence a čestného

hosta, kterého vzhledem k tomu, že jsme všichni kamarádi, budu nazývat jeho pseudonymem – Gingera – na brooklandské letiště do kursu, aby se tam naučil létat a seznámil se se vším, co s létáním souvisí. Před týdnem složil pilotskou zkoušku a včera to bylo vyhlášeno Královským leteckým klubem.“

„Slyšte, slyšte! Slyšte, slyšte!“ rozkřičel se nadšeně Algy

„No, dobře, dobře,“ zamračil se znovu Biggles. „Jednou by to bylo úplně postačilo – nemusíš nám tady zpívat hned celé písničky. Abych se vrátil ale zase k věci,“ pokračoval, vytahuje z kapsy dopis, „dostal jsem dopis od Pima Carthornea – totiž kapitána Carthornea, jeho instruktora. Ten v něm nesmírně chválí svého žáka. Číst vám jej nebudu, protože chvála je dobrá jenom v malých dávkách a příliš mnoho chvály plete lidem zbytečně jen hlavu. Musíte se spokojit s tím, že Pim – totiž kapitán Carthorne – píše, že jeho žák ukázal mimořádné schopnosti v řízení letadel a že z něho asi bude prvotřídní pilot. Ve strojním zařízení se prý vyzná jako inženýr. Ke konci pak píše ještě různé věci, ale mluví tou svou americkou hantýrkou, která vlastně uráží pořádné anglické letadlo.“

Biggles sbalil zase dopis a zasunul je do kapsy.

„Než ti budu srdečně blahopřát, Gingere,“ pokračoval vážným tónem, obraceje bystré oči na rdícího se mladíka, sedícího po jeho pravici, „chci ti dát nějakou radu – jako starý kozák začátečníkovi.

Chci ti říci tohle:

Nezakládej si příliš na tom, co umíš a znáš, poněvadž je to celkem velice málo. Dovedeš létat a myslíš proto, že jsi pánem stroje. Nepřeháněj však nikdy svou sebedůvěru a své sebevědomí, abys toho nemusel někdy litovat! Nezapomínej nikdy na to, že je ti pouze dovoleno navštěvovat svět nad hlavami svých bližních! Naučil ses teď přemáhat velikou přírodní sílu – přitažlivost, a Přírodě se nesmí nikdo vysmívat bez trestu. Chovej se k Přírodě s úctou a ona ti neublíží a dodá ti naopak ještě další odvahy! Budeš-li se k ní však tvářit pohrdavě a opovržlivě, budou tvé dny sečteny. Víš toho teď málo, velmi málo – až budeš mít nalétáno šest tisíc hodin jako já, budeš toho už vědět víc. Ale to není ještě všechno, a při tom všem budeš stále ještě i v nejlepším případě jenom ubohým, slabým a nepatrným smrtelníkem.

Na to nikdy nezapomeň!

A nakonec pamatuj také na to, že jsi něčím také zavázán a povinen těm, kdo tuhle velikou věc umožnili. Cti jejich odvahu, skromnost a důvěru a řiď se jejich příkladem a budeš pak vždycky a všude vítán mezi letci, poněvadž o tom nebudou mluvit! Vynasnaž se získati si všechny tyto vlastnosti, nebo zůstaneš sám a bez přátel a kamarádů!

A teď prosím Algyho, aby vstal a připojil se k mému přípitku na zdraví nového letce, který bude, jak doufáme, ke cti svému stroji, nám a všemu letectvu vůbec! Šťastné přistání!“

„A žádné poruchy na motorech!“ zavrčel Algy.

„Gingere!“

„Gingere!“

Biggles si opět sedl a sáhl po cigaretě.

„A teď už můžeš Algy pustit rádio,“ řekl. „Ginger nám musí náš přípitek také odpovědět.“

Algy se podíval na hodinky a přiskočil k aparátu.

„Myslím, že už je pozdě,“ mínil, když otočil knoflíkem a čekal, až se lampy zahřejí.

Ozval se hlas, nejdříve jen slabě, ale ve chvilce již zcela jasné a zřetelně,

„… o několik minut později. Dříve ale, než začneme, máme zde jedno volání SOS“.

„K čertu s tímhle voláním SOS!“ zahučel Algy. „Ještě nikdy jsem od nikoho neslyšel, že by se byl na to někdo ozval…“

Další slova mu však odumřela na rtech, když slyšel, co hlasatel oznamuje dále.

„Major James Bigglesworth – B-i-dvě gg-l-e-s-w-o-r-t-h, major James Bigglesworth, který o sobě podal poslední zprávu z brooklandského letiště, má se odebrati ihned do Brendenhallu v Buckinghamském hrabství, kde je jeho strýc, profesor Richard Bigglesworth nebezpečně nemocen.“

Algy se zahleděl na aparát.

„A já –“

„Ticho! Ještě nedomluvil!“ zasykl Biggles.

„Musím ještě dodat,“ pokračoval hlas ze skříňky, „že má major

Bigglesworth v případě, že tuto zprávu dostane a pojede do Brendenhallu, jednat stejně opatrně jako při své poslední návštěvě, ať to už znamená cokoli…

A teď přepínáme na Albertovu síň, odkud –“

Hlas umlkl.

Algy otočil knoflíkem zpět a obrátil se k příteli.

„Co budeš dělat?“ zeptal se chraptivě.

Biggles zavrtěl hlavou a svraštil čelo.

„Dick je snad nemocen, ale to není to hlavní. V tom je ještě něco jiného. Mně se nelíbila ta poslední poznámka, skutečně se mi nelíbila! Copak asi tohle znamená: Má jednat stejně opatrně jako při své poslední návštěvě? To je zřejmá výstraha, Algy! Pamatuješ se snad ještě na naši poslední návštěvu, ne?“

„Na tu jistě nikdy nezapomenu!“

„A proč? Co se vlastně stalo?“ vyhrkl rychle Ginger.

„O tom ti teď nemůžeme tady tak dlouho vykládat,“ odbyl ho krátce Biggles. „Dick – to je můj strýc, a já jsem mu již od dětství říkal Dickpa, poněvadž jsem si spojil jeho jméno Dick se slůvkem papá – měl tehdy velké nepříjemnosti s americkými gangstery pro tajemství, o němž věděl. Ta dnešní zpráva znamená, že se zase něco děje. Nic jiného to nemůže znamenat, než že je zase v úzkých.“

„Ale jak se mohl obrátit na rozhlasovou společnost, když je nemocen? Kdo to mohl společnosti oznámit?“

„To sice ještě nevím, ale brzo se to dozvím.“

Biggles popošel k telefonu, vzal do ruky seznam abonentů a listoval v něm, až našel hledané číslo. Pak zdvihl telefon a vytočil ono číslo.

„Haló, haló – tam rozhlasová společnost? Zde major Bigglesworth. Slyšel jsem právě vaše volání SOS. Mohli byste mi snad říci, jak jste tu zprávu dostali? Děkuji vám.“

Pohlédl na Algyho.

„Přepojuje mne na jinou kancelář,“ vysvětloval. „Ano – zde mluví major Bigglesworth,“ ozval se rychle, obrátiv se zase k telefonu. „Ano – je mi skutečně velmi líto toho, že vás obtěžuji, ale možná, že je to opravdu něco velmi vážného… Jak prosím? Odkud? Z brendelhallské stanice? Ano, ano. Děkuji vám zdvořile… děkuji

vám… Poklona.“

Položil sluchátko na vidlici a obrátil se k přátelům, kteří se na něho zvědavě dívali.

„Tu zprávu jim poslal lord Maltenham,“ řekl úsečně.

„Kdo je to, u všech čertů, ten lord?“

„Nemám ani zdání, ani nejmenšího zdání. Ostatně na tom také ani nezáleží. Teď záleží hlavně na tom, že nám zanechal dopis u přednosty brendenhallské stanice, kam musíme nejdříve zajít a přečíst si jej, než se odebereme do strýcova domu.“

„A jak věděl, u tisíce hromů, že budeš právě teď poslouchat rozhlas?“ zeptal se Algy.

„To všechno nemohl vědět, ale myslím si, že asi očekával, že budu poslouchat rádio. Bylo to ostatně dosti pravděpodobné. Rozhlasová společnost říká, že byla přímo požádána, aby se o tom dopise, který je uložen u přednosty stanice, ve svém hlášení nezmiňovala, nýbrž aby mi to oznámila přímo, jestliže se jí ozvu. Ten Maltenham jistě není hlupák. Zdá se mi tak celkem, že se tam odehrává asi něco nepěkného a hanebného. Pojďme! Podíváme se tam.“

„To myslíš do toho Brendenhallu?“

„Ovšemže – a kam také jinam? Je sice škoda, Gingere, že se nám tak pokazil večer, ale tohle je naléhavá a nutná věc. Vynahradíme si to jindy. Ty ovšem neznáš ještě strýce Dicka. To je chlapík – badatel. Snad se ještě pamatuješ na to, jak jsem ti vykládal o té naší cestě za pokladem v Matto Grosso v Jižní Americe, ne? Ano, je to chlapík – a kam utíkáš, člověče?“

„Jdu si pro kabát a klobouk,“ vyhrkl Ginger, jemuž hořely oči a obličej rudl rozčilením. „Přece snad půjdu s vámi, ne?“ zeptal se zvědavě a nedočkavě.

Biggles se zamyslel.

„Nu, myslím, že s námi můžeš jít,“ zahučel pak pomalu. „Dávej si ale na sebe dobrý pozor, protože cítím, že je tam jakési nebezpečí!“

„Však chci proto s vámi také jít. Jinak bych se o to tak nebral,“ odvětil chladně Ginger.

„To jsem si o tobě také myslel“ prohlásil Biggles. „Dobře tedy.

Kolik je vlastně hodin? Půl desáté. Vůz mám v garáži za rohem. To je tedy přímo na cestě do Brendenhallu, a bude-li všechno v naprostém pořádku, můžeme tam za hodinu být. Okamžik ještě!“

Přistoupil ke stolu, vzal služební revolver systému Webley, nabil jej z balíčků nábojů, ležícího vedle a zastrčil jej do kapsy.

„Jistota je jistota,“ podotkl jen tak ledabyle. „A teď už jdeme. Pochodem pochod!“

KAPITOLA DRUHÁ

MALTENHAM

Přesně za pětapadesát minut zastavil Bigglesův Bentley před malou stanicí v Brendenhallu. Dvě petrolejové lampy osvětlovaly spoře peron a jediné ozářené okno prozrazovalo, kde je kancelář.

„Tak už jsme na místě,“ promluvil Biggles, otevřel dvířka a vystoupil.

„Chcete-li, můžete jít se mnou a podíváme se, co nám ten z Maltenhamu vlastně píše.“

Vešel do kanceláře a obrátil se na úředníka za přepážkou.

„Já jsem major Bigglesworth,“ představil se, „a myslím, že tu máte pro mne nějaký dopis.“

„To jste teda vy,“ zadíval se na něho úředník. „Jakýsi pán tu zanechal asi před půl druhou hodinou dopis a řekl, že sem snad přijedete, ale nemohl tu na vás čekat,“ a podal návštěvníkům obálku.

„Děkuji,“ roztrhl ji Biggles netrpělivě a pokročil rychle k lampě.

„Přečtu to nahlas,“ prohlásil a četl:

Bigglesworthe,

zajděte co nejrychleji na statek, ale dávejte si dobrý pozor: v parku kolem je několik podivných lidí. Pojedete-li autem, jeďte zvolna a mějte otevřené oči. Uvidíte-li modré světlo, pozor! Půjde o život! Váš strýc je raněn a musím se k němu proto zase vrátit. Je tam sám a mám o něho proto obavy. Všechno ostatní Vám povím, až se sejdeme. Mějte se ale, prosím Vás, na pozoru!

Váš Maltenham.“

Když Biggles dočetl, nastalo na chvíli ticho.

„Nic příliš lákavého, co?“ zahučel tiše Algy. „Myslím si, že si z

nás ten Maltenham netropí žerty.“

„Ten dopis je docela rozumný,“ odpověděl Biggles zachmuřeně, „ale vyznívá jaksi záhadně. Nechápu, co znamená to modré světlo, o kterém mluví, ale nemělo by smyslu nad tím hloubat a dohadovat se. Půjdeme! Ty, Algy, si vezmi můj revolver, a když se nám někdo postaví do cesty, střel po něm, ale mař dolů! Bude-li to však možno, vyhneme se jakékoli srážce a spojenému s ní vyšetřování. Ty, Gingere, měj oči na stopkách, ale sehni rychle hlavu, jestliže snad k něčemu dojde!“

„Ano, šéfe,“ přikývl Ginger. „Jak je vlastně vůbec daleko ten Brendenhall?“

„Několik mil. Poslední míle je soukromá cesta,“ odvětil Biggles, když se vůz znovu rozjel do temné noci.

Až k cestě jel se ztlumenými světly, a teprve když zahnul na úzkou odbočku, rozsvítil silná přední světla. Jejich jasné paprsky ozářily jako světlomety dlouhou kaštanovou alej, zakončenou vysokými smrky, ale nikde, kam až mohl dohlédnout, nespatřil ani živé duše. Jenom ve vzdálenosti asi čtvrt míle před ním se odrážely od tmy obrysy domu.

„Dávejte pozor!“ nakazoval Biggles tiše.

„Vidíš něco?“ vyhrkl Algy.

„Nevidím a právě proto to říkám. Dosud nikdy jsem ještě nevjel na tuhle cestu, aby přes ni nepřeběhli alespoň dva králíci. Podle toho usuzuji, že tu asi někdo je.“

Biggles snížil před tím rychlost na dvacet mil v hodině, ale když se kolem nic nedělo, zvýšil ji opět na pětatřicet. Zajel až k ohybu, a když už viděl před sebou starý dům zcela zřetelně, chtěl šlápnout na akcelerátor, když Ginger varovně vzkřikl.

„Podívejte – ten strom!“ zvolal, přikryl si tvář rukama a vrhl se na podlahu vozu.

Biggles to zahlédl v témže okamžiku.

Vysoký jilm, stojící před nimi u cesty ve vzdálenosti asi padesáti yardů, se začal pohybovat, s pomalostí, která byla téměř až příšerná, dopadal přímo přes cestu.

Nebylo kdy na úvahy a Biggles jednal s rychlostí, která mu už několikráte zachránila ve vzduchu život. Stiskl nohou vší silou páku

a sevřel rukama volant, na který se zavěsil celou svou vahou.

Všechna čtyři kola se rázem zastavila. Cesta byla šťastnou náhodou suchá, ale těžký vůz přes to strašlivě zaskřípal a jeho zoufalý skřípot pohltila mohutná rána, když dopadl těžký strom k zemi.

Celá tato věc od samého začátku až do úplného konce netrvala snad celé tři vteřiny.

Vůz sebou setrvačností trhl, levé přední kolo sjelo z cesty, zabořilo se do trávníku a strhlo celé auto doleva. V téže chvíli praskla větev, která projela předním sklem vozu a roztříštila je na sta a sta drobných střepin.

Světla zhasla a kolem nastalo hluboké ticho.

Biggles byl první na zemi, popolézaje kupředu a rozhlížeje se při tom bystře na všechny strany.

„Podej mi ten revolver, Algy – ale rychle!“ zasykl. „Je snad někdo z vás zraněn?“

„Ne. Nic se nám nestalo“ šeptl tiše Algy.

„Dobře.“

Znovu se rozhostilo kolem hluboké, nevlídné ticho, a Biggles se zvolna narovnal.

„Bylo to na nás připraveno, nebo to byla jen pouhá náhoda?“ zavrčel polohlasně.

„To nevím,“ odpověděl Algy. „A co je tamhle? Podívej se!“

Nemusel ani ukazovat, co svou otázkou myslí.

Na nepříliš vzdáleném místě vpředu se objevila chladně modrá záře. Nebylo vidět její střed a záře neměla, jak se zdálo, ani počátek, ani konec, vypadala asi jako fosforeskující mlha, blížící se zvolna nočním vzduchem k nim.

Všichni se na ni na okamžik zadívali, jako by byli fascinováni tím zjevem, a Biggles potom odskočil poděšené dozadu.

„Je to modré,“ vydechl. „Je to modré světlo. Musíme utéci – touhle cestou,“ a zamířil ke stromům a druzí těsně za ním.

Jakmile zazněl dupot jejich nohou, nabylo světlo na intensitě a zamířilo opět na ně.

Biggles se ihned zastavil a s kletbou na rtech se obrátil.

„Přece se nebudu bát nějakého pitomého světla!“ zavrčel, vytrhl

revolver a směrem k modré záři třeskly rychle za sebou tři rány. Když vyštěkl třetí výstřel, světlo sebou náhle trhlo a zastavilo se na jeho napřažené ruce, která zůstala nehybná, ozařována v obrysech modrým světlem.

Jeho přátelé zaslechli, jak křečovité vzdechl a viděli jak konvulsivně rozevřel prsty a jak revolver dopadl na zem.

Pak uskočil dozadu a vykřikl na ně: „Utíkejte! Utíkejte a nezastavujte se! Jde o život!“

Bok po boku, klopýtajíce o překážky, které neviděli, a bičujíce si tváře nízkými větvemi stromů, pádili mezi stromy.

„Tady – napravo – a pak se pokusíme dostat se k domu,“ vydechl těžce Biggles při běhu.

Utíkali již jako šílení asi půl míle, a proto se nyní ohlédli dozadu a začali zvolňovat krok.

„Jakýpak –“ ozval se Algy.

„Nemluv zbytečně a pojď!“ zavrčel Biggles a zachvěl se při tom tak, jak ho Algy dosud nikdy neviděl. „Tady!“ pokračoval. „Hrával jsem si tady v tom parku jako kluk a znám tu každou jeho stopu. Tady někde by měla být cestička. Aha – zde je! Výborně! Ta nás dovede zadem kolem zahradníkova domku k budově. Myslím, že jsme jim snad už unikli, ale dávejte přesto velmi dobrý pozor!“

„A co bude s vozem?“ zeptal se zvědavě Algy.

„Teď s ním nemůžeme nic dělat. Já bych se alespoň nevrátil zpět ani za padesát takových vozů! Teď jen tiše, neboť jestliže ti chlapi s tím modrým světlem zpozorovali, že jsme jim zmizeli, dostanou se jistě až k domu, aby nám zabránili vejít dovnitř. Jistě vědí docela dobře o tom, že to chceme udělat.“

„A myslíš si, že se dostaneme dovnitř?“

„Doufám, že nám ten Malty – totiž ten lord – otevře dveře. A teď tiše! Jsme už na místě.“

Biggles se zastavil a naklonil se kupředu, naslouchaje s napjatými nervy.

Přímo před nimi se ve vzdálenosti asi třiceti nebo čtyřiceti yardů vypínal starý dům. Nikde nebylo vidět ani jediný paprsek světla. Vpředu uhýbala cesta nalevo do temných houštin a na ni se připojovala širší stezka, vedoucí širokým kruhem přímo k hlavnímu

vchodu.

„Pojďme raději!“ zavrčel Algy naléhavě. „Mně se to tu na tom místě prostě nelíbí. Je to místo, že se na něm může stát nepříjemná věc.“

„Zcela správně,“ souhlasil s ním Ginger. „Pojďme raději dále, Bigglesi!“

„Dobře tedy,“ procedil Biggles mezi zuby. „Ale musíme to provést v běhu.“

A nečekaje, rozběhl se přímo k vchodu. Když se octl až u nich, chytil starobylou železnou kliku a opřel se o ni, ale ta se ani nepohnula. Když viděl, že je veškerá jeho námaha zcela marná, začal do veřejí tlouci sevřenou pěstí.

„Maltenhame! Maltenhame!“ volal při tom. „To jsem já – Bigglesworth. Otevřte!“

Nikdo se mu však neozval. Kolem se rozkládalo hluboké a naprosté ticho a Biggles cítil, jak mu tělem probíhá vlna strachu a bázně. Zuřivě kopl do spodní části dveří a znovu se rozkřičel: „Maltenhame – Dicku, otevřete!“

Stromy mu sice vracely nejasnou ozvěnu jeho slov, ale z domu se neozval ani nejslabší zvuk. Zahryzl se proto do rtů a obrátil se ke kamarádům.

„Tohle se mi skutečně nechce nijak líbit,“ zahučel, lomcuje klikou nahoru i dolů. „Buď tu nejsou anebo –“

Celou větu však nedopověděl.

„Dovnitř se dostat musíme,“ vyjekl Algy. „Nevím, zda mi snad povolily nervy anebo zda na mne působí tak to místo tady, ale cítím, že bych se snad zbláznil, kdyby tu teď někde zapištěla myš.“

„Jen se zase pěkně seber, hochu!“ vyjel na něho zlostně Biggles. „Těch spodních oken se vůbec nepoužívá a jsou také zamřížovaná, jak snad vidíš. Nejlepší by snad bylo, pokusit se dostat se dovnitř oknem špižírny, tamhle. Ale, Bože, co je to?“

Odkudsi ze středu parku se náhle ozval do tiché noci dlouhý výkřik člověka, který je ve smrtelných úzkostech, a výkřik opět stejně náhle ztichl.

Bylo to tak strašlivé, že všichni tři letci zůstali chvíli jako přibiti k zemi. Ginger se přitiskl k Algymu, a Biggles, který při bledém

světle hvězd vypadal jako mrtvola, upřel oči do tmy směrem, odkud se ten děsivý zvuk ozval. Chvilku uvažoval a potom mávl bezmocně rukou.

„Vypadá to sice jako vražda," zahučel chraptivým hlasem, „ale nemůžeme tu teď ve tmě a neozbrojeni nic dělat. Jen aby to nebyl Dick! Pojďte za mnou, snad se dostaneme dovnitř."

Obešel dům a po straně se zastavil pod malým, okrouhlým okénkem.

„První půjdu já, poněvadž tu znám cestu," řekl. „Až budu uvnitř, vraťte se k hlavnímu vchodu a já vás pak pustím do domu. Nastav mi nohu, Algy!"

Vytáhl z kapsy krabičku sirek, vzal ji mezi zuby, ohnul ruku a vrazil loket do okénka. Bylo slyšet cinkot padajícího skla a okénko se otevřelo, načež Biggles zmizel hbité v úzkém otvoru.

Po malé chvilce se objevil jeho obličej v temném otvoru.

„Všechno je v pořádku," zašeptal. „Jděte zase k hlavnímu vchodu!"

Rozžehl sirku a běžel chodbou k jídelně, odkud vedly dveře přímo do rozsáhlé haly. Cestou vzal s podstavce těžkou stříbrnou sošku, a drže ji za hlavu, zamával jí jako zbraní, aby se dostal až k venkovním dveřím bez jakékoli překážky a příhody.

Tam odstranil řetězy a závory, a Algy a Ginger do chodby v pravém smyslu slova vpadli

„Rozsviť tu, prosím tě!" obrátil se k němu ihned Algy s úpěnlivou žádostí.

Biggles přikročil k veliké petrolejové lampě, stojící uprostřed stolu, rozsvítil ji a bystře se rozhlédl kolem.

„U všech čertů, tady to asi pěkně vypadalo," užasl. „Jen se podívejte! Vždyť to tu vypadá jako v arsenále!"

Na stole ležela ohromná dvouhlavňová puška na slony a vedle ní hammerleska ráže dvanáct, revolver ráže jednačtyřicet a obyčejná puška. O okno byla opřena puška typu Expres a po zemi bylo rozházeno několik prázdných krabiček od nábojů. Celá řada kopí, oštěpů, nožů a tesáků, jimiž byly v normálních dobách ozdobeny stěny, byla sňata dolů a rozestavena a rozložena tak, aby byly po ruce.

Biggles vzal do ruky pušku na slony a hlasitě si oddechl.

„Je nabita," konstatoval lakonicky, zavřel zase pušku a položil ji na stůl.

„A kde je vlastně Dick? To je první a nejdůležitější věc, kterou musíme zjistit. Otevři ty dveře, Algy, a podíváme se nahoru! Vím, kde je jeho pokoj. Ale ticho – psst!"

Poslední jeho slova byla upozorněním a výstrahou.

Pak se chopil pušky na slony a postavil se ke dveřím.

„Zdá se jako by někdo přicházel," řekl polohlasem.

„A jako by spěchal," přikývl a sáhl po dvanáctce.

Hluk kroků sem zaléhal od cesty, byly to kroky člověka, který má strach a utíká. To bylo patrno i z jeho dobře slyšitelného a prudkého oddechování.

„Podívejte se ven! Světlo!" vykřikl Ginger.

„Ty se postav na stráž ke dveřím!" zasípal Biggles a vyhlédl ven směrem, kterým se kroky přibližovaly.

Rozeznával ve tmě jen nejasně černé obrysy postavy, naklánějící se v běhu se strany na stranu. Za ním tančily v tichu strašidelné a příšerným dojmem působící paprsky modrého světla.

Biggles přirazil pušku k rameni.

„Stát! Kdo je to?" zařval.

Pádící postava zamávala rukama.

„Střelte! Střelte!" zaječela. „Já jsem –"

Hned však umlkla a dopadla obličejem na vypískovanou cestu.

Biggles se nevesele usmál, když se dotkl prstem kohoutku. Dosud jej nestiskl proto, že před sebou viděl jen neurčité světlo. Když tak učinil, vyšlehly z hlavní dva dlouhé jazyky oranžového plamene napravo i nalevo a ozval se hromový rachot.

Modré světlo okamžitě zmizelo.

Prásk!

Prásk!

Dvanáctka Algyho vyštěkla dvakráte do tmy a ohlas ran se dutě odrazil od křovin a rozsypal v drobný déšť zvuků jako krupobití.

Bác!

Ode dveří se ozval také výstřel a kulka zapadla s ostrým zasvištěním na cestu.

„Zacházej s tou puškou opatrně, Gingere!“ zaburácel Biggles. „Pojď sem, Algy, a vezmi ho za nohy!“ vykřikl už v běhu za dveřmi, a ve chvilce se už skláněl nad postavou na zemi a chopil ji za límec. Zpola ji odnesli a napolo odvlekli do haly, kde ji položili na koberec před krbem.

„Zamkni zase ty dveře, Gingere, připevni závory a nabij znovu pušky!“ nakázal Biggles. „A ty, Algy, mi podej s kredence tu sklenici! Myslím si, že je to asi Maltenham, a vypadá to s ním jaksi bídně.“

Algy přikročil ke kredenci a vrátil se k Bigglesovi ve chvíli, kdy právě uvolňoval ležícímu muži límec.

„Tohle je to nejlepší“ pochvaloval si Biggles, když vpravil neznámému mezi rty trochu likéru. „Nesmí toho být ale mnoho, abychom ho snad neopili. A teď – haló, co je to zas?“

Oba se rázem napřímili, když zaslechli opět jakýsi hluk.

Dole u schodů stála bílá postava, zachycující se levou rukou zábradlí a držící v pravé ruce automatickou pistoli.

„Dicku!“ zajásal radostně Biggles. Dávej pozor s tím revolverem! To jsem já, Biggles!“ vyhrkl.

„Díky Bohu, že jste už tady!“ zašeptal profesor vroucně. „A co se vlastně stalo? Snad nedostali už také toho chudáka Maltenhama?“

„Tak je to přeci jen Maltenham!“

„Ano. A je raněn?“

„Myslím, že snad ne. Je asi vyděšen a vyčerpán. Pronásledovali ho sice, ale my jsme ho ještě včas zachránili. Co se to tu vlastně děje? Vypadáš, jako bys byl nemocen.“

„Však také skutečně jsem. Neměl jsem sice vůbec vstávat, ale slyšel jsem tu hluk. Jak jste se dostali sem dovnitř? To jsem jistě spal jako zabitý, protože jsme oba, jak Maltenham, tak i já, už několik dní vůbec nespali.“

„Vrátíš se zase na lůžko,“ prohlásil Biggles. „Přivedeme Maltenhama k vědomí a ty nám potom vylíčíš celou tu historii.

Odveď strýčka do jeho pokoje!“ obrátil se k Algymu. „A ty, Gingere, pozoruj oknem cestu, a kdybys snad něco zahlédl, oznam mi to!“

„Ano,“ přisvědčil Ginger poslušně.

KAPITOLA TŘETÍ

DICK VYPRÁVÍ

Za půl hodiny už profesor, opřený v posteli o polštáře, vyprávěl svou historii, a Biggles, sedící na okně, pozoroval bedlivě hlavní vchod do domu. Algy a Ginger byli na stráži u druhých oken, a lord Maltenham, který se ještě plně nezotavil ze svého dobrodružství, spočíval na houpací židli vedle lůžka.

Byl to příjemně vypadající mladík ve věku asi jednadvaceti až dvaadvaceti let, s vysokým čelem intelektuála a zasněnýma, poněkud smutnýma očima. Jeho dlouhý vrchní ret prozrazoval spíše hloubálka než člověka činu, a Biggles nechápal, jak se s ním strýc asi seznámil a navázal s ním styky.

Díval se na mladíka stále ještě zkoumavě, když strýc promluvil.

„Myslím, že se asi divíš, co se tu vlastně děje," řekl Dick. „A jistě se divíš také tomu, proč jsme se na tebe obrátili radiem."

„Ovšemže jsem se tomu divil," přisvědčil Biggles. „A očekával jsem také, že tě tu snad najdu na smrtelné posteli, ale celá ta věc není, jak se mi zdá, tak hrozná – alespoň s tebou ne."

„Zcela správně. Mám-li být upřímný, jsem teď vlastně jenom zesláblý a rozrušený, a nepochybuji o tom, že se to už se mnou lepší. Mám vážné obavy, že asi Maltenham značně přepínal, když informoval úředníky rozhlasové společnosti o mé nemoci, ale chtěli jsme, abys tu byl s námi, poněvadž jsme neznali tvou adresu, nemohli jsme nic jiného dělat. Bude dobře, když budeš vědět o těch podivných věcech, které se staly, poněvadž kdyby se snad přihodilo něco tragického – a to víš: lidé znají Maltenhama i mne – a někdo by se mohl na nás zeptat…"

„O tom nemluv, Dicku! Doufejme –"

„No dobrá, dobrá. To jsem řekl jenom tak. Teď už ale začnu s tou historií, abys pochopil, co se vlastně děje. Pokud se pamatuji, viděli jsme se naposledy asi před dvěma roky. Ty ses chtěl tehdy vydat letadlem na cesty a já jsem chtěl pokračovat ve svých studiích jinde – či abych mluvil přesně – na dálném východě, který mne vždycky nesmírně zajímal.

Měl jsem už všechno zařízeno a připraveno na cestu, když mne

dva dny před odjezdem kdosi navštívil. Byl to syn mého přítele, earl z Maltenhamu, a měl tehdy značné nesnáze.“

Dick pohlédl směrem k mladíku, ležícímu na houpací židli.

„Mohu o tom mluvit?“ zeptal se.

„Ovšemže,“ odpověděl Maltenham beze všeho rozmyšlení.

„Dobře tedy,“ pokračoval profesor. „Jak jsem už řekl, přišel mne navštívit Roger. To je totiž Maltenhamovo křestní jméno. Byl tehdy studujícím lékařství. Otec mu nedávno zemřel a zanechal mu velkou částku peněz, ale to všechno pro něho nemělo význam. Mám-li říci plnou pravdu, ochutnal jako už mnozí medikové před ním některé drogy, a z počáteční pouhé zvědavosti stal se zanedlouho zvyk, který by ho byl úplně zničil. Uvědomil si toto nebezpečí a žádal mne, abych ho zachránil tím, že ho vezmu s sebou do míst, kde nebude moci pokušení podlehnout, jak dobře věděl. Chtěl zanechat krátce a dobře studia lékařství, jež pro něho nemělo ani valného významu, a chtěl se mnou odjet do Číny. Souhlasil jsem ovšem s jeho návrhem a jeli jsme.

Za šest měsíců jsme už byli v nitru západní Číny, na hranicích Tibetu. Jen málokdo si dovede představit, co Tibet vlastně je. Kdybych ti řekl, že zabírá milion čtverečních mil, nic by ti to nepovědělo, poněvadž lidský mozek si nedovede ani uvědomit, co to ve skutečnosti je.

Tys ale letec a proto snad bude nejlépe, když ti to vysvětlím podle tvého.

Ta země je dlouhá tak, jako z Londýna do Cařihradu, a široká tak, jako z Londýna do Gibraltaru, což znamená, že by se do ní vešla zcela pohodlné téměř celá Evropa. Celá čtvrtina tohoto rozsáhlého území je neobydlena, nebo se má alespoň za to, že je neobydlena. Evropané znají z Tibetu jen kraje při hranicích, pravděpodobně proto, že tam nejsou železnice z toho důvodu, že leží ve výši od třinácti do šestnácti tisíc stop nad hladinou moře.

To jsem vám chtěl říci o Tibetu, abyste lépe pochopili to, co přijde dále.

Když jsme byli na západních hranicích Číny, které jsou současně také východními hranicemi Tibetu, slyšeli jsme tam zajímavé lidové pověsti o pohoří, zvaném Hory světla, které prý mají

několik záhadných vlastností. Tak například lidé, kteří bydlí v jejich blízkosti, nejsou nikdy nemocní a dožívají se vysokého věku.

S počátku jsme těmto pověstem nevěnovali pozornost a nevěřili jim, ale když jsme to slyšeli mezi domorodci všady, kam jsme jen přišli, museli jsme uznat, že snad na nich přece jen asi něco je. Nebudeš se proto jistě divit tomu, Jamesi, že jsme se rozhodli přesvědčit se o tom osobně. A to bylo počátkem všech našich dalších nesnází, poněvadž všechny ty později záhadné a tajemné události potvrzují to, že hory byly střeženy silami, proti nimž jsme byli bezmocní.

Trvalo by to příliš dlouho, kdybych ti chtěl vyličovat všechna ta nebezpečí, jimiž jsme byli obklopeni. Byla to ale nebezpečí opravdová a skutečná, a proto jsme nakonec uprchlí, domnívajíce se, že tím je nebezpečí už zažehnáno, avšak v tom jsme se mýlili, nesmírně mýlili, jak jsme brzy poznali. Náš odjezd zřejmě nepostačil těm, kteří – nu, poněvadž nemám pro ně jiné jméno, budu je nazývat strážci hor.

Ano, stačilo jen to, že jsme věděli o těchto horách, abychom byli stále ohrožováni na životech. Jsem pevně přesvědčen o tom, že nás před smrtí zachránila jen Prozřetelnost, když jsme za sněhové bouře zabloudili a museli se místo přes Čínu, jak jsme měli v úmyslu, ubírat průsmyky Himalájí a potom džunglemi do Indie či vlastně do Burmy. O naší přítomnosti v Indii psaly noviny, a naše pronásledování začalo znovu. Nedovedu dnes už ani vysvětlit, jak jsme tomu všemu vlastně unikli. Jednou jsme byli dokonce bezděčnou příčinou smrtí dvou osadníků. Hotel byl přeplněn, a proto jsme jim přepustili své pokoje, poněvadž byli nesmírně unaveni. Ráno byli oba mrtvi – a na jejich tělech nebyly vůbec patrný žádné stopy násilí. Vražda byla všem lidem záhadou a tajemstvím, ale pro nás ovšem ne, poněvadž jsme dobře věděli, že osud, který potkal je, byl by stihl nás.

A teď přicházím k nejvzrušivější příhodě, která nám otevřela oči a dokázala nám, že jsme stále obklopeni jakýmisi tajemnými silami. Byli jsme sledováni celou Indií, a když jsme nakonec nasedli v Bombayi na parník Calamore Castle, mysleli jsme si, že je už po nebezpečí.

A zmýlili jsme se znovu.

Teď poslouchej, prosím té, velmi pozorně, ale se svými poznámkami počkej, až domluvím!

První noc po odjezdu z Bombaye jsme s Rogerem leželi ve své kajutě a snažili se usnout. Koupili jsme si jízdenky příliš pozdě, a proto jsme dostali jen kabinu se dvěma lůžky, což nás ale nijak nemrzelo. Byli jsme naopak docela rádi. Roger už napolo spal a já jsem už podřimoval, když jsem náhle zahlédl, jak se víko lodního kufru zvolna otvírá. Musím ještě podotknout, že v kabině bylo dosti jasno. Poněvadž nesnáším dobře cestu po moři, nechal jsem jednu žárovku rozsvícenou pro případ, že bych snad chtěl vstát.

Nejsem však nervosní, a proto jsem několik vteřin pozoroval kufr s velikou zvědavostí, domnívaje se, že je to snad jen zrakový klam anebo představa, zaviněná kolébáním lodi. Když jsem ale uviděl, že víko je už úplně otevřeno, věděl jsem s naprostou jistotou, že uvnitř někdo je. Lodní kufry se přece samy od sebe neotvírají – alespoň to nedělají kufry v Anglii.

Jakmile jsem si to uvědomil, sáhl jsem po malé automatické pistoli, kterou jsem si koupil v Indii a kterou jsem měl v kapse kabátu, a rýpl jsem Rogera do zad, abych ho vzbudil. Chlapík v kufru tento pohyb pravděpodobně spatřil, poněvadž se víko náhle rychle opět zavřelo. To jsem, upozorňuji tě na to výslovně, právě tak dobře slyšel jako viděl.

Vyskočil jsem z lůžka a stoupl si na víko kufru, aby se nemohl otevřít, a Roger mi při tom pomáhal. Řekl jsem mu, aby zazvonil, a sám jsem na kufru zůstal. Přiběhl steward, ale křikl jsem na něho, aby raději zavolal důstojníka, poněvadž je v kabině ukryt vrah. Steward přivedl důstojníka a oběma jsem jim vysvětlil, sedě při tom stále na kufru, co se stalo, a požádal důstojníka, aby zakročil.

Pak jsem seskočil s kufru a důstojník vyzval muže uvnitř, aby vylezl ven. Když se neozvala odpověď, otevřel kufr a podíval se dovnitř.

Dick si odkašlal a pohlédl omlouvavě na synovce.

„Věř mi, Bigglesi, nebo nevěř – ale kufr byl prázdný. Totiž prázdný v tom smyslu, že v něm nebyl nikdo ukryt. Byly v něm ale za to dvě jiné věci: špinavá dýka a malá lahvička, vyrobená z

jakéhosi podivného skla.“

Biggles přikývl, že chápe.

„Tlačila tě můra, viď?“ zeptal se ledabyle.

„To jsem čekal, že tohleto řekneš,“ zamrkal očima Dick. „Ne, můra mne netlačila. Vždyť –“

„Počkej okamžik!“ přerušil ho Biggles. „Ty říkáš, že byl ten kufr prázdný a v tom je také ten celý vtip. Proč jsi tedy dělal vlastně poplach?“

„Já jsem ale viděl i slyšel, že se kufr otevřel a potom zase zavřel.“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Vzdávám se tedy,“ prohlásil, „poněvadž se ve vykládání snů nevyznám. V tom kufru buď někdo byl anebo v něm nebyl nikdo. Ty říkáš, že v něm nikdo nebyl. Jestliže tomu tak skutečně bylo –“

„Jen mne nech domluvit!“ vpadl mu do řeči strýc. „Užasl jsem ovšem a myslel jsem si, že jsem se snad zbláznil, zejména když se důstojník na mne podíval tak, že jsem mu i beze slov vyčetl s očí podezření, že jsem snad večer příliš pil. Začal jsem prohlížet důkladně lodní kufr a poznal jsem, že to není vůbec můj kufr. Můj kufr byl zastrčen pod lůžky, a Rogerův – je to vlastně cestovní kufr – stál u stěny a byl otevřen. Žádný z nás předtím ten třetí kufr neviděl. Řekl jsem důstojníku, že za to nemohu a že ve své kabině nechci za žádných okolností mít nic, co není moje. Pomohl jsem kufr vytáhnout na chodbu, a důstojník a steward jej odnesli a oba se pod jeho tíží prohýbali.

Pak jsme o něm už nic neslyšeli a na celou věc jsme už téměř zapomněli. Dopluli jsme tak do Anglie a chtěli jsme v Southamptonu právě už vystoupit, když jsme byli pozváni ke kapitánovi. Musím ti ještě povědět, že když jsme se blížili k Southamptonu, narazil náš Calamore Castle na norský parníček. Calamore Castle byl při tom pod vodní čarou poškozen, ale ne nebezpečně, jak bylo v doku zjištěno. Voda vnikla do skladiště, a proto byla zavazadla z něho dopravena na palubu, kde je prohlíželi celníci, než byla odvezena.

Když přišel na řadu kufr, který byl tehdy vynesen z mé kabiny, nikdo se k němu nehlásil, a proto přeřízli jednoduše provazy a otevřeli jej.

Dick se odmlčel.

„No tak pokračuj!“ vybízel ho netrpělivě Biggles, „Co tam našli? Hnízdo bílých myší?“

„Ne – našli tam tělo čínského kuli,“ odvětil profesor pevným hlasem.

„Mrtvého?“

„Samozřejmě. Kufr se octl ve skladišti pod vodou a chlapík se v něm utopil.“

„Vždyť jsi ale přece říkal, že byl ten kufr prázdný.“

Dick jen pokrčil rameny.

„To je pravda,“ přisvědčil.

„Přece ale nemůžeš mít pravdu v obou případech,“ namítal Biggles. „Buď byl ten kufr prázdný anebo v něm byl ten Číňan. Nemohl být prázdný a současně v něm nemohl být kuli. Co mi to chceš, prosím tě, namluvit?“

„Nechci ti naprosto nic namluvit. Vypravoval jsem ti jenom to, co se stalo.“

„Snad to byl černý pasažér a vlezl do kufru sám,“ mínil Biggles.

„A pak sám zvenčí zavázal kufr provazem se zvláštními uzly, že ano? Ba ne, hochu!“

„Ty tedy chceš, abych ti věřil, že byl kufr převázán přesně tak, jako když jsi jej viděl naposledy?“

„Mých uzlů se nikdo ani nedotkl, na to mohu přísahat. Na provazy jsem se podíval nejdříve.“

Biggles svraštil čelo.

„Neměl jsi, Dicku, někdy v poslední době zimnici a horečky?“ zeptal se.

Profesor se usmál.

„Promíjím ti tu tvou otázku, třebaže je trochu podivná,“ řekl. „Ne, ani zimnici, ani horečky jsem neměl už dlouhou dobu.“

„Pak se tam tedy ten chlapík dostal klíčovou dírkou,“ prohlásil Biggles. „Jinak se tam dostat nemohl.“

„Tohle bys jistě neřekl, kdybys ho byl viděl,“ odpověděl strýc. „Byl to veliký a silný člověk. Dovol mi ale, abych mohl pokračovat! Diskutovat budeme, až budu hotov s celou historií!“

„Bože spravedlivý! Já jsem myslel, že už jsi hotov.“

„Další věc je ještě horší, a naprosto nevysvětlitelná.“

„Tak tedy už raději mluv!“ vybízel profesora Biggles. „Bude-li to ale zase něco podobného tomu, co jsme už slyšeli, budu potřebovat chloroform, abych dnes v noci usnul.“

„Přejdu celou tu dobu, než jsme se dostali domů,“ pokračoval Dick. „Několik dní se nic nedělo. Roger i já jsme měli práci s prohlížením map a opatřováním místa na lodi –“

„Abyste se zase vrátili do Číny, že ano,“ přerušil ho chápavě Biggles.

„Ano. Zcela správně.“

„A proto jste si také ani nezaopatřili služebnictvo.“

„Přiznávám, že máš úplné pravdu. Ale nevyrušuj mne stále, abych to mohl dopovědět!

Předevčírem jsem tu seděl u otevřeného okna a zapisoval jsem si různé poznámky. Roger si vyšel na procházku a vzal si pušku čtyřiačtyřicítku pro případ, že by snad mohl něčím zásobit naši kuchyň. Myslím, že jsem snad dřímal, ale náhle jsem sebou trhl, jako bych tušil nebezpečí – jinak si to alespoň nedovedu vysvětlit.

Mohl bych přísahat na to, že v místnosti kdosi byl, ale nikoho jsem neviděl. Sedl jsem si proto zase a styděl se za své nervy. V tom jsem cosi uviděl. Vypadalo to jako modré světlo, které se objevilo nedaleko dveří a pohybovalo se místností směrem ke mně. Pocítil jsem v té chvíli strach a úzkost, a kolem nastalo opět šero.

Symptomy toho, co mne obestřelo, byly symptomy praobyčejného strachu a děsu. Oční víčka mi rychle klesla a měl jsem dojem jakési paralysy. Chtěl jsem vykřiknout, poněvadž jsem si myslel, že je Roger snad někde nablízku, ale nemohl jsem z hrdla dostat ani nejslabší zvuk. Chtěl jsem zdvihnout ruce, ale měl jsem je jako olověné a odumřelé. Světlo se objevilo znovu a bylo již silnější. Přiznávám se zcela upřímně, že jsem si už myslel, že jsem ztracen.

Vtom však vešel do dveří Roger. Viděl jsem ho nejasně jakousi hustou purpurovou mlhou, která se rychle kolem mne soustřeďovala. Vyprávěl mi potom, že byl zcela jasný den a že jsem vypadal tak, že si už myslel, že jsem snad mrtev. Pak zahlédl ty paprsky a ještě cosi jiného. Tvrdí, že je pevně přesvědčen o tom, že spatřil za nimi jakousi temnou postavu. Měl při tom stále na rameni pušku, ale

nenabitou, poněvadž náboje vyňal, když vešel do domu. Šťastnou náhodou měl ale v kapse několik patron, a proto mohl pušku opět nabít a vystřelit na tu nejasnou a neurčitou postavu vzadu za tím světlem.

Pamatuji se, že jsem ten výstřel slyšel, ale nebyl o nic hlasitější nežli praskot skořápky na vejci. Potom jsem ztratil vědomí.

Když jsem přišel zase k sobě, vpravoval mi Roger do úst jakousi étérickou sůl. Mohl jsem sebou hýbat, ale to bylo také všechno, co jsem mohl. Všechny údy jsem měl jako by ochrnuté a prolezlé chronickým revmatismem.

Zkrátka – abych tu historii příliš neprotahoval, Roger mne odnesl na lůžko, s něhož jsem se už ani nehnul, a seděl u mne na stráži.

A ještě cosi zajímavého!

Když se Roger vrátil na místo, kde spatřil podle svého domnění onu postavu, našel tam cosi, co bylo dokladem toho, že se tam skutečně něco stalo.“

„A co to bylo?“

„Krvavé skvrny. Na podlaze tam byly krvavé skvrny. A ty krvavé stopy vedly ke dveřím a potom ven do zahrady.“

„Výborně!“ zajásal Biggles se zřejmým ulehčením.

„Proč máš z toho vlastně takovou radost?“

„Protože vím podle svých nevelkých zkušeností, že to, co krvácí, také cítí. A na to, co cítí, lze s úspěchem použít prachu a olova. Kdybys mne byl požádal o pomoc proti zástupu záhadných a tajuplných strašidelných zjevů, byl bych zmizel tak rychle, že by se mi za patami jen prášilo, ale ty krvavé skvrny mění úplně celou situaci. Ti chlapíci z dálných a širých krajů používají podle toho jakýchsi triků a myslím, že nebude tak nesnadné na ně přijít.“

Obrátil se k Maltenhamovi.

„A teď mi řekněte,“ požádal ho, „co jste prožil dnes večer!“

„Stal jsem se obětí podobného útoku, jaký byl proveden na vašeho strýce, ale s tím rozdílem, že nebyl tak prudký,“ odpověděl mladý šlechtic. „Uznáte jistě, že jsem nemohl stále bdít. Kdyby byl býval váš strýc zdráv, byl by se mohl se mnou na stráži střídat, ale takhle jsem byl na všechno sám. Viděl, že je to nad mé síly, a proto

mi navrhl, abych se pokusil najít vás. Vzpomněl jsem si na rozhlas a odešel jsem do vsi zatelefonovat společnosti.

Když jsem to vyřídil, vracel jsem se zase zpět a cestou jsem byl napaden tím modrým světlem. Nikoho jsem při tom nespatřil. Když se světlo náhle přede mnou objevilo, uskočil jsem mezi stromy a tam jsem také úplně zabloudil. Směr mi vlastně ukázala teprve světla vašeho auta. Dostal jsem se tak až na cestu k domu a tam jsem se octl znovu ve tmě. Bylo to strašlivé! Pak jsem zase uviděl to světlo a byl jsem tím tak polekán, že jsem přímo letěl, abych si zachránil život. Paprsky mne stále pronásledovaly, a když utkvěly na mně, působily mi jakési strnutí."

„To znám," přikývl Biggles. „Pocítil jsem to také."

„Vy také? A kde?"

„Dnes večer na cestě. Světlo mi ozářilo ruku, a ta úplně strnula, takže mi revolver vypadl na zem. Zdálo se mi, že mi prsty probíhá elektrický proud."

„Ano, máte pravdu."

„Nu, a co hodláte teď dělat?" zeptal se Biggles. „Tohle přece nemůže trvat věčně. Dříve nebo později se může některému z vás přihodit něco opravdu vážného."

„Myslím, že se nikterak nemýlíš," přisvědčil Dick. „Nemohu se sice smířit s myšlenkou, že bych měl utéci ze svého vlastního domu před nějakými divochy, ale přece jen jsem toho názoru, že čím dříve si najdeme nějaké místo –"

„Před divochy? A kdo ti řekl, že jsou to divoši?" skočil mu rychle do řeči Biggles.

Nastalo na chvíli ticho a potom profesor zvolna přikývl.

„Rozumím, co tím míníš," řekl tiše. „Myslíš tím –"

„Myslím tím, že lidé, kteří dovedou zacházet s paprsky smrti anebo s paprsky, které člověka ochromí, a sami při tom zůstávají neviditelnými, lze asi jen stěží nazývat divochy!"

„Neviditelnými! Jak to myslíš?"

„To si nedovedu jinak vysvětlit než zázrakem, a zázraky se už dnes nedějí. Ten chlapík byl v tom kufru pravděpodobně stále, ale vy jste ho neviděli. Viděli jste jenom zbraň, kterou vás chtěl zabít, a v té lahvičce asi byla tekutina, která ho učinila neviditelným. Proto také

byl kufr tak těžký, když ho steward s důstojníkem odnášel. Po smrti nabyl kuli zase normálního vzhledu a vrátil se do normální podoby. A pak ještě ten chlapík tady v místnosti. Malty tvrdí, že spatřil neurčitou, temnou postavu, že ano?“

„Zcela správně,“ přisvědčoval Maltenham. „Byla to postava spektrální – cosi takového druhu, jak si představujeme strašidla.“

„Přesto to byl ale člověk, jak dokazují krvavé skvrny. Duchové nekrvácejí – alespoň jsem o tom nikdy dosud neslyšel. Proč tu však vykládám takové nesmysly?“ rozčilil se najednou. „Abychom mluvili o takových věcech vážně, museli bychom věřit pohádkám a bájím.“

„S tím nesouhlasím,“ ozval se profesor. „Myslím, že jsme mluvili jen pouhou pravdu. Začínám mít podezření, že ta celá věc je mnohem hlubší a mnohem záhadnější, než jsme se domnívali s počátku.

A kromě toho: ti lidé pocházejí z Hor světla! Světla! Jen si všimni toho slova!“

„Jak mohou hory vyrábět světlo?“

„Řeknu ti, co si myslím. Nepochybuji o tom, že ty hory skutečně existují, a že tu jejich podivnou vlastnost lze vysvětlit ohromnými zásobami radia. To mi napadlo už dávno, protože radium má také léčivé vlastnosti. Vždyť dnes ještě nikdo radium důkladně neprozkoumal se všech stran, a proto nevíme, co všechno ti lidé mohou dělat, mají-li je k dispozici v nesmírném množství. Jeden gram postačí –“

Náhle však umlkl, když se od hlavního vchodu ozval hluk.

„Gingere,“ vyskočil Biggles, „dávals pozor na cestu?“

„Nedával, protože jsem poslouchal, co profesor vypravuje, přiznal se upřímně Ginger.

„To pozoruji,“ zavrčel Biggles. „Pojď sem, Algy – a ty, Gingere, také! A vy, Malty, pojďte také! Naši přátelé mají nějak tuze naspěch,“ ušklíbl se, když uslyšel nové zaklepání na dveře.

Seběhl rychle po schodech do haly a ostatní za ním.

„Vy si, Maltene, vezměte dvanáctku a postavte se dole u schodů!“ nařídil.

„Ty, Gingere, si vezmi pušku a budeš mne chránit!“

Sám si vzal pušku na slony.

„Ty, Algy, otevři dveře a schovej se za nimi! Jsem zvědav na toho chlapíka, který dokáže takové věci a stále ještě běhá po světě," dodal pochmurně.

Postavil se ve vzdálenosti asi tří yardů ode dveří a připravil si pušku.

Algy odsunul závory, odemkl, otevřel a odskočil.

„Vstupte!" vykřikl Biggles pevným hlasem

Na chvíli nastalo ticho a potom se Biggles krátce hystericky zasmál.

Všichni užasli, když dovnitř vešel policejní seržant a za ním konstábl.

„Co tohle znamená?" zeptal se seržant, pohlížeje udiveně s jednoho na druhého.

„My tady – eh – očekáváme jakési přátele," vysvětloval Biggles.

„Přátele?" opakoval nedůvěřivě seržant „To takhle vítáte přátele?"

„Vždycky sice ne, ale dnes ano," odpověděl Biggles poněkud váhavě „A co si přejete, seržante? Přicházíte asi kvůli mému autu, že ano?"

„To ten vůz mezi stromy je váš?" řekl podezíravě seržant „Vy jste měl asi nějak tuze naspěch, mladý muži," pohladil si rozvážně bradu. „Zdá se mi vůbec, pánové, že tu pořádáte nějaký veselý večírek," kývl významně hlavou

„A to je všechno, co nám chcete říci?" opáčil chladně Biggles

„Ne, pane," vyhrkl seržant. „Přicházím za mnohem vážnější věcí. Chci se vás zeptat, co víte o tom mrtvém muži, který byl nalezen v parku."

Biggles strnul.

„O mrtvém muži?" opakoval polohlasem. „Ne – ale sedněte si, seržante! Dovolíte snad, abych vám nabídl občerstvení. Algy, zamkni dveře a zastrč zase závory! Maltenhame, přineste láhev a několik sklenek!"

Položil pušku na stůl a sedl si proti seržantovi.

„A teď mi povězte, seržante, o tom mrtvém muži!" požádal návštěvníka. „Kdo je to?"

„To je právě to, co chceme vyšetřit. Je to cizinec a vypadá jako Číňan, ačkoli inspektor tvrdí, že je to asi Japonec. A je nahý jako novorozeně, co je na té celé věci nejpodivnější.“

„A jakou smrtí zemřel?“

„Byl zastřelen. Zasažen přímo do prsou. Pravděpodobně asi takovouto puškou,“ řekl zvolna, ukazuje na čtyřiačtyřicítku.“

Biggles zachytil Maltenhamův pohled a mrkl.

„A kdo ho našel?“ zeptal se.

„Bert Dalton. Snad jste už o něm slyšeli. Či ne? Je to pytlák a my ho známe tuze dobře. Šel pytlačit a našel mrtvolu. Nijak to nezapírá. Vykládá, že ve tmě o něco zakopl, a proto se podíval, co to vlastně je. Vykřikl zděšeně, když uviděl mrtvolu, a hned utíkal na policejní stanici, co mu jen nohy stačily. Byla to nejrozumnější věc, kterou mohl udělat. K svému štěstí měl u sebe jen svou starou dvanáctku, a proto víme určitě, že sám nevystřelil.“

„A kde je mrtvola teď?“

„Dali jsme ji odvézt do márnice a inspektor nás potom poslal sem, abychom vyšetřili, zda o té věci něco víte.“

„Ne, nevíme,“ řekl Biggles zvolna. „Myslím, že vám asi nic nebudeme moci povědět.“

„To je zvláštní. Dnes večer jste přece stříleli, ne? Lidé obyčejně po setmění nestřílívají – ovšem až na takové ptáčky jako je Bert Dalton.“

„A jak to víte, že jsme stříleli?“

„Řekl nám to Dalton. Slyšel tu rány.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Biggles. „Ale to bylo až potom, když našel mrtvolu, takže jsme toho člověka nemohli zastřelit my.“

„A odkud víte, že to bylo až potom?“ opáčil seržant udiveně.

„Poněvadž vím přesně, kdy Dalton mrtvolu našel. Slyšel jsem jeho výkřik, ale nevěděl jsem ovšem, co to znamená a kdo to vykřikl.“

„Máte asi pravdu, pane,“ kývl hlavou seržant. „Nechtěl jsem vás snad přesvědčovat o tom, že máte něco společného se zastřelením toho Číňana nebo kdo to vlastně je. Lékař říká, že byl mrtev už dvanáct hodin nebo snad i více, a kulka prý byla vypálena z těsné blízkosti.“

Biggles přikývl.

„Mezi námi řečeno, seržante: v posledních dvou dnech jsme tu v parku viděli jakési podivné lidi. Mysleli jsme si, že jsou to snad cikáni. Možná, že se servali mezi sebou. Jak snad víte, byl profesor Bigglesworth, který je mým strýcem, na cestách, a poněvadž tu nikdo nebydlel a nedohlížel, mohl si tu každý dělat, co chtěl. Myslím, že bude snad nejlépe, když se tu podíváte po okolí, až se rozední.“

„Teď už ale je profesor doma, že ano?“

„Ano, ale je nemocen a leží.“

„Dobře tedy, pane. Nebudeme ho podle možnosti obtěžovat, ale poněvadž musíme celou věc vyšetřit, není vyloučeno, že ho budeme muset také vyslechnout.“

„Zcela správně, seržante. Vy víte sám nejlépe, co máte dělat. Poněvadž jsou ti lidé tady někde v okolí, byl bych rád, kdybyste požádal některého ze svých lidí, aby tu až do odvolání alespoň jednou denně prošel krajem. A při tom ať se také zastaví tady u nás, aby se přesvědčil o tom, že je tu všechno v pořádku.“

„Dobře, pane. Uvidím, co bude možno dělat,“ řekl seržant a vstal. „Dobrou noc, pane!“

„Dobrou noc, seržante!“

Když se za policisty zavřely dveře, pohlédl Biggles vážně na ostatní.

„Myslím, Malty,“ zahučel, „že jste toho chlapa zabil vy!“

„Vypadá to tak.“

„Mám za to, že o tom nesmíme vůbec pochybovat.“

„A co mám teď dělat?“

„Zatím nic. Půjdeme teď zase k strýci a povíme mu, co se stalo.“

Vrátili se do ložnice, kde vypravovali profesorovi, co se dověděli.

Schylovalo se už k ránu a stále ještě hovořili,

„Teď už jsem ale unaven,“ prohlásil Biggles nakonec. „K čemu ses rozhodl po tom všem, Dicku?“

„Nevím sice, co o tom soudí ostatní, ale já už vím, co udělám,“ odvětil profesor.

„A co to je?“

„Vrátím se do Číny, či vlastně do Tibetu, abych tam poznal

pravdu.“

„To mne příliš netěší,“ podotkl Biggles. „Snad ode mne nechceš dokonce, abych tě tam odvezl letadlem?“ zeptal se podezřívavě.

„To právě chci.“

Biggles se nejdříve zamračil, ale pak pohlédl strýci přímo do tváře a oči se mu zase rozjasnily.

„Víš, co si myslím, Dicku?“ zeptal se smířlivě. „Že tenhle úmysl máš už dávno. Kdybys mi chtěl povědět pravdu, jistě bys mi řekl, žes mne sem vlastně jenom proto pozval.“

Profesor se slabě usmál.

„V tom máš zcela pravdu,“ přikývl.

„A uvědomil sis, co bude taková výprava stát, i když si odmyslíme všechna nebezpečí?“

„To vím, že spoustu peněz, ale Roger –“

Biggles zaletěl pohledem k Maltenhamovi.

„Tak takhle to tedy je?“ protáhl. „Vy jste tedy v tom spiknutí také?“

„Bohužel ano,“ přiznal se Maltenham. „Budu tu výpravu financovat, budu-li se jí moci zúčastnit.“

„Ty máš letadlo, Bigglesi, viď?“ zeptal se Dick.

„Ano, mám ještě stále starého „Vandala“, ale ten by se pro tohle asi nehodil. Je už zastaralý a motor už je příliš vyběhaný, čemuž se nelze divit při počtu hodin, které nalétal. Ne, ne. Poletíme-li skutečně, budeme potřebovat nový stroj.“

„Myslím, že víte, jaké letadlo zvolit, bude-li třeba zvláštního stroje pro naši výpravu,“ mínil Maltenham.

Biggles se na chvilku zamyslel.

„Ano,“ odpověděl. „To není nic tak nesnadného, ale letadlo stojí hromadu peněz, a zejména typ pro souš i vodu, amfibie, abychom byli připraveni na všechny případy a možnosti.“

„Kolik by to asi všechno stálo?“

„Stroj, benzín, olej a všechno ostatní, co budeme potřebovat, by vyžadovalo částku asi třiceti tisíc liber.“

„Jenom? Pak je to ale tuze jednoduchá věc,“ prohlásil vesele Maltenham. „Mám desetkrát tolik a nevím, co s penězi dělat. Nechci na tom podniku vydělat a finanční stránka mne vůbec nezajímá.

Myslím jen na dobro, které můžeme udělat. Můj vychovatel si vždycky přál, abych provedl něco velikého. Neměl o mně nikdy příliš dobré mínění a – mám tušení, že tady je k tomu skutečně příležitost.“

„Máte-li o tom takový názor, pak je to zcela v pořádku,“ mínil Biggles.

„Budu-li moci nějak prospět lidstvu, budu alespoň vědět, že jsem za svého života udělal něco dobrého.“

„Podle toho soudím, že asi myslíte na radium, že ano?“ zeptal se Biggles.

„Ano, a na nic jiného. Jestliže tam radium skutečně je, a budeme-li je moci také přivézt, vrátíme zdraví milionům chudáků, kteří nyní umírají na různé takové strašlivé nemoci jako je rakovina.“

„Výborně! A čím dříve budeme odtud pryč, tím lépe“.

„Poletíte tedy s námi?“

„Ovšemže poletím,“ zasmál se Biggles. „Mám-li vám prozradit úplnou pravdu, čekal jsem cosi podobného hned, když jsem sem jel.“

„Jsi hanebný pokrytec!“ vykřikl profesor.

„Ty jen zcela klidně lež a hleď, aby ses zase zotavil!“ zatvářil se vážně Biggles. „Nemůžeme se odtud ani hnout, dokud se zase nesebereš a nebudeš běhat. A kam si máme jít teď lehnout?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

STŘECHA SVĚTA

„Největší nebezpečí, s nímž se setkáme, bude asi to, že nenajdeme vhodné místo k přistání,“ řekl Biggles vážně, dívaje se na své čtyři společníky, jako by čekal od nich potvrzení svých slov.

Uplynulo už šest týdnů od chvíle, kdy naši letci slyšeli volání SOS, aby odjeli co nejrychleji do Brendenhallu.

Nyní seděli na verandě restaurace na chittagongském letišti, ležícím nedaleko hranic Bengálska, Assamu a Burmy.

V Brendenhallu se po odchodu policejního seržanta už nic důležitého nestalo. Profesor byl pozván k výslechu ve věci mrtvého Číňana a ostatní ho doprovodili autem k soudu. Po výslechu vyhlásil koroner nález „zabit nešťastnou náhodou“ a věc byla vyřízena.

Pak odjeli všichni přímo do Londýna a do Brendenhallu se už nevrátili. Dick předal dům do správy spolehlivému člověku, aby se vyhnul všem dalším možným nebezpečím.

V Londýně se ubytovali v nenápadném a zapadlém hotelu, odkud Biggles vedl jednání o koupi letadla a prováděl přípravy na cestu. Po dlouhých úvahách a důkladných debatách s Algym se rozhodl pro koupi celokovové amfibie, dvoumotorového to letounu pro souši i vodu, typu „Gannet“, jež začala továrna nedávno vyrábět pro královské letectvo. Bylo to letadlo přizpůsobené všem možnostem a všem účelům, opatřené kolovým podvozkem, který mohl pilot buď vytáhnout nebo spustit. Mezi nosnými plochami byly namontovány dva vzduchem chlazené motory typu „Herkules“, z nichž byl každý připevněn na jedné straně trupu z praktických důvodů. Vpředu byla kabina pro dva piloty, sedící vedle sebe, a byla opatřena všemi přístroji pro let naslepo. Nízké dveře vedly do prostorné kabiny, v níž bylo místo pro šest cestujících, zavazadla a zásoby, umístěné v postranních kajutách. Zásoby potravin byly velmi značné, poněvadž nevěděli, jak dlouho cesta potrvá.

Poněkud více práce dalo opatření potřebných dokumentů, bez nichž podle mezinárodních ustanovení nesmí letadlo přeletět hranice, poněvadž Biggles nemohl udati konečný cíl cesty. Nakonec překonal i tyto potíže tím, že prohlásil, že letoun podniká cestu do Austrálie, a dalším dotazům se vyhnul tím, že hned také řekl, že společnost bude cestou dělat odbočky od hlavní trati. Na otázku, kdy se letadlo opět vrátí, odpověděl, že dosud neví, poněvadž je možná zdrží špatné počasí.

Nakonec nadešel den, kdy Explorer, jak byl stroj nazván, opustil Brookland k první etapě své dlouhé cesty. Letěli přes Indii do Karachi a odtud potom do Cittagongu, jenž měl být východiskem do neznáma, poněvadž to bylo poslední letiště před konečným cílem. Dolétli tam v době, kterou předpokládali, a nyní konali poslední válečnou poradu.

„Nejvíce mne trápí otázka, zda najdeme vhodné místo pro přistání,“ pokračoval Biggles. „Nevíme vlastně ani kam letíme. Nevíme to ani zhruba na sto mil i více. Podle strýcových zápisků, doplněných mapami západní Číny, pokud existují, je nejbližší bod

pohoří vzdálen v přímé čáře asi osm set mil. Kdybychom zde zanechali část zásob, mohli bychom nabrat tolik benzínu, že bychom mohli doletět až k horám, obhlédnout je, a kdybychom tam nic nenašli, vrátit se zase zpět. Bojím se však zásoby tu nechat pro případ, že bychom tam něco objevili a chtěli tam zůstat.

Něco jiného by bylo, kdybychom letěli do normálního a obyčejného kraje. Musíme se nejdříve dostat do výše čtrnácti nebo patnácti tisíc stop, abychom byli nad horami, a v té výši musíme také někde na rovině zůstat. Let v takové výšce znamená ztrátu výkonnosti, takže tam budeme muset letět na plný výkon motorů, kdežto v nižších polohách by nám stačil jen poloviční. Musíme vzít proto s sebou co nejvíce benzínu, abychom se pak dostali zase zpět. Musíme naložit benzín i v plechovkách kromě toho, který bude v tancích a onom zásobním tanku, který jsem ještě namontoval. Všechno bude v pořádku, najdeme-li místo pro přistání, poněvadž pak se můžeme snést dolů a naplnit zase ze zásob tanky, vyházet prázdné plechovky, čímž se stroji ulehčí, a pak se můžeme připravit opět bezpečně na zpáteční cestu. Jestliže ale nenajdeme místo pro přistání, octneme se v úzkých, protože tam a zpět se bez mezipřistání nedostaneme. Považuji za rozumné upozornit vás na to předem.“

„Snad ale přece jen na tak rozsáhlém území najdeme někde místo, na němž bychom mohli přistát, ne?“ promluvil profesor.

„To není tak jisté a zaručené. Říkal jsi sám, že jste na celé té své dlouhé cestě nespatřili ani jediné místo, které by mohlo být považováno za letiště. K tomu se nehodí ani rovina nebo nížina, která je rozervaná nebo skalnatá.

Pokud se týče mne, nehoruji nikterak pro zpáteční cestu domů pěšky, protože cesta pěšky trvá příliš dlouho. Naší nadějí musí být voda. Objevíme-li tam někde jezero, bude všechno v naprostém pořádku, ačkoli v takové výšce bude i voda pravděpodobně stojatá a nehybná. A hydroplán potřebuje ku vzletu vlny, zejména má-li tak těžký náklad jako bude mít náš stroj.

Proto to všechno říkám raději už předem, aby každý mohl projevit svůj názor a případně účast odříci.“

V odpověď se mu ozval celý sbor protestů, a Biggles se usmál.

„No tak tedy dobře,“ prohlásil. „Opustíme zemi zítra ráno za

rozbřesku.“

„Jak dlouho nám potrvá cesta na místo?“ zeptal se Malty, jak nyní Maltenhamovi už všichni říkali.

„Osm hodin. Mohl bych to sice dokázat i za kratší dobu, ale chci šetřit motory. Čeká na nás možná dlouhá cesta.“

„Je už stroj úplně připraven?“ ozval se Dick.

„Je připraven tak, že můžeme odletět třeba hned,“ upokojil ho Biggles. „Algy, Ginger a já jsme mu věnovali celý den, jak víš.“

„Dobře. Ráno tedy vyrazíme. Cítím, že to bude jeden z největších činů mého života.“

„A to asi hned v několikerém smyslu slova,“ zašklebil se Biggles, když všichni vstali, aby si šli lehnout.

Druhého dne ráno zářily ještě na opálové obloze bledé hvězdy, když se Explorer rozjížděl po letišti, aby se vydal za velikým dobrodružstvím.

Biggles pohnul zvolna řídicí pákou a letoun se vznesl do vzduchu, zanechávaje za sebou hustý mrak prachu. Pilot si oddechl, poněvadž se obával, že mu snad při tom zatížení odlétne kolo podvozku, a nařídil stroj směrem k severovýchodu.

Pod nimi se rozkládala panenská, netknutá džungle, rozbíhající se všemi směry, kam jen oko dohlédlo. V dáli nalevo se táhla delta řeky Gangu jako šedivé, ledabyle rozhozené stuhy.

Uplynula hodina a kraj se neměnil až na to, že přímo před nimi se v nesmírné dáli jako bílé zuby, zakusující se vysoko do oblohy, objevila mohutná horská hradba. A byla to skutečná hradba, byla to hradba, vysoká čtrnáct tisíc stop, která po celé věky tvořila nepřekročitelnou zeď kolem indické Peninsuly a chránila ji před čínskými hordami. V poslední době ji přešli asi dva běloši z Číny do Indie, a ti nemohli ty nehostinné kraje prozkoumat po obou stranách.

„Jak jsou asi daleko?“ zeptal se Algy, ukazuje na vzdálené hory.

„Ty nejbližší asi dvě stě mil,“ odpověděl tiše Biggles, pozoruje výškoměr a současně také horské obry, poněvadž věděl, že Himálaja mění velmi rychle tvary, a nechtěl letět jen naslepo.

Slunce stoupalo na obloze stále výše, ale poněvadž jehla výškoměru stála nyní na čtrnácti tisíc stopách, nepociťovali nijak vedro. Dole pod nimi zvolna se valila řeka Brahmaputra k

Bengálskému zálivu, jako by zlenivěla nesnadnou cestou mezi horami, a spadla nakonec fantastickými proláklinami do roviny.

Hory se zdály teď být nesmírně blízko, ale Biggles věděl, že jsou ještě dosti daleko. Zatím neustále stoupal, dívaje se pozorně na přístroje před sebou.

Přibližovali se k těm horským obrům stále více a více a před zraky se jim objevil nejnádhernější pohled celého světa, avšak Biggles se naň díval zcela lhostejně a netečně. Jeho, jako letce, zajímalo pouze to, že má před sebou ohromnou překážku, kterou musí za pomoci své obratnosti a svých zkušeností zdolat. Přesto mu však trhl koutky úst úsměv, když uviděl, jak se Algy dívá dolů do nesmírné propasti, hluboké tak, že se její dno úplně ztrácelo v temných, purpurových stínech. Byli nyní právě nad samými vrcholky, v říši sněhu a ledu, a ty vrcholky věkovitých obrů mu připadaly jako strážcové jakéhosi neznámého světa.

Jeho úsměv se však rázem změnil v zamračení, když zpozoroval bílou stěnu, valící se s jednoho vrcholu na druhý.

Nejdříve si myslel, že je to snad sníh, odvátý větrem, ale druhý pohled potvrdil jeho podezření. Byla to mlha a v několika okamžicích zahalila i několik dalších vrcholků. Rozhlédl se zvědavě kolem a viděl, že mlha odnikud nepřichází, nýbrž že se tvoří přímo sama na horách, celé ovzduší bylo neprůhledné a oznamovalo asi náhlou změnu temperatury. Pohlédl napravo a zpozoroval, že slunce zmizelo. Byl v té chvíli dobrých tisíc stop nad nejvyššími vrcholky, a proto stiskl rychlostí páku kupředu, doufaje, že se tak dostane od hor dříve, než je mlha zavalí úplně. Stroj burácel nad tichým a opuštěným krajem, a vrcholky jeden po druhém mizely, takže viděl pouze ten nejbližší.

Biggles pohlédl na přístroje na palubní desce před sebou.

„Vidíš snad před námi něco, co vypadá tak, jako by to bylo ještě výše nežli my?“ vykřikl.

„Ne. Myslím, že jsme až nad tím největším vrcholem“ odpověděl Algy s jistotou, o níž nebyl však plně přesvědčen. Věděl dobře, že nyní závisí životy všech mužů v letadle pouze na motorech. Jestliže jim jeden selže, nezachrání je už nikdo na celém světě.

Biggles jen cosi zavrčel. Rychlost mu nebyla teď nic platná, a

proto stiskl páku poněkud dozadu a začal znovu zvolna, velmi zvolna stoupat. Ve výši šestnácti tisíci stop se uspokojil, že už na žádnou překážku nenarazí, ale přesto si přece jen s ulehčením oddechl, když stroj po několika minutách se octl zase v jasném vzduchu pod ocelově modrou oblohou.

Dole pod nimi se převalovala mlha jako bílá sněhová pokrývka. Rozprostírala se k východu a na západ kamsi až do nekonečna, ale několik mil vpředu ustávala pak tak náhle, jako by byla uříznuta nožem. Tento zjev mu sice nebyl ničím novým, ale ještě nikdy jej nepozoroval s takovým zadostiučiněním.

„Podáš mi teď sandwich, Algy, viď?“ řekl. „Myslím, že to nejhorší už máme za sebou.“

Po dvaceti minutách se skutečně zase objevila země, a bílé nebezpečí zůstalo daleko na jihu.

„Díky Bohu,“ zahučel vděčně, když pohlédl dolů s opravdovým zájmem na krajinu, na níž dosud, jak dobře věděl, nikdy nespočinulo oko žádného Evropana.

Nebyl to pohled nijak příjemný a lákavý. Byl to kraj chmurný a zasmušilý, bez jediné živé duše, pokrytý jen rozervanými skalami, průrvami a hlubokými propastmi.

„Doufám, že to tu všude tak nevypadá,“ vykřikl. „Takového něco jsem ještě nikdy neviděl. Není divu, že se dosud nikdo nepokusil o prozkoumání těchto krajů.“

Jeho očekávání se zanedlouho splnilo.

Skaliska začala pomalu ustupovat rovině, pokryté pískem a spoře porostlé místy šedozelenou travou.

„Nejdříve jeden extrém a teď zase druhý. Tohle vypadá jako nejrozsáhlejší letiště světa,“ podotkl Biggles, pohlížeje na tu jednotvárnou a únavnou poušť.

Další dvě hodiny letěli stále nad stejnou scenerií. Jednou také zahlédli zvolna se pohybující řadu lidí, jedoucích na těžkých yacích, zvířatech, jichž se na veliké rovině používá jako jízdních a tažných zvířat. Jakmile se nahoře objevilo letadlo, vrhli se lidé okamžitě k zemi.

Bylo to po prvé, kdy Biggles i Algy spatřili domorodce, kteří se takto zachovali, a z toho také seznali, že asi dosud nikdy neviděli

letadlo. Viděli všechny podrobnosti této scény a zcela jasně, protože nebyli nad zemí výše nežli tisíc stop, ačkoli výškoměr ukazoval patnáct tisíc stop.

Pak zahlédli také v dáli malou dědinku s domky, postavenými buď z kamene anebo snad uplácanými z bláta, a pokrytými došky. Nad nimi se vypínala do výše jakási pevnosti nebo tvrz v čínském slohu s převislými dlouhými výklenky, která, jak se zdálo, nad dědinkou bděla. Nechali ji však stranou a letěli stále stejným směrem nad planinou, která se zase začala měnit v rozervaný kraj. Objevily se skalnaté pahorky, oddělené od sebe hlubokými stržemi, jimiž se řítily divoké proudy zpěněné vody, a za nimi dále vpředu vypínaly holé, šedé vrchy temena vysoko nad své nevlídné protějšky. Kromě vršků se rozbíhal do stepi veliký masiv skal a tvořil skupinu strašlivých hor.

Biggles pocítil náhle jakési zklamání.

Jak mohli vědět, které to pohoří je Horami Světla, a jak mohli vědět, že ona hora, kterou hledali, je právě v té či oné skupině? Vzpomněl si na staré pořekadlo: Hledat jehlu v kupě sena. Doma mu to pořekadlo připadalo poněkud triviální, ale teď, když stál před střízlivou skutečností, díval se na ně zcela jinak.

Podíval se na hodiny na palubní desce před sebou a viděl, že jsou už ve vzduchu bez několika minut plných osm hodin.

Klepl Algymu na rameno.

„Převezmi na chvíli řízení!“ řekl. „Chci si promluvit se strýcem o přistání. Nemám chuť letět přes tamty hory – bude lépe, když přistaneme na této straně.“

Proklouzl dvířky do kabiny, kde všichni tři cestující vyhlíželi okny ven. Profesor a Malty byli zabráni do jakéhosi vážného rozhovoru, ale jakmile ho uviděli, usmáli se. Sedl si vedle strýce a kývl hlavou směrem k horám.

„Chci přistát na téhle straně,“ vykřikl, aby přehlušil řev motorů. „Za nimi vhodné místo nenajdeme a sám čert ví, co za nimi vlastně vůbec je. Doletíme až těsně k nim a tam se dobře rozhlédněte kolem, načež se sneseme dolů.“

„Dělej, co uznáš sám za nejlepší!“ odpověděl profesor. „To ponechám zcela na tobě.“

„Dobře – udělám tedy, co budu chtít,“ prohlásil Biggles a náhle sebou trhl, když jeho vycvičené ucho zaslechlo jakousi změnu v bouřlivé písni motorů.

„Doufám, že snad nic,“ zahučel Biggles, ale hned vyskočil a vpadl do pilotské kabiny, kde vyčetl hned Algymu s tváře, že cosi není v pořádku. Další pohled na desku mu ukázal, že obrátky obou motorů značně poklesly. Co ho však překvapilo nejvíce, bylo to, že u obou motorů klesly na zcela stejný počet. To byla věc naprosto nezvyklá. Mimoto pozoroval k svému zděšení, že oba motory ztrácejí stále na síle a výkonnosti, a – což bylo zcela neuvěřitelné – že ručičky obou ukazatelů stále klesají v naprosté shodě. Zdálo se, že jsou snad spolu spojeny, ačkoli každá z nich je zcela samostatná.

Nechtěl tomu ani věřit, a proto pohlédl beze slova na Algyho, jako by se ho ptal, co dělat.

„Co o tom soudíš?“ zařval Algy.

Biggles jen zavrtěl hlavou.

„Žasnu jenom,“ zahučel. „Pusť mne – podívám se dolů!“

Nic však nenašel. Motory nebyly přehřáty a olej i tlak byly v úplném a normálním pořádku.

Usedl zase na své místo, sáhl na páku a opsal široký kruh, aby si mohl vyhlédnout nejlepší místo k přistání, ale když se opět odvrátil od hor, řev motorů ještě vzrostl a ručičky ukazatele bez ustání klesaly. Zavrtěl hlavou jako člověk, jenž stojí před nerozluštitelným problémem a nabral znovu původní kurs, chtěje provést svůj starý plán. Motory přestávaly pomalu sice, ale stále pracovat. Vzpomněl si na hodinový stroj v gramofonu, když se začíná zastavovat. Rozhlédl se divoce, pátraje po místu, na němž by mohl přistát.

„Zbláznil jsem se já anebo ty aparáty?“ zařval, ukazuje na přístroje, jichž ručičky začínaly znovu stoupat. Ač byla situace nesmírně vážná, nemohl se při pohledu na tvář Algyho ubránit úsměvu. Jeho přítel nebyl dosud nikdy tak polekán a vyjeven.

„Takhle přece nemůžeme letět dále,“ pokračoval. „Něco tu není v pořádku, a musíme se proto snést dolů a podívat se, co to je.“

Byli už nedaleko nejbližšího pohoří, sbíhajícího srázně dolů k místu, kterým protékala řeka a ubíhala potom na rovinu, na níž nebyly ani skály ani jiné překážky. Biggles, jenž chtěl být nedaleko

vody, se rozhodl, že přistane pokud možno nejblíže u srázu, kde bude stroj přece jen lépe chráněn před možným vichrem, než na otevřené pláni

Strhl páku dozadu a snášel se zvolna dolů, zkoumaje bedlivě každý kousíček půdy, na níž chtěl přistát. Byl s prohlídkou spokojen, a proto spustil kola podvozku a svezl se lehce na rozsáhlý pruh trávy, kterou bylo ono místo porostlé

Po chvíli se Explorer zastavil, řev motorů náhle ustal, a když Biggles vyskočil ven, bylo už kolem hluboké a tíživé ticho.

„Tak už jsme tady," řekl.

KAPITOLA PÁTÁ

HORY SVĚTLA

Dvířka se otevřela a vystoupili i ostatní, narovnávajíce si údy po dlouhé cestě a nečinnosti

„Nu, dosud to šlo všechno dobře," vykřikl profesor. „Co je na programu teď, Bigglesi?"

„Nejdříve musíme naplnit tanky pro případ, že bychom snad měli později naspěch – za druhé musíme prohlédnout motory – a za třetí se musíme najíst. O tom, co podnikneme dále, si můžeme pohovořit až po jídle. Je už stejně odpoledne, a proto toho dnes už mnoho nevykonáme. A teď do práce! Čím dříve bude benzín v tancích, tím budu šťastnější a spokojenější."

Všichni vynášeli ven plechovky s benzínem a pomáhali potom při plnění tanků. Byla to pomalá práce a trvala plnou hodinu. Prázdné plechovky potom vyplnili hlínou a podložili jimi kola, aby se stroj nepohyboval, kdyby se snad zdvihl vítr. „Výborně!" pochvaloval si Biggles, když byli s prací hotovi. „Teď s ním nehne ani tajfun. A nyní se podíváme na motory! Myslím, Dicku, že bys zatím mohl s Maltym připravit večeři, než budeme hotovi." A odešel k Algymu a Gingerovi, kteří už s prohlídkou začali.

„Je-li na strojích nějaká závada, nepoznám, kde je," prohlásil po půl hodině Ginger. „Rozebíral jsem je a zase dával dohromady v dílnách v Brooklandu, a myslím, že na nich znám každý nýtek. Jistá je tu jenom jediná věc: jestliže tu skutečně nějaká závada je, bude to

hanebná práce, dát to opět do pořádku.“

Biggles seskočil s nosné plochy, na níž stál, prohlížeje stroje, a stoupl si vedle Algyho.

„Tomu nerozumím,“ zavrčel.

„Čemu nerozumíš?“ zdvihl k němu oči Algy.

„Tomu, že oba motory přestávaly pracovat současně. Myslím, že na ně působilo cosi, co souvisí tady s tím místem. Dosud jsem sice nikdy nic podobného neslyšel, ale proč by, u všech čertů, začala klesat jejich výkonnost najednou a úplně stejně? Přívod benzínu i vše ostatní je přece v pořádku. Kdyby to byl dělal jen jeden motor, řekl bych, že je to snad v zapalování nebo případně i v magnetech. Nebo že by na ně snad působily tak ty hory anebo –“

„Co anebo?“

„Modré paprsky.“

Algy se zarazil.

„To už přesahuje můj rozum, ač je také už znám,“ prohlásil. „Při výšce, v níž teď jsme, se snad ani nedostaneme zpátky, nebudou-li motory pracovat plnou výkonností.“

„To jsem si myslel původně také, ale mám za to, že všechno bude zase v pořádku, jestliže se to všechno ještě nezhorší. Nebudeme mít již takové zatížení, protože máme teď už jen asi dvě třetiny zásoby benzínu. Snad bychom tu mohli vyložit i část zásob, kdybychom se chtěli vrátit zpět do Chittagongu bez zastávky.“

„To je pravda,“ přikývl Algy, „ale teď už pojď zasednout k jídlu k našemu stolu či vlastně na trávu. Haló, kde je Ginger?“

„Poslal jsem ho pro vodu,“ odpověděl Dick, pohnuv hlavou směrem k řece, bublající ve vzdálenosti asi sta yardů. Hej, Gingere, pojď už! Co tam vlastně děláš? Čekáme tu na tebe!“

Ginger, který byl až u řeky, zamával rukou na znamení, že slyšel, ale šel ještě dále proti proudu, než naplnil vodou hrnec, který s sebou nesl, a obrátil se zase k táboru.

Hrnec držel v pravé ruce a v levé nesl mezi dvěma kusy dřeva jakýsi špinavě bílý předmět.

„Co to tam asi našel?“ hučel Algy, který ho pozoroval.

Ginger se tvářil poplašeně a znechuceně, když se zase vrátil.

„Musel jsem zajít kousek cesty za tohle,“ vysvětloval. „Nechtěl

jsem nabírat vodu v okolí místa, kde jsem to našel.“ Hodil na zem onen bílý předmět a otřásl se.

Ostatní se chvíli na onu věc mlčky dívali a potom se na jejich tvářích objevil také výraz ošklivosti. Oním předmětem byla ohromná mrtvá stonožka. Bigglesovi projelo hlavou, že je to nejodpornější věc, kterou kdy spatřil. Vypadala jako slizká, nabubřelá klobása a její tělo se lesklo jako rybí a mělo kovový nádech. Černé, kulaté oči zářily jí i po smrti zlověstně a z huby, podobné žraločí, vyčnívaly jehlovité, zahnuté zuby.

„Nenos nám, ty osle, takové věci do tábora!“ zavrčel mrzutě Biggles. „Brrr! To je strašné! Jak máme teď jíst?“

I sám profesor zbledl a Ginger, který chtěl tvora odnést zase pryč, dotkl se jej koncem dřeva. Ze zdechliny vytryskl proud tmavorudé krve a stonožka praskla jako dětský balónek.

„Kdybych náhodou na něco podobného stoupl,“ řekl Biggles tiše, „nezapomněl bych na to až do smrti.

Doufám ale, že to zde je dosti vzácné zvíře. A je-li tu obvyklé, pak nebudu klidně spát do té doby, dokud se neoctnu na druhé straně Himalájí.“

„Odneste to pryč, Gingere!“ ozval se přísně profesor.

„Snad abychom se přestěhovali na druhou stranu letadla,“ navrhoval Algy. „Ten tvor páchne tak staromódně, že mne z toho snad rozbolí žaludek.“

„A mne taky,“ připojil se k němu Malty, tiskna si k nosu kapesník. „To je příšerné!“

Přenesli proto tábor na jiné místo a zanedlouho při jídle na stonožku docela zapomněli.

„Co navrhuješ dále, Bigglesi?“ zeptal se Dick, když byli všichni hotovi s jídlem.

„Myslím, že by nemělo smysl letět ještě dnes dále,“ mínil Biggles. „Domnívám se, že máme teď benzín na dva jednohodinové lety a pak nám zbude benzín jen na zpáteční cestu. Poněvadž by bylo zbytečno zůstávat tu déle, než je třeba, navrhuji, abychom vzlétli zase až ráno a snažili se zjistit polohu hor. To bude nesmírně těžká a nesnadná věc, není-li tu někde nablízku nějaká vesnice nebo město. Musíme se rozhodnout, co budeme dělat pak, jestliže to zjistíme.

Nebylo by rozumné dělat plány, dokud nevíme, jak je to daleko. Poněvadž počasí vypadá zcela slušně, myslím, že bychom mohli postavit stan a připravit se na noc. Mohli bychom sice přespat v kabině, ale ta je dosti těsná, a bylo by to nepohodlné, poněvadž bychom si nemohli všichni lehnout.“

„Mám za to, že je to dobrý nápad,“ souhlasil s návrhem Dick. „Uložíme se co nejpohodlněji.“

Z letadla byl přinesen stan, postaven a do něj uloženy pokrývky, nepromokavé spací pytle, polštářky a něco potravin. Než to bylo všechno hotovo, Biggles vyložil celý arsenál výpravy, sestávající z kulometu systému Lewis, rychlopalné pušky, dvouhlavňové dvanáctky a dvou revolverů. Kulomet vzali s sebou jen pro obranu, kdežto puška a sportovní zbraně, jež mohly sloužit také témuž účelu, byly určeny spíše k opatřování masa do kuchyně.

„Tady toho asi mnoho nepostřílíme, pravda?“ usmál se profesor, když ten arsenál uviděl.

„Dosud nikdy jsem neviděl tak pustý a prázdný kraj,“ přiznával se Biggles. „Snad tu ale přece jen něco uvidíme – člověk nikdy neví. A teď se tu podívám trochu kolem.“

Když byl tábor připraven na noc, bylo už téměř tma.

„Nebude lépe časně si lehnout?“ navrhoval Dick. „Tady v těch výšinách člověk slábne a ráno chceme přece časně vstávat.“

Všichni s tím souhlasili. Ostatně jim ani nic jiného nezbývalo, poněvadž slunce, podobné ohnivé rudé kouli, viselo už velmi nízko nad horami.

Obyvatelé stanu se v něm zařídili zcela pohodlně: zavěsili ke stropu lampu, rozsvítili ji a doprostřed postavili primusova kamínka.

„Myslím, že by byl čas na spaní,“ mínil Dick. „Chceš snad postavit také stráž?“

„Zcela určitě,“ přisvědčil bez váhání Biggles. „Nebylo by chytré, kdybychom to neudělali. Sice jsme tu nikde nikoho nezahlédli, ale to neznamená, že lidé, kteří tu snad jsou, nevědí o našem příchodu. Ty ovšem hlídkovou službu dělat nebudeš, poněvadž ještě nejsi zcela zotaven. My ostatní budeme hlídat každý dvě hodiny.“

Profesor však trval na tom, že chce jít na stráž také, a proto mu

to nakonec povolili, ale jen s tou podmínkou, že si vezme první dvě hodiny, kdy je služba vždycky nejsnadnější a nejlehčí.

„Stráž si vezme dvanáctku a bude hlídkovat mezi strojem a stanem," nařídil Biggles. „Ve tmě je to lepší, než obyčejná puška. Já zatím vyjdu ven a podívám se na počasí."

Chvíli bylo ticho a potom se ozval zvenčí jeho hlas.

„Pojďte se sem podívat!" volal.

V jeho hlase znělo cosi takového, že všichni vyběhli úzkým východem ven, kde se mlčky zastavili a zahleděli směrem k horám.

Byla tichá noc a na šedivé obloze zářily jako démanty myriády hvězd, ale měsíc dosud nevyšel. Přímo nad horami hořela obloha fosforeskujícím jasem. Nebyl trvalý a stálý – rostl a zmenšoval se jako odraz obrovské výhně, ale nebyl rudý, nýbrž chladně modrý jako plamen elektrického proudu.

Dívali se chvíli beze slova na ten velkolepý úkaz a pociťovali v duších, že je to cosi nadpozemského.

„To je jistě severní záře – aurora borealis. Slyšel jsem už o ní sice, ale dosud jsem ji nikdy neviděl," zašeptal užasle Malty.

„Já jsem ji už viděl, ale takhle nevypadala," zahučel zvolna a uvážlivě Biggles. „Snad je to hloupost a nesmysl, ale nebyl bych naprosto nijak překvapen, kdyby to byl odraz toho – toho na co hledíme. Hor světla!"

„To je neuvěřitelné," šeptl profesor. To, co viděl, zapůsobilo na něho stejně tak jako na všechny ostatní.

„Proč – proč –" odmlčel se, jako by vůbec ztratil řeč.

„Zanedlouho na tu otázku odpovím," řekl Biggles a rychle vykročil.

„Co to chceš dělat?"

„Dojdu až k vrcholu toho srázu. Je k němu tady nalevo dosti snadný přístup a odtamtud uvidím snad na tu záři přímo"

„Půjdu s tebou!" vykřikl Dick.

„A já také" připojil se k němu Malty.

„Dobře. Půjdeme tedy všichni," navrhl Biggles. „Za tu krátkou chvíli se stroji snad nic nestane – a ostatně jej ani nespustíme z očí."

Přinesl lampu, ale zase ji vrátil do stanu, poněvadž světlo nepotřebovali, a ihned poté se vydali všichni rychle na cestu směrem

ke srázu. Ukázalo se, že je příkřejší, než Biggles očekával, ale přístup k němu byl poměrně snadný, poněvadž na něm nikde nevystupovaly skály a balvany. Za dvacet minut chůze řídkým vzduchem octli se už nedaleko místa, které si vybrali k pozorování. Poněvadž hořeli nedočkavostí a zvědavostí, rozběhli se a zůstali pak stát se zatajeným dechem, upírajíce nedůvěřivě oči na místo, z něhož záře vycházela.

Všichni mlčeli.

První se vzpamatoval Dick.

„Bože můj!“ vyhrkl užasle.

V neodhadnutelné dáli uprostřed hor se vypínal vysoko k obloze kuželovitý pruh modré záře. Působil dojmem ohromného ledovce, jehož vrchol byl zalit světlem lamp tyrkysové a fialové barvy, avšak daleko silnějším a mohutnějším. Chvílemi bylo tak prudké, že pozorovatelé si museli zakrývat a zastínit oči, a chvílemi se zase změnilo v slabý, purpurový jas. Světlo ozařovalo jen svahy pohoří, co leželo pod nimi, to neviděli, poněvadž nižší místa byla zahalena černou, neproniknutelnou tmou.

„To je ta hora,“ promluvil nakonec Biggles přesvědčivým hlasem.

„Ano, to je ona,“ opakoval profesor šeptem. „V té jsou jistě ohromné zásoby radia, je-li to ovšem radium, když může takto vyzařovat. Člověk, jemuž by při dnešní ceně radia patřilo, by si mohl koupit celý svět.“

„A mohl by také jeho pomocí celý svět vyléčit,“ ozval se chvějícím se hlasem Malty. „To je objev – to je nález! Ten povede pravou revoluci! Haló, co to děláte?“

Biggles vyňal z kapsy jakýsi malý přístroj a zadíval se k horám.

„To je jenom kapesní kompas,“ řekl. „Nařizuji jej, abychom znali zítra přesný směr, až nebude světlo za dne vyzařovat.“

„Velmi rozumný nápad. Je vidět, že myslíš na všechno,“ pochválil synovce profesor.

„Zkušenosti mne naučily tomu, že si musím všimnout všeho, dokud to vidím,“ podotkl Biggles, zavíraje kompas a zasunuje jej opět do kapsy.

„Co myslíte, jak je to asi daleko?“ zeptal se Ginger.

„Na to je těžko odpovědět,“ odpověděl Biggles, „ale myslím si,

že to není méně, než čtyři a více než sedm mil. Člověk se ovšem může snadno mýlit," dodal váhavě.

Seděli na vrchu asi půl hodiny a pozorovali ten nádherný úkaz, skvělý co do krásy, a nakonec je prudký chlad zahnal dovnitř teplého stanu.

„Myslím, že jsme dnešní den zbytečně nepromarnili," prohlásil Biggles, když se zabaloval do pokrývky. „Doletěli jsme až na místo a objevili jsme onu horu. Bude-li nám přát štěstí, budeme stát zítra na ní."

„Stát na ní? Ty tam chceš letět?"

„Mohli bychom se pokusit ji přeletět a podívat se na ni shora, ale mám za to, že budeme muset jít pěšky, chceme-li se na ní dostat. Přistát na hoře nemůžeme z důvodů snadno pochopitelných, a proto budeme muset podniknout cestu pěšky."

„Proč říkáš, že bychom se mohli pokusit horu přeletět?"

„Protože si myslím, že ovzduší v takové výši bude nějak působit na motory," řekl Biggles zvolna. „To poznám zítra. Nebudeme-li moci letět, půjdeme pěšky.

A když už jsme tak daleko, bylo by smutné, abychom si nepřinesli na památku z Tibetu alespoň nějaký kámen. Nu, uvidíme. Za dvě hodiny mne vzbuď, Dicku! Dobrou noc, přátelé!"

KAPITOLA ŠESTÁ

STŘÍBRNÝ PROUD

Jakmile se ráno rozbřesklo, usedl Biggles do pilotské kabiny Exploreru a spustil motory. Počkal několik minut, až se zahřály, a potom stiskl zvolna páku. Sledoval pozorně na palubní desce ukazatel, stiskl páku zpět a vyskočil opět ven.

„Je to zbytečné" řekl k ostatním. „Ani jeden motor nevyvinuje více než tři čtvrtiny výkonu. Nemohu se odlepit, ale čím menší budeme mít zatížení, tím lehčeji to půjde. Myslím, abyste všichni zůstali venku, dokud neprovedu zkušební let. Při tom se současně také rozhlédnu důkladně po horách."

Byl to jistě rozumný nápad a ostatní s ním bez námitek souhlasili, byť i neradi.

Biggles si sedl opět do letadla, druzí uvolnili lana a Explorer po dlouhém běhu po nerovné půdě se vznesl do vzduchu, sledován zvědavě očima těch, kteří stáli dole. Viděli, jak amfibie mizí, zvolna stoupá, obrací se k horám a potom zase bere původní kurs. To udělal stroj třikráte, načež zůstal už ve stejné vzdálenosti a stoupal ještě výše.

„Myslím, že už jsou motory asi v pořádku, protože by nemohl tak stoupat," mínil kriticky Ginger.

„Máš pravdu," přitakal Algy. „Hele, už se zase vrací zpět."

Řev motorů náhle ztichl a letoun začal klouzat zpět na místo, s něhož odstartoval. Biggles hladce přistál a rozběhl se k místu, na němž stáli ostatní.

„Myslím, že už těm motorům rozumím," křičel. „Jsou v naprostém pořádku, když jsem ve vzdálenosti několika mil, ale jakmile se přiblížím k horám, přestávají pracovat. Nemám ovšem zdání o tom, zda je to důsledek čistě přírodních sil, to je, zda na ně působí nějak ty zásoby rud, anebo zda na to působí něco umělého, jako na příklad nějaké paprsky. Je to však jistě něco z těchto dvou možností. Kompas je tu zcela bezúčelný, protože střelka se točí jako šílená. Viděl jsem ji už jednou, jak ta střelka létala dokola za strašlivé bouře, když bylo ovzduší nabito statickou elektřinou, ale dosud nikdy jsem neslyšel, že by mohlo něco tak působit na motory. Myslím, že uděláme lépe, když teď zanecháme na čas létání a pokusíme se dostat na horu pěšky. Je vzdálena jen asi čtyři míle"

„Tys ji už tedy viděl. Jak vypadá?" zeptal se dychtivě Dick.

„Zcela normálně – jako všechny ostatní hory."

„A viděls ještě něco jiného?"

„Ano, zahlédl jsem dole u úpatí cosi slabě nažloutlého – celou plochu – ale nemohl jsem zjistit, co to asi je. Myslím si, že je to snad skupina domů. Vím, že to zní jako nesmysl, ale spatřil jsem několikráte jakýsi záblesk, jakoby zasvítilo slunce do oken. Neznám alespoň žádný skalní útvar, který by odrážel takto světlo,"

„To nám ovšem příliš nepomůže," zahučel Dick. „Na tom ale stejně nezáleží. Podíváme se tam. Není to tak daleko a procházka nám neuškodí."

Za čtvrt hodiny byli už připraveni na cestu. U letadla nezůstal na

stráži nikdo, poněvadž Biggles poukázal na to, že kdyby byl na stroj podniknut útok, jediný člověk by jej neubránil, a že bude proto lépe, půjdou-li všichni pohromadě.

Biggles výpravu vedl s rychlopalnou puškou pod paží, a Algy kráčel vzadu s dvanáctkou na rameni. Druzí nesli lehké balíky potravin a vodu ve vacích a lahvích.

Šli podél řečiště k úpatí srázu, až došli k místu, kde spadala voda dolů prudkým vodopádem do hloubky asi dvou set stop, ale toto místo bylo naprosto neschůdné. Odbočili proto stranou k jakési skále, ale když došli až k ní, viděli, že je to úzká proláklina, vedoucí snad přímo z nitra hor. Zamířili zcela automaticky k jejímu vchodu.

Před vchodem byly nahromaděny menší i větší balvany a přímo v něm byl postaven veliký balvan groteskních tvarů.

Dick vylezl na kámen a rozhlédl se kolem.

„To jsou zbytky ledové doby," řekl. „Celý kraj je tu vlastně ledovcového rázu a led postupem doby způsobil mezi skalami tuhle trhlinu. Věčná škoda, že nemůžeme ty kameny vzít s sebou. Bylo by to pro Londýn skutečnou senzací a zejména pro badatele. A škoda také těch hořců," ukázal na trsy skvěle modrých květin, rozsetých místy po skalách, jako by spadly na zem přímo z oblohy.

„Dávej si na sebe raději pozor a nemysli na horolezecké výstupy!" varoval ho Biggles, když se balvan, na němž profesor stál, nebezpečně rozkýval. „Nepotěšil bys nás nijak tím, kdybychom tě museli nazpět nést."

Místo, na němž se zastavili, vypadalo velmi zvláštně. Těsný kaňon zabíhal ve stále větší hloubce do nitra skal a obloha nahoře tvořila jen slabý a úzký proužek, téměř jen modrou čáru.

„Jedna věc je tu jistá," pokračoval Biggles, „a to ta, že se musíme vrátit zase stejnou cestou, kterou jsme přišli. Na tyhle skály bych tuze nerad lezl," ukázal rukou na strmé steny průrvy.

Zanedlouho se však začal kaňon rozšiřovat a dovnitř vnikalo více světla.

Pokračovali husím pochodem v cestě mezi masivem šedých, omšelých skal, prorvaných po stranách nesčetnými slujemi a jeskyněmi, zabíhajícími hluboko dovnitř. Rostlinstvo zmizelo úplně a jen místy pokrýval skálu šedozelený mech nebo lišejníky, visící s

kamenných stěn dolů v dlouhých trsech a zachvívající se pod doteky chladného větříku. Chvílemi museli přeskakovat slizké bahno.

„To bych rád věděl, odkud se to bahno bere. Sem by člověk nemohl vzít děti na procházku nebo na výlet," mínil Biggles ve snaze, aby společnost poněkud rozveselil.

Dick naň pohlédl, ale neřekl ani jediné slovo.

„Vypadá to tak, jako by to byla památka po slimácích," prohodil Ginger.

Nikdo mu neodpověděl a rozhovor, který byl až dosud většinou jen jednoslabičný, zmlkl po chvíli úplně. Chůze byla nyní pomalejší a zdálo se, že chodci jen s námahou zdvihají nohy, pouze Ginger kráčel stejně jako dříve.

Biggles, jenž šel stále jako první, se náhle zastavil.

„Haló," vykřikl. „To je opravdu zajímavé. Zdá se, že tu už před námi někdo byl," ukazoval cosi na zemi.

Uprostřed kaňonu ležela kostra, teskná to hromádka bílých kostí, s cáry šatů, podle nichž nebylo ovšem možno posuzovat totožnost osamělého mrtvého cestovatele.

Po chvilce spatřili další tři kostry, ležící na jedné hromadě.

Biggles se rozhlížel pátravě kolem a pak se sehnul a zdvihl cosi lesklého.

Bylo to stříbrné cigaretové pouzdro.

Stiskl automaticky postranní pero a schránka se otevřela.

V rohu byla vyryta jakási písmena.

„Grantovi z lásky Věra. Vánoce 1901," četl nahlas. „Byl to běloch," řekl chraptivě. „Jmenoval se Grant, ač to bylo pravděpodobně jen jeho křestní jméno."

„Grant – Grant," zašeptal zadumaně Dick. „To bylo přece křestní jméno Verdona – Sira Granta Verdona, proslulého asijského badatele! Zmizel se dvěma druhy v západní Číně v roce – počkejme, počkejme! Asi devatenáctistém, nebo třetím. Nikdo už potom o něm nikdy nic neslyšel. A vysvětlení je teď tady. Chudáci – zahynuli zde. Já –"

„Pojďme dále!" přerušil ho tiše Biggles. „Teď už jim nijak nepomůžeme."

Uviděli ještě několik dalších koster, ale už se u nich nezastavili.

Kaňon se náhle rozšířil v jakousi okrouhlou arénu se sráznými stěnami, ale bylo vidět, že na druhé straně vede průrva opět dále.

„Počkejte chvilku!“ zavolal profesor. „Jsem již unaven a musím si odpočinout. Však je to také výška!“

„Také už cítím únavu,“ přihlásil se Biggles jakýmsi divným hlasem. „Zdá se mi, jako bych měl nějak těžké nohy.“

Zastavil se a zaryl špičku boty do písku. Dno kaňonu bylo pokryto roztroušenými drobnými oblázky, které šustily jako hedvábný papír, roztrhaný na dva kusy.

„Jen se podívejte na tohle!“ pokračoval přidušeným hlasem. „Mně se to vůbec nelíbí.“

Pohybem, jenž byl zcela pochopitelný, opřel pušku o vysoký balvan, stojící uprostřed průrvy. Jakmile se ocelová hlaveň dotkla kamene, vyšlehl modrý plamen a náboj v zásobníku vybuchl s třeskem, který se rozlehl kaňonem jako mohutný úder blesku. Náboj vyletěl z hlavně, narazil na stěnu skaliska a dopadl na zem.

Biggles odskočil a zbledl.

„Jsi raněn?“ vykřikl polekaný Dick.

„Nejsem,“ odpověděl Biggles přiškrceným hlasem. „Jenom jsem se lekl.“

Opřel se rukama o skálu, aby si oddechl, ale zasykl při tom bolestí, když se dotkl kamenné stěny. Hned ji zase odtrhl, ale zdálo se mu, že i to působilo námahu a že se jen stěží od skály dostává pryč.

Ginger k němu přiskočil a podpíral ho a Biggles se překvapeně díval na své ruce, neboť mu z konečků prstů sršely drobné jiskry.

Pohlédl na ostatní s výrazem skutečného úděsu.

„Ničeho se nedotýkejte!“ zavolal výstražně. „Tady to místo je očarováno. Všechno je tu nabito elektřinou! Ani se nikdo nepohněte a přemýšlejte! Musíme odtud pryč.“

Ostatní stáli v polokruhu a pozorovali ho.

„Je mi to nesmírně líto“ pokračoval zasmušile, „ale mohu se jen stěží pohnout. Jsem úplně – strnulý. Algy a Malty, podejte mi ruce!“

Algy chtěl k němu přikročit, aby mu pomohl, ale vykřikl jen a zadíval se bezmocně na své nohy.

„Jsou zcela nehybné,“ konstatoval suše.

„Mně strnuly nohy také!“ vykřikl současně Malty.

Algy se díval před sebe vyděšeným pohledem a s popelavou tváří.

„Vidím cosi,“ koktal. „Ano, vidím stíny. Podívejte, tamhle je jeden! Co je to?“

Biggles obrátil zvolna hlavu a vycenil zuby.

„Máme-li tu už zahynout, ať alespoň zahyneme se ctí,“ zavrčel. „Uvidíte-li někoho, vystřelte!“

Algy chtěl strhnout pušku z ramene, ale neměl k tomu potřebné síly.

Ginger, na něhož, jak se zdálo, dosud nic nezapůsobilo, vyskočil a vzal Algymu zbraň, která by byla padla na zem. Bez dlouhého rozmýšlení vypálil dvě rány na stín, jejž pravděpodobně před sebou viděl.

„Dostal to,“ zahučel Algy. „Padl.“

„Kdo? Kdo? Co je to?“ zabručel Biggles.

„To nevím,“ odpověděl zasmušile Ginger. „Snad to byl nějaký duch – cosi takového jako černé strašidlo.“

„Viděl jsem to také,“ šeptl Algy. „Říkám ti, žes ho zasáhl. Leží na zemi. Viděl jsem, jak padl. Podívej se!“

Poslední slova už přímo řval.

„Teď už je vidět postava – tam – tamhle na zemi!“

„Je to muž!“ vykřikl Ginger hystericky, vrhaje se vpřed. „Zabil jsem muže.“

„Vrať se, ty blázne!“ chtěl Biggles zavolat co nejhlasitěji, ale zmohl se jen na pouhý šepot. „Co máme dělat, Dicku?“

„Ano, co máme dělat?“ opakoval zoufale Malty. „Nebojím se sice smrti, ale –“

„A kdo mluví o smrti?“ zasípal Biggles, snaže se obrátit. „Pojď sem, Gingere!“

Ginger se zatím už sice rozběhl, ale po Bigglesově příkazu se zase vrátil a spěchal k němu.

„Poslyšte, je to Číňan,“ šeptal. „Je žlutý – a nahý. Myslím, že jsem ho zabil.“

„On chtěl zase zabít nás,“ odsekl Biggles. „Pojď sem! Co to máš na botách?“

Ginger se podíval na nohy a zdvihl pravou do výše, aby se na ni mohl Biggles podívat.

„To jsem si hned myslel!“ vzkřikl Biggles vítězoslavně. „Dicku! Ginger je jediný z nás, který má gumové podešve, a ty jsou jeho isolací. Máme ještě něco z gumy?“

„Nic,“ odpověděl profesor smutně.

„Nepromokavé pokrývky,“ hlásil Malty.

„Ale ty zůstaly ve stanu,“ upozorňoval Algy.

„Tedy je sem musí Ginger přinést,“ rozhodl Biggles. „To je jediná naše naděje a záchrana. Utíkej rychle, Gingere, zpět a přines sem ty pokrývky! Stane-li se ti něco, jsme ztraceni.“

Ginger stiskl zuby a rozhlédl se po zasmušilém kaňonu. Pak si přehodil přes rameno pušku.

„Dobře, šéfe,“ řekl tiše a rozběhl se jako o závod.

Na chvíli nastalo ticho. Potom se Biggles začal strnule a namáhavě krok za krokem jako malé děcko, které se učí teprve chodit, pohybovat směrem ke zbraním. Kolem nohou mu praskaly malé modré jiskérky a na tváři mu bylo vidět, jakou námahu mu každý krok působí.

„Algy,“ ozval se, „podej mi několik patron, můžeš-li!“

Algy sáhl zvolna jako ve zpomaleném filmu do kapsy a vytáhl dva balíčky nábojů.

Biggles je se zřejmým přemáháním od něho vzal a nabil pušku.

„Jak dlouho – to může trvat – než se – vrátí?“ zašeptal Malty, myslel při tom na Gingera.

Biggles se na chvilku zamyslel.

„Asi tak dvacet až pětadvacet minut,“ odpověděl.

„Zajímavá věc, co?“ pokračoval Malty, v němž se probudil studující lékařství. „Symptomy progresivní paralysy. Mozek je úplně čilý a svaly strnulé a nehybné.“

„Nedostali bychom se snad pomalounku zpět?“ navrhoval Biggles. „Každý yard znamená mnoho.“

Všichni až na profesora se mohli ještě s námahou pohybovat, ale Dick byl úplně vyčerpán. Oči měl sice otevřeny a mohl mluvit, ale klesl na kolena na zem a zakryl si obličej rukama.

„Stejné pocity jsem měl doma po tom modrém světle,“ vydechl.

„Jděte a nestarejte se o mne! Jděte!“

Nést ho nemohli, a proto si také nikdo nevšímal jeho slov.

Pak nastalo opět ticho, a profesor klesl zanedlouho hlavou na zem.

„Na něho to, myslím, působí více, poněvadž už jeden nápor modrého světla prodělal,“ řekl chmurně Biggles, obraceje se, aby se podíval na tělo Číňana, nyní už zcela jasně viditelné ve vzdálenosti asi čtyřiceti yardů.

„A co hodláš udělat, až se Ginger vrátí s pokrývkami?“ zeptal se Algy, nutě se do optimismu.

„Dáme si je pod nohy,“ odpověděl Biggles. „Budou-li nás isolovat, půjdeme dále.“

„Bože, ty máš ale nervy!“ zahučel Algy. „Já mám jedinou myšlenku na to, jak bych se odtud dostal zpět.“

„Já bych se chtěl také vrátit,“ řekl Biggles vážně. „Ale má vrozená zvědavost se mne nikdy neptá, co bych chtěl udělat.“

Minuty ubíhaly.

„Jak je to už dlouho, co odešel?“ promluvil Malty slabým hlasem.

Biggles se podíval na hodinky, ale stály.

„Už je asi dvacet minut. Zanedlouho by se mohl vrátit. Ten chlapec dovede běžet, když chce.“

Obrátil zase zvolna hlavu a pohlédl dokola. Když utkvěl očima na mrtvém Číňanu, upoutal jeho pozornost jakýsi pohyb, a proto oči přivřel, aby lépe viděl. Po několik vteřin však nemohl rozeznat, co to je.

Na konci okrouhlé arény se šklebil černý vchod do jeskyně mnohem větší než byly sluje, které dosud spatřili.

A v něm se cosi objevilo – jakýsi lenivý bílý proud, nad nímž visela světlomodrá mlha. Tento pohyb nebyl pravidelný, ale vlnitý jako proud mléka, valící se přes kameny. Valil se směrem k nim a vydával při tom zvláštní praskavé zvuky.

Biggles pozoroval chvíli ten pohyb, a když rozeznal, co to je, proměnila se mu krev v led. Na tváři se mu objevil takový výraz, že všichni ostatní rázem vyskočili, ač byli by byli ještě před chvilkou přísahali na to, že je to věc naprosto nemožná a vyloučená.

„Co je to?“ zajektal Algy.

„Však to vidíš,“ zahučel odevzdaně Biggles.

„To jsou – stonožky,“ vykřikl poděšeně Algy, který ihned porozuměl. Namáhaje se nadlidsky uniknout, udělal dva kroky dozadu, ale ty úplně postačily k tomu, aby poznal, že na útěk nelze vůbec pomýšlet.

„Co dělat?“ zaječel.

„Po prvé v životě se nemohu ani hnout, třebaže jsou za mnou tvorové,“ odpověděl Biggles. Nebude-li tu Ginger ve třech minutách, přijde už pozdě,“ dodal chmurně.

V tom se ale mýlil. Za dvě minuty se octl počátek stříbrného proudu smrti u mrtvého Číňana a změnil se v prudký vír. Po dalších dvou minutách se opět rozlil a pokračoval v cestě.

Z Číňana zbyla na zemi jen pouhá kostra.

Biggles strhl pušku, a neuvažuje o marnosti a zbytečnosti svého počínání, vypálil z obou hlavní.

Prásk!

Prásk!

„Na bílém pozadí se ukázaly dvě rudé skvrny, ale proud se valil dále.

Viděli už nyní stonožky zcela zřetelně, jak postupují vlnitými pohyby, které jim probíhají celým tělem od hlavy k ocasu. Huby měly široce rozevřené jako vlci, pádící za kořistí, a některé byly pokryty červenými skvrnami, jichž původ nebyl tajemstvím.

Biggles byl v obličeji bledý jako stěna a mračil se.

Algy měl hrůzou vyjevené oči a Malty je naopak zavřel a kopal kolem sebe nohama.

Stříbrný proud byl od nich vzdálen nejvýše deset yardů, když se v kaňonu ozval hluk a Biggles se s námahou obrátil.

Byl to Ginger, prudce a těžce oddychující, ale přesto hbitě běžící. Přes rameno měl přehozeno několik šedých pokrývek.

„Sláva!“ vyhrkl Biggles. „Ale rychle, Gingere, rychle, nebo bude pozdě!“

Ginger se zarazil, když uviděl, co se děje, ale pak se znovu rozběhl s obličejem bílým jako ten stříbrný proud. „Rozdupej je!“ zařval Biggles, snaže se, aby se mu hlas nechvěl. „Ach, vy bestie!“

Dvě stonožky předstihly ostatní, ale Ginger na ně zuřivě skočil. Potom shodil pokrývky z ramene na zem, vytrhl z nich dvě a postavil na ně Bigglese a Algyho,

Účinek byl okamžitý.

Elektrický proud přestal rázem působit.

Pak zdvihly profesora a Maltyho a postavili je bez dlouhých ceremonií na pokrývky.

„Co je to?“ zamumlal Dick, otevíraje oči, které hned padly na ten stříbrný proud.

„Rychle! Rychle!“ zasípal Biggles. „Ovaž si pokrývku kolem nohou – třeba kapesníkem, nebo čímkoli jiným! Tak – tak je to dobře.“

Zmatek protrval jen asi třicet vteřin, než chytili do rukou zbraně a zavazadla, která byla nablízku, a dali se kaňonem do šíleného běhu, při němž jim kraje pokrývek vlály kolem nohou jako prapory.

KAPITOLA SEDMÁ

V PASTI

Uběhli tak beze slova asi sto yardů, hnáni jediným přáním, aby vzdálenost mezi nimi a oním stříbrným pramenem byla co největší. Potom se Biggles ohlédl přes rameno dozadu a zvolnil krok.

„Podařilo se nám to,“ řekl se zřejmým ulehčením. „Teď už jsme snad dosti daleko. Musíme si tu isolaci připevnit na nohy poněkud lépe a pevněji – moje mi už téměř spadla.“

Všichni se zastavovali a upevňovali si pokrývky důkladněji na boty.

Biggles byl s tím hotov první a podíval se pak zpět do kaňonu. To, co spatřil, ho asi překvapilo, poněvadž popošel o dva kroky dopředu a stále se díval stejným směrem.

„To jsem blázen,“ zahučel. „Co o tom soudíte?“ ukázal rukou na místo, na němž před chvílí ještě stáli.

„A o čem?“ zeptal se Algy, obraceje také hlavu.

„Nu, o těch ohromných housenkách. Zůstaly stát a vůbec se nepohybují. Vypadají jako mrtvé.“

Všichni upřeli oči do průrvy na stříbrný proud, který budil

dojem, jako by zmrzl. Vůbec sebou ani nepohnul, jako by stonožky byly skutečně mrtvé, jak Biggles řekl.

„To je opravdu prazvláštní věc," ozval se profesor zamyšleně. „Co se jim mohlo asi stát? Chápal bych, že se zastavily, když zpozorovaly, že jsme jim zmizeli, ale některé z nich by sebou jistě ještě hýbaly."

„To jitří nesmírně mou zvědavost," prohlásil Biggles. „Musím se podívat poněkud blíže, nebo by mne až do smrti trápilo, že nevím, co se vlastně stalo."

„Vraťte se Bigglesi! Vraťte se, vy osle!" rozkřikl se Malty, když Biggles vykročil směrem k nehybné bílé skvrně.

„Jen nemějte strach! Uvidíte, jak poletím, až sebou zase hnou, odpověděl mu Biggles. „U všech ďáblů! Tam někdo je – podívejte se!"

V témže okamžiku se rozlehl kaňonem dlouhý výkřik, opakovaný a znásobený skalními stěnami. Byl to výkřik tak zoufalý a strašlivý, že se všem členům výpravy zastavovalo srdce.

„Po – moc! Po – moc!" ozval se hlas znovu a za ním jakési plačtivé zafňukání, jako když volá dítě, které je k smrti vystrašeno.

„Ticho!" zahleděl se Biggles směrem, odkud hlas zazněl. „Dicku, to je Angličan!" vykřikl nedůvěřivě. „Tamhle je!"

Na skále na druhé straně kulatého kráteru, daleko od nehybně ležících stonožek, ukázala se drobná postava muže. Pobíhal sem a tam v posledním záchvatu zoufalství a mával chvílemi divoce ve vzduchu čímsi, co vypadalo jako kyj.

Biggles zatajil dech.

Pohlédl na muže a potom na stříbrný proud, načež se rázem rozhodl.

„Musíme mu pomoci," zvolal pevným hlasem. „Pojď sem, Algy! Dej mi tu pušku a náboje! Děkuji ti. Ty, Dicku, a vy, Malty, se vraťte k letadlu! Ty, Gingere, jdi s nimi a připrav vše ke startu!"

Ještě ani nedomluvil a už ubíhal zase do kaňonu a Algy v patách za ním.

„Myslím, že jsou mrtvé," mínil, když byli vzdáleni jen pouhých několik yardů od nejbližších stonožek.

„Vypadá to skutečně tak," přikývl Algy, přibližuje se k nim

opatrné. Dotkl se jedné z nich botou, obalenou pokrývkou.

„Ano, jsou mrtvé,“ potvrdil, když se stonožka převrátila na záda a ani sebou nehnula.

„Pojďme tedy!“ pobídl ho Biggles, stiskl zuby a pokračoval v cestě mezi nehybnými obrovskými housenkami.

„Divil by ses tomu, kdybych z toho onemocněl?“ zeptal se Algy, kráčeje za ním.

„Ani trochu,“ usmál se přívětivě Biggles, s něhož už spadl veškerý strach.

Postava na skále je zatím už zahlédla a rozčileně na ně mávala.

„Pomoc! Pospěšte si!“ ječela silně se skotským přízvukem.

Letci se dali do běhu. Přeletěli kráter a octli se po chvilce u úpatí skály, na níž onen muž stále ještě bojoval kyjem se vzduchem.

„Snad se zbláznil,“ mínil Biggles, a nahlas vykřikl: „Haló, jak se k vám dostaneme,“

„Jeskyní, ale dávejte si pozor na modré světlo! To je smrt,“ řval muž.

„To už víme, zavolal Biggles, vpadl do vchodu do sluje a rozškrtl sirku. Ta zhasla, ale rozsvítil novou a opět novou, dokud se jasně nerozhořela.

„Podívej se!“ vydechl náhle a zůstal stát jako kamenný sloup.

Algy se ohlédl přes rameno a užasl.

Napravo stála aparatura celé malé elektrárničky, ozařovaná jasným světlem žárovky. Dynamo, kabely a vůbec celé zařízení bylo zřejmě čínského původu.

„Pojď, než bude pozdě!“ pokračoval Biggles. „Podíváme se na to, až se zase vrátíme.“

Vyběhl rychle jeskyní vzhůru k místu, jímž bylo vidět nahoře modrou oblohu. Byli už téměř pod ním, když náhle na ně se strany zamířilo modré světlo.

Biggles vystřelil a slují se ozval třesk rozbitého skla.

Světlo zhaslo.

„Jdeme dále,“ vykřikl. „Pitomostmi se zdržovat nedám!“

Když vyběhli komínem jeskyně ven na volné prostranství, odskočil náhle, jakoby na někoho narazil.

Zaklel a obrátiv se, spatřil, jak jakýsi stín mizí otvorem do

jeskyně. Na širokém prostranství, na němž se nyní octli, se pohybovaly jakési neurčité a nejasné postavy.

Většina jich byla seskupena kolem muže, který se opíral zády o skálu a oháněl se těžkou železnou tyčí. Chvílemi bylo slyšet cinkot praskajícího skla, a muž po každé radostně a spokojeně vykřikl. Kolem se ozývaly pisklavé hlasy v jakési cizí řeči.

Bigglesova puška opět dvakráte vyštěkla, když rychle vypálil napravo i nalevo od osamělého bojovníka. Pak pušku obrátil, chytil ji za hlavně a vrhl se také do boje. Černé stíny před ním divoce ustupovaly.

„Držte se!“ zařval v zápalu bojovnosti. „No, teď toho vlastně už můžeme nechat a vrátit se zase tunelem.“

„To nepůjde,“ zamumlal muž, jenž byl, jak nyní viděli, velmi starý, měl na bradě dlouhé, šedivé vousy a byl oděn v těžký, hedvábný plášť modré barvy.

„A proč by to nešlo?“ nechtěl ustoupit Biggles. „Stonožky jsou mrtvé.“

„Jen se podívejte!“ opřel se muž o tyč a natáhl ruku.

Biggles pohlédl ukázaným směrem a uskočil. Stonožky se opět pohybovaly – vracely se do tunelu. Užasl nad tím tak, že nemohl chvíli ze sebe dostat jediné slovo.

„Už jsou zase pod vlivem proudu,“ vysvětloval muž krátce. „Přestane-li na ně proud působit, nemohou se pohybovat, já jsem proud přerušil, a proto se na mne také vrhli"

„Kdo se na vás vrhl?“

„Chungové.“

„Kdo je to? Duchové?“

„Ne, lidé – ničemové.“

„A jak se tedy odtud dostaneme?“

Skot se otočil k tunelu a Biggles s Algym se obrátili po něm.

Tam, kde byl předtím východ na planinu, byla nyní pevná skála.

„Jsme v pasti,“ řekl Biggles zasmušile.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil neznámý muž.

„A nepošlou na nás stonožky?“

„Jistě to udělají, ale doufám, že je dokážu zastavit. Provedu to raději hned.“

Po těch slovech přiskočil se železnou tyčí v ruce ke kamenným dveřím. Pak vytáhl z kapsy láhev a potřel si ruce jakousi hnědou tekutinou. Tyč zasadil potom pod černou trubici, spojující dveře se skálou, opřel se a trubice praskla. Při tom se objevilo sice modré světlo, ale muž si jej nevšímal. Na to se opřel tyčí o druhou polovinu dveří, přerazil také trubici, odstoupil a s úsměvem se podíval na výsledek své práce.

Dveře byly zavřeny tak, že je nyní nemohl nikdo zdola otevřít.

„Je to jenom pouhé kolo," řekl. „Každá půlka těch dveří váží dvacet tun a otevíral i zavíral jsem je velmi často."

„Nám by trvalo ovšem poněkud déle," mínil Biggles. „Vede ještě nějaká jiná cesta odtud?"

„Ne."

„Pak jste nám ale uzavřel jediný východ."

„Ano."

„Nezbláznil jste se snad? Vždyť jsme tu teď takhle odsouzeni k smrti."

„Je to ale přece jen stále lepší, než být za živa sežrán," odpověděl muž zamyšleně.

„Na tom by už ani příliš nezáleželo. Zdá se, že jsme teď v pěkné kaši."

„Jen abyste nebyli nikdy v horší!" kývl hlavou muž. „Pojďte sem, já vám něco ukážu."

Vyšel na planinu, širokou asi půl míle, a ukázal kamsi do dálky.

„Podívejte se!" řekl.

Ve vzdálenosti asi dvou mil, ale úplně dole, bylo vidět tábor. Řídkým vzduchem zahlédli zcela jasně a zřetelné tři drobné postavičky, stojící u letadla.

„Snad sem přijdou a pomohou nám" promluvil muž.

„Jistě by to udělali, kdyby jen věděli, kde jsme, a kdyby stroje bezvadně pracovaly," usmál se sarkasticky Biggles.

„Teď už pracují."

„Co pracuje?"

„No, motory. Jsou v pořádku."

„A jak to můžete, u všech čertů vědět?"

„Protože jsem poškodil zdroj paprsků, které na ně působily, a

snížil jejich účinnost tak, že oprava potrvá nejméně jeden nebo dva dny.“

Biggles užasl.

„Tohle všechno přesahuje můj rozum,“ prohlásil. „Tomu všemu vůbec nerozumím.“

„Porozumíte, jestliže se zatím s těmi paprsky něco nestane,“ odpověděl Skot.

„Co tím myslíte?“

„To vám povím později. Musím vám to ostatně povědět, poněvadž budu živ už jen dvanáct hodin.“

Biggles upřel na Algyho pohled, naznačující, že si myslí, že ten starý muž nemá v hlavě asi všechno v pořádku.

„Kdybychom jim mohli dáti nějaké znamení,“ zadíval se zase na tábor. „Kdybychom je mohli na sebe nějak upozornit a kdyby motory byly v pořádku, Ginger by sem přiletěl a zachránil by nás.“

„Ano. To je také můj názor.“

„Naší jedinou záchranou může býti oheň. Vidíme-li je my, uvidí nás také oni, protože se jistě dívají tímhle směrem. Pojďte – natrháme hromadu suché trávy!“

Vrhli se rychle do práce a zanedlouho měli před sebou kupu suché trávy, kterou zapálili a pozorovali, jak pruh kouře stoupá do věže.

„Mám dokonce za to, že by slyšeli i střelnou ránu,“ zamyslel se Biggles.

Pak vytáhl z kapsy tři patrony a vystřelil v pravidelných přestávkách třikráte za sebou do vzduchu, což je mezinárodní signál volání o pomoc.

Dívali se při tom napjatě na vzdálené drobné postavičky.

„Jeden z nich zašel teď do stanu. Řekl bych, že je to Dick a že šel pro kukátko,“ mínil Biggles. „Teď už je zase venku. Co jsem vám říkal? Nyní nás bude vidět zcela zřetelně.“

Svlékl kabát a mával jím nad hlavou.

„Jeden jde ke stroji – myslím, že je to Ginger,“ vykřikl vzrušeně Algy. „Ticho!“

Z dáli bylo slyšet hučení motorů Exploreru a rozběhnuvší se propeler jim bleskl do očí.

„Máš pravdu!“ rozjásal se Biggles. „Startuje a druzí dva nasedají!“

Po několika minutách se dal Explorer do pohybu, nejprve pomalého a potom rychlejšího, a vznesl se jako obrovský pták do vzduchu.

„Nechce se vydávat v nebezpečí,“ usuzoval Biggles, když letadlo zamířilo opačným směrem. „Zkouší nejdříve motory, jsou-li v pořádku, a potom se obrátí. Ovšem, jsou-li motory v pořádku,“ opakoval, pohlédnuv se strany Skota.

„Po prvé v životě vidím takový stroj či letadlo, jak vy tomu říkáte,“ promluvil starý muž.

„Nestane-li se nic, nebude to dlouho trvat a poletíte v něm,“ odpověděl mu Biggles.

„Pochybuji,“ pravil klidně Skot.

Biggles mlčel. Pozoroval amfibii, širokým kruhem se vracející a mířící zpět k horám.

„Už se blíží,“ konstatoval. „Musíme na oheň přihodit ještě trávu, aby byl sloup kouře větší. Nejsou tu nikde skaliska?“ rozhlížel se po planině a viděl k svému uspokojení, že je celkem rovinatá.

Explorer, jemuž slunce bilo do stříbrných křídel, letěl k nim. Bylo jisto, že je Ginger už zahlédl, poněvadž plul zvolna vzduchem a začal opisovat S, aby se mohl snést dolů.

„Dal bych na to krk, že se ten hoch potí nedočkavostí,“ hučel Biggles spokojeně. „Já bych se na jeho místě také potil, kdybych věděl, že životy všech členů výpravy závisí na tom, jak přistane. Jen pomalu, chlapče, pomalu – děláš to dobře – výborně!“ vykřikl pochvalně, když amfibie se dotkla země a její kola se rozběhla po trávě.

Motory duněly a stroj zahnul a zamířil zvolna k nim.

Když zastavil, vyskočil Ginger ven a dvířka se rozlétla a z nich se vyřítil Dick a Malty.

„Co se stalo?“ volal Dick.

„Jsme tu odříznuti od světa,“ odpovídal Biggles, „ale vy jste nás bohudíky zase našli.“

„A kdo je tohle?“ obrátil se profesor k cizinci.

„Mé jméno je Angus McAllister,“ uklonil se starý Skot.

„A co tu, proboha, děláte? Jak jste se sem dostal?“

„Já jsem se sem nedostal – byl jsem sem dopraven.“

„Kdy?“

McAllister se jen usmál.

„Přesně to sice nevím, ale myslím, že od té doby uplynulo už padesát let.“

Druzí se na sebe nedůvěřivě podívali.

„Prosím vás! Vždyť vám je teď asi padesát let!“ zamumlal Dick.

„Bylo mi čtyřicet, když mne sem dopravili, a to bylo v roce 1885, kdy jsem ztroskotal v Čínském moři u mysu Jitřenka,“ odpověděl prostě stařec.

„O tom nám musíte vypravovat,“ prohlásil Dick. „Vrátíte se přece s námi, že ano?“

McAllister zavrtěl teskně hlavou.

„Ne, to nemohu udělat,“ řekl.

„Pojďme raději do letadla! Tady bychom byli v nebezpečí,“ ozval se Biggles.

„Tady jste ve větším bezpečí než tam dole“ ujistil ho McAllister.

„Jak to myslíte?“

„Oni – totiž Chungové – vědí, že jste tady, ale nemohou na vás. Bude proto lépe, když zůstanete tady.“

„Jste si tím jist?“

„Jsem. Pokazil jsem mechanismus, který otevírá dveře, a jiná cesta sem nevede.“

„A nedostanou se sem stonožky po bočních stěnách?“

„Ne. Mohou se pohybovat jen po zvláště upravené půdě a za působení paprsků. Teď mi ale dejte něco k jídlu, protože mi nezbývá už mnoho času, a musím vám toho mnoho, velmi mnoho vypravovat!“

Zašli ke stroji, přinesli jídlo a usedli až na Algyho, jenž zůstal na stráži, pod široká křídla letounu.

„Co jste tím myslel, když jste říkal, že vám nezbývá už mnoho času?“ zeptal se zvědavě Dick.

„To vám všechno povím,“ odvětil McAllister klidně.

KAPITOLA OSMÁ

ANGUSOVA HISTORIE

V záři klesajícího slunce vypravoval Angus McAllister svou historii pomalu a s malými přestávkami jako člověk, který mluví jazykem, na nějž není zvyklý.

„Nejdříve vám musím říci," začal, „že zemřu krátce po západu slunce, to povídám proto, abyste byli na to připraveni. Není na tom nic záhadného, ani tajemného. Ti lidé mne očkovali stále drogou, která mne do té doby udrží – chápete? Tak mne tu také drželi v zajetí a nemuseli mne vůbec hlídat. Kdybych byl uprchl, byl bych ještě týž večer mrtev, a proto jsem tu musel zůstat. Když jsem se ale dozvěděl, že jste tady, utekl jsem, abych vás varoval, protože jsem věděl, co na vás čeká tak, jako to čekalo i na druhé."

„Čímž jste vlastně spáchal sebevraždu," přerušil ho Malty.

„Chcete-li, považujte to třeba za sebevraždu, ale jsem na světě už tak dlouho, že mne to naprosto nijak nemrzí. Jsem už tuze, tuze sláb. Rád bych byl sice ještě před smrtí spatřil Skotsko, ale – je to už tak dávno, tak dávno!"

McAllister sklonil hlavu a na tvář mu skanula slza.

„Počkejte, počkejte!" vyskočil Malty. „Říkáte, že je to nějaká droga – jaká je to droga?"

„To nevím."

„Uvidíme – snad na to přijdu" řekl Malty. „Na každou drogu platí protijed. Počkejte chvilku!" vyhrkl.

Rozběhl se k letadlu a okamžitě se vrátil se skříňkou, v níž měl léky. Otevřel ji, vyňal pouzdro a vybral si z řady lesknoucích se nástrojů zahnutou stříkačku.

„Provedu zkoušku krve," oznamoval. „Nastavte paži, Macu! Bolet to nebude!"

Starý Skot si shrnul rukáv a ani se nepodíval na jehlu, která se mu zabodla do žíly.

„Dobře!" zahučel Malty jako pravý lékař. „Teď uvidíme, co bude možno dělat. Vy zatím pokračujte ve vypravování. Ostatní mi to potom řeknou."

Zavřel zase skříň a zmizel v kabině.

„Už jsem vám řekl,“ vyprávěl McAllister dále, že mne tu drželi jako zajatce. Čínští piráti mne zajali v roce 1885, když naše loď ztroskotala v Čínském moři, a se mnou zajali celou lodní posádku. Byl jsem vrchním inženýrem, a proto snad Chungové pirátům prohlásili, že by takového člověka potřebovali. Všechny ostatní ta zločinecká banda pobila a mne odvezli sem.“

„A kdo jsou ti lidé a čím jsou?“ ptal se Dick.

„To vám mohu říci, poněvadž jsem žil mezi nimi tak dlouho, že o nich všechno vím. Je to nejstarší rasa na světě, původně větev velké rodiny čínských mandarinů z dob před tisíci a tisíci roky. Legendy vyprávějí, že v Číně stejně tak jako kdekoli jinde vypukla občanská válka a rozsáhlá ona rodina uprchla do Tibetu, kde objevila tohle pohoří. Myslím, že o té hoře také už víte – však jste proto asi také zde, že ano?“

Dick přisvědčil.

„Ano, proto jsme také zde,“ přitakal. „Ve skutečnosti však o té hoře víme tuze málo. Je něco pravdy na pověstech o léčivé moci toho pohoří?“

„Snad to dělají hory, snad něco jiného, to nevím, ale ubezpečuji vás, že jsem tu nikdy neviděl někoho nemocného.“

„A jak tu tedy lidé umírají?“ divil se užasle Biggles.

„Neumírají, anebo alespoň ne příliš často.“

„Žijí tedy dlouho?“

„Ano, velmi dlouho. Nakonec ztrácejí sílu, zeslábnou a umírají sešlostí věkem.“

„To je velmi zajímavé a zábavné,“ promluvil Algy. „A co dělají s mrtvolami?“

„Krmí jimi stonožky.“

„To je sice také zajímavé, ale už ne tak zábavné, což?“ ušklíbl se Biggles, pohlédnuv na Algyho.

„No, něčím je přece krmit musí,“ namítl McAllister.

„A co jedí Chungové?“

„Většinou rostlinnou stravu. Masa se ani nedotknou, ale ne snad proto, že by tu žádné nebylo.“

„A co je v té hoře?“ zeptal se Dick. „My si myslíme, že je to radium.“

„V tom máte pravdu, ale je tu v jakési neznámé formě – to jest ve formě, kterou nezná nikdo kromě Chungů. Slyšel jsem to od nich. Neměl jsem možnost zabývat se podrobnostmi, ale ta hora je nejmohutnějším pramenem síly na celém světě. Nikde jinde nic podobného neexistuje.

Kdyby jej měli k dispozici naši moderní inženýři, zásobovali by svět vším tím, co potřebuje: pohonnou silou, světlem, teplem a vůbec veškerou nutnou energií. Ale ti lidé jsou v mnoha ohledech úplní hlupáci. Nerozumějí vůbec mechanickým věcem a nikdy jim také rozumět nebudou. Ti původní přistěhovalci hory objevili a zabezpečili je tak, že by mohli dobýt celého světa a ovládnout je. Pracovali tu snad celé tisíciletí nebo možná i déle, a byli už připraveni k výpadu, když došlo ke katastrofě. Nikdo neví, co to vlastně bylo, ale výbuch, který nastal, smetl téměř všechny Chungy z povrchu zemského. Bohužel však nesmetl všechny. To by mi bylo ušetřilo mnoho nesnází a mnoho útrap.

Několik těch, kteří zůstali naživu, začalo znova. Po několika stoletích měli už opět všechno připraveno, když nastala nová katastrofa. Pravděpodobně proto, že se ve věci dobře nevyznají. Katastrofu přežilo jen málo lidí, ale ctižádost je hnala k tomu, že začali zase znovu, a to už se týká současné doby.

Poznali, že to, co potřebují, jsou moderní stroje, aby mohli ony neznámé síly zvládnout. Začali je kupovat v Číně. Kuliové sem dopravili na zádech ze Šanghaje celé tuny strojových součástek.“

Biggles přikývl.

„Viděli jsme je,“ podotkl.

„Ano, v jeskyni. Já jsem je sestavoval. Dovolte však, abych pokračoval.

Když však měli součástky, přišli na to, že se v nich nevyznají a že potřebují inženýra ze západu. Tak jsem se k nim dostal já a dal jsem se do práce. Věnoval jsem tomu celý život, radil jim, čeho je ještě zapotřebí, a sestavoval jsem stroje, když došly.

Připomínám, že jsem nevěděl, nač je potřebují, ale pochybuji o tom, že by se tím bylo na věci snad něco změnilo.

Když jsem byl v jejich zajetí už asi dvacet let, zajali nového inženýra – jakéhosi Ira, který se jmenoval O'Connor. Ten zanedlouho

poznal, o co vlastně jde, a řekl jim, že by se raději viděl v pekle, než aby jim pomáhal. Ukázali proto, co ukázali předtím už také mně: stonožky. Neustoupil však a nakonec ho stonožky sežraly. Byl to statečný a neohrožený člověk. Já jsem neměl tak silné nervy a pokračoval jsem ve své práci.“

„Vy jste říkal cosi o tom, že jsou ty ďábelské přístroje hnány elektřinou,“ připomněl mu Biggles.

„Ano, zcela správně. Chungové mívají zvláštní a bláznivé nápady. Nemyslí tak jako my. Potřebovali něco k obraně, aby nepodlehli vetřelcům, a proto na této myšlence vybudovali všechny své plány. Zbraním a podobným věcem nerozumějí vůbec.

Jedním z těch nápadů jsou stonožky. Před staletími pustili se do práce jejich vědátoři – a to jsou velmi chytří a obratní lidé – a z různých hadů, škorpiónů a jiné neřesti vytvořili nový druh stonožek, které byly jedovaté. Ty se jim však jednoho krásného dne ztratily a pak je našli už mrtvé. Chungové věděli, že jim taková zbraň, která jim může zmizet, mnoho nepomůže, a proto se dali znovu do práce a vytvořily nový druh stonožek. Ty nejsou sice jedovaté, ale za to zase nesmírně žravé a dovedou sežrat člověka i za živa. Když jim však i ty utíkaly, šli na to s jiné strany. Vypěstovali zcela nový druh s rýhami na nohou, který se může pohybovat pouze tehdy, když je půda zelektrizována. Jsou dirigovány jen stiskem páčky.“

„A jak to dělají Chungové, aby na ně zelektrizovaná půda nepůsobila?“ byl zvědav Dick.

„K tomu mají bezpečnostní opatření. V každém domě je nádoba s tekutinou, která je ve skutečnosti isolačním fluidem. Použil jsem jí také, když jsem přerušoval kabel, kterým jsou řízeny dveře, vedoucí sem nahoru. Kdybych si nebyl potřel tou tekutinou ruce, byl bych dostal ránu, která by mne byla úplně spálila.

Tu tekutina nosí také každý stále s sebou a natírá si jí denně chodidla a dlaně, takže mu proud nemůže ublížit. Je to tu asi takovým zvykem jako jinde mytí.

A potom objevili nový druh paprsků: modré paprsky. Každý, kdo je jimi ozařován, dostane paralysu a oslepne, zešílí a zemře. Vás od toho zachránila gumová isolace.

Pak přišli na to, jak by se mohli udělat neviditelnými. Toho

docilují pomocí vedlejších produktů z látky, obsažené v pohoří, ale k tomu je třeba několikaletých příprav. Vyrábějí potřebnou látku v podobě tekutiny, která ten trik způsobuje. Ani já ani vy bychom to nedokázali – zabilo by nás to, kdybychom to chtěli zkusit. Ta neviditelnost ostatně netrvá stejně dlouho.

Když to provádějí po prvé, nepozorujete na nich vůbec nic neobvyklého. Teprve když tekutina začne působit, vidíte, že se kolem vás pohybují stíny a že také mluví. Tak je viděli ti dva z vás, kteří sem přišli nejdříve. Ale kromě nich tu byli ještě jiní, které jste nemohli vůbec vidět. Jsou v tom stavu křehcí jako sklo, ale zůstávají přitom stále lidmi, takže je můžete rozbít jako láhev.

A ti lidé pracují na tom, aby ovládli svět, a jistě se jim to také podaří, jestliže někdo nezakročí a nezastaví je. Plány mají už téměř hotovy.“

„A jak to chtějí provést?“ zeptal se Dick.

„Chtějí vysílat radiové paprsky z hor všemi směry. Až to provedou, postaví nové stanice a budou vysílat paprsky dále. Budou je vysílat bez ustání, a tím v okruhu několika set mil vyhubí všechny živoucí tvory. Sílu budou brát z hor a budou ji vysílat snad bezdrátově. Proti tomu budou všechny obvyklé armády zcela bezmocné. Celá britská armáda by tak mohla být zničena pouhým pohybem páky a loďstvo by mohlo být zapáleno jako sirka. Vynález letadla je zarazil, poněvadž ta síla působí z neznámých důvodů jen na zemi, a operování do výše není možné – nebo alespoň ne do značnější výše. Dokáží však i to, když zachytí něco elektrického. Všechna letadla mají spalovací zařízení a paprsky působí na magnety. Jedinou ochranou by bylo natření magnetů a drátů tímto speciálním nátěrem, což by tvořilo dokonalou isolaci, kterou by paprsky nepronikly.“

„Máte ještě trochu té tekutiny?“ vyhrkl Biggles spěšně.

„Mám. Tady v láhvi je jí ještě dostatek. Můžete si ji vzít. Natřete tím motory a ty budou pak v naprostém pořádku i tehdy, když budou ozařovány těmi paprsky. Ty vysílá hlavní stanice, která je postavena u úpatí hor. Mohli jste ji ostatně spatřit.

Pochybuji opravdu o tom, že má něco takového Evropa. Dovnitř smí jenom několik lidí. Jedním z nich je náčelník Chungů, který se

jmenuje Ho Ling Feng, a dalším jsem já, ale jsem bedlivě střežen. Dávají na mne dobrý pozor, abych jim nějak nepoškodil stroje. Když jste se objevili, byli všichni pobouřeni a chtěli se vás co nejrychleji zbavit. Naštěstí pro sebe i pro mne jste zůstali dosti daleko.“

„Pro vás?“

„Ano, protože jsem dostal šílený nápad. Vylil jsem na hlavní dynamo vědro isolační tekutiny tak, že pracovalo jen poloviční silou, neboť byste byli už dávno mrtvi. Potom, poněvadž vím o stonožkách, jsem seběhl dolů a chtěl jsem zastavit stroj, kterým jsou dirigovány. Byl jsem při tom zpozorován, ač to trvalo jen chvilinku. Pak jsem vyběhl sem nahoru, abych se podíval, co je s vámi. Sledovali mne však a ostatní už víte.“

„Mám-li mluvit upřímně, musíme se ihned vrátit a informovat svět o tom, co se tu děje. Pochybuji ale, že nám někdo uvěří,“ dodal Biggles zadumaně.

„V každém případě to nebude mít příliš veliký význam,“ zachrčel McAllister. „Dejme tomu, že vám svět uvěří – co bude moci dělat? Vyšle sem vojsko? I kdyby se ta armáda dostala přes všechny ty hory až sem, o čemž však pochybuji, byla by zničena ještě dříve, než by mohla sáhnout po puškách. A letadla? Víte, co se stalo vašim motorům – a to byla síla jen poloviční! Kdyby bylo pracovalo dynamo na plný výkon, byli byste se zřítili dávno předtím, než byste sem byli doletěli. Letadla by musela tady v těch pustinách přistát, a co by zde mohli letci dělat? Pomřeli by tady hlady, poněvadž by tu nikde nenašli nic k jídlu. A kdyby si i přivezli potraviny s sebou, nedostali by se sem ani pěšky. O to by se postaraly už paprsky a stonožky, což už všechno znáte – a ostatně dovedete si představit, že by generálové a vojáci bojovali proti něčemu, co by neviděli? Mimo to by nemohli několik týdnů vůbec nic dělat a Chungové by zatím zahájili jistě své operace.“

Všichni na něho zděšeně pohlédli.

„A jakou odpověď na to tedy máte?“ zeptal se Biggles.

Stařec pokrčil rameny a vypadal v té chvíli nesmírně sešle.

„To všechno čeká teď na vás,“ odvětil prostě. „Tak daleko, jako vy, se ještě nikdy nikdo nedostal a také už nikdy nedostane. Můžete obsadit nějak hlavní stanici a pak je můžete držet v šachu po celé

roky a druzí mohou zatím něco podniknout. Jiné řešení nevidím, a proto vám také povím o stanici všechny podrobnosti, abyste věděli, kde tam co stojí. Teď si ale musím odpočinout, protože jsem úplně vyčerpán.“

Vtom vyběhl z kabiny Malty a držel v jedné ruce zkumavku a v druhé pouzdro.

„Už to mám! Už to mám!“ volal nadšeně.

Všichni vyskočili.

„Je to směs opia a něčeho jiného,“ pokračoval. „Myslel jsem si to hned od začátku, protože opium je v Číně nejrozšířenější drogou. Smíchal jsem tedy cosi, co bude protijedem. S počátku vám snad bude divně, ale doufám, že to pomůže. Pojďte sem, nastavte paži a já vám vstříknu pod kůži!“

Vzal McAllistera za ruku, zasunul jehlu, stiskl a vstříkl mu obsah stříkačky pod kůži.

Stařec se slabě usmál.

„Myslíte, že to pomůže?“ zeptal se nedočkavě.

„Ovšemže myslím“ prohlásil Malty. „Mohu se vám přiznat, že drogy jsou oborem, v němž se dost vyznám. Vyznám se v nich vlastně velmi dobře,“ mrkl na profesora.

„Děkuji vám,“ zamumlal starý Skot slabým hlasem. „S mou pomocí se vám podaří skončit to s těmi ďábly. Kdybyste mne mohli odvézt tím letadlem domů, abych se mohl ještě naposledy – eh, to jsou už marné

a zbytečné naděje!“

Hlava mu klesla dozadu.

„Je mi jaksi podivně,“ vydechl omluvně.

„Chudák!“ zavrčel Biggles, když McAllister omdlel.

„Všechno je s ním v naprostém pořádku,“ řekl Malty, „a není důvodu k obavám. Protijed, který jsem mu dal, musí účinkovat tak, jak na něm vidíte. Kdyby tak neúčinkoval, bylo by to špatné.“

Biggles se rozhlédl a protáhl se.

„A abychom se vrátili zase k materiálnějším věcem – co soudíte o tom, abychom se najedli? Teď už alespoň bohudíky víme, jak na tom vlastně jsme. Pak už poznáme, jak dostat ty Chungy na lopatky.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

DĚSIVÁ NOC

Bylo již temno, když McAllister skončil vypravování. Uložili ho co nejpohodlněji v kabině, postavili ke stroji dvě hlídky a chystali se, že brzy ulehnou.

Zapomněli však na horu, k níž se nyní přiblížili.

Když slunce zapadlo, zalila hora celý kraj světlem a ozářila všechno strašidelným modravým jasem. Viděli ji teď s roviny ještě lépe nežli předtím. Přehodili si proto přes ramena pokrývky, aby jim nebylo chladno, a seděli a pozorovali dlouho tento nádherný přírodní úkaz.

„Při téhle záři není ani třeba osvětlovat ulice," ozval se po chvíli Biggles. „To by mi šlo na nervy. Ať to je k něčemu dobré nebo ne, myslím si, že je to cosi nepřirozeného a hrůzného. Přál bych si, abychom měli s sebou několik stodvanáctiliberních bomb. Pak bychom jim ten jejich ohníček uhasili tuze brzy."

„Nemohl by se někdo z nás vrátit a přivézt několik bomb?" navrhl Algy. „Mohli bychom vyložit všechno, čeho není na cestu třeba, a měli bychom pak možnosti nabrat i dostatek benzínu na zpáteční cestu domů."

„Nemluv nesmysly! Kde bychom si tady mohli opatřit bomby? V nějaké prodejně výbušnin a střeliva?"

„Mohli bychom se je pokusit získat od některé stanice Královského letectva v Indii."

„Ano – a dostat se nakonec do vězení! Bomby ti nikdo neprodá ani nedá, když neví, nač je potřebuješ. Na nás čeká teď jiná práce."

„Copak to je, že to tak spěchá?"

„Můžeš být jist, že ti Chingové, Changové nebo Chungové, či jak se ti darebáci jmenují, pracují teď pilně na tom, aby zase všechno uvedli do pořádku. Až bude moci dynamo opět pracovat plnou výkonností, pokusí se jistě provést něco tuze nepříjemného nám – anebo letadlu. Nevím sice, jak se na tu věc díváš ty, ale mně jdou ty neviditelné paprsky, které žertují s motory, opravdu na nervy."

„Vždyť ale McAllister tvrdí, že tomu zabrání ta tekutina."

„To vím také a snad je to dokonce i pravda, ale když jsem ve

vzduchu, chtěl bych být závislý na něčem hmatatelnějším a podstatnějším, než je jen pouhá láhev nějaké tekutiny. Tomu by se každý inženýr vysmál a považoval by nás za blázny. Ne! Mám pocit, že odtud musíme zmizet dříve, než Chungům začnou ty jejich stroje zase fungovat. Dejme tomu, že by ta tekutina neúčinkovala! To by bylo opravdu rozkošné, kdybychom tu seděli vedle svého ohromného letadla, které by nemohlo vzlétnout, a umírali při tom hlady.“

„Myslím, že by bylo nejlépe natřít magnety co nejdříve,“ mínil Algy. „Teď je ještě zcela dobře vidět. Co o tom soudíš?“

„To je zcela dobrý nápad,“ přisvědčil Biggles. „Pojď, Gingere – dáme se hned do práce!“

Byla už téměř půlnoc, když byli hotovi, poněvadž neměli štětce ani kartáče a museli natírání provádět rukama. Tekutina nepříjemně páchla a Algy si právě naříkal, že nemají dosti vody, aby se mohli umýt, když přišel Malty se zprávou, že McAllister nabyl opět vědomí.

„Proč by sis myl ruce?“ ptal se Biggles, když šli ke kabině. „Nech to jen zaschnout – to nám snad neuškodí! Pamatuješ se, jak si Mac natřel ruce, než přerušil kabel u těch dveří? Probíhal jím proud, který by ho byl spálil na škvarek, a nestalo se mu vůbec nic. Haló, Macu!“ pozdravil, když vešli do kabiny.

Stařec ležel na podlaze a měl hlavu podloženou hromadou kabátů. Vypadal velmi sešle a unavené, ale oči mu zářily,

„Jsem ještě tady,“ usmál se slabé.

„To také pozorujeme a máme z toho radost,“ odpověděl přátelsky Biggles. „Po té injekci Maltyho budete ještě skákat jako dvouletý kluk, až se dáme do tance.“

„A co chcete dělat teď?“

„To ještě přesně nevím, protože jsme dosud nedělali další plány. Mám-li být ale upřímný, čekal jsem vlastně na vás, abyste nám byl také nápomocen, bude-li to ovšem možno. Až se rozední, vzal bych vás letadlem nahoru a mohl byste nám ukázat všechna potřebná místa. V nejhorším případě bychom na ně mohli shazovat kameny, ale nesmíme podnikat žádné velké výlety, poněvadž bychom pak neměli dostatek benzínu na zpáteční cestu domů.“

„Ano, to by bylo skvělé,“ vyhrkl McAllister. „Lidé, kteří

nechtějí, aby na ně někdo shazoval kameny, nesmějí bydlet v skleněných domech," rozkašlal se.

„V skleněných domech? Jak to?"

„To jsem vám zapomněl povědět. Jejich domy jsou postaveny ze skla – ze žlutého skla."

„A proč, u všech čertů? To přece není nic chytrého."

„Za prvé je sklo isolací, poněvadž je natřeno také onou tekutinou, a proto je také žluté. Za druhé nepropouští v noci světlo. Sklo je pevné jako ocel, ale rozbít jej přece jen lze. Tady je vlastně vůbec všechno zhotoveno z nějakého druhu skla. Kromě radia tu není žádný jiný kov a skla si mohou vyrobit jakékoliv množství jen pouhým smísením malého kousku radia s kamením. Podle toho, jakého kamene používají, vznikají různé druhy skla, jehož se tu používá ke všem možným účelům. Říkám sice sklo, ale ta hmota je zcela neprůhledná a má oranžové žlutou barvu."

„Jaký plán by byl tedy nejlepší?" zdvihl oči Biggles.

„Jak by bylo nejlépe je napadnout? Snad kulometem?"

„Tím byste sklo sice rozbili, ale vlastní elektrárně byste příliš neublížili."

„A což kameny?"

„K zničení elektrárny by bylo třeba něčeho většího než jen pouhých kamenů," zapochyboval o výslechu Mac. „A pak nemáte také ani dost benzínu k tomu, abyste to mohli provést."

„To je pravda. Nemělo by smysl zabít jednoho nebo dva Chungy. Musíme vykouřit celé hnízdo, ale otázkou je, jak to udělat. Možná, že do rána dostanu nějaký nápad. Haló, co je zase?"

Všichni se obrátili ke dveřím, jimiž vpadl dovnitř bez dechu Ginger.

„Něco se děje, šéfe! Ti lotři se na nás chtějí dostat zespoda."

„Kolikrát jsem ti už povídal, abys mluvil anglicky!" vybuchl Biggles. „Kde to je a co se děje?"

„U těch skalních dveří. Napadlo mi, zda se tam snad něco neděje, a naslouchal jsem. Zdola je slyšet hluk, jako by tam něco brousili nebo vrtali. Myslím, že se chtějí dostat nahoru pomoci vrtaček"

„Ti chlapi mají vrtačky?" obrátil se Biggles na McAllistera.

„Mají. Ani jsem si nevzpomněl, že vám to mám říci. Mají vrtačky s radiovými hroty, které projedou ocelí jako tvarohem“

„Pak musíme ovšem něco podniknout,“ rozhodl Biggles, „Vypravoval jste nám o těch chlápcích, že se nevyznají v západních metodách boje a že neznají zbraně a tak dále, že ano?“

„To skutečně také neznají.“

„Dobře. Oni neznají naše zbraně a my neznáme zase jejich. Uvidíme, zda jim je budeme moci ukázat. Pojďte sem chlapci! Naložil jsi kulomet do letadla, Gingere?“ zeptal se.

„Ovšemže. Myslel jsem si, že jej budeme snad potřebovat“

„Jsi dobrý myslitel. A kde je?“

„V kajutě pro zavazadla.“

Biggles vytáhl kulomet ven, nabil jej pásem střeliva, dal také po pásu všem ostatním a poodešel.

„Nedělejte hluk!“ varoval je. „Nestojím o to, aby nás slyšeli, vůbec o ně nestojím. Nedělám to sice rád, ale v tomhle případě si nemůžeme příliš vybírat. Ticho!“

Přiblížili se opatrně ke skále a zastavili se, aby naslouchali. Z jeskyně bylo slyšet hluk a šum a skřípavé zvuky hrotu, zařezávajícího se do tvrdé skály, která tvořila dveře. Biggles zjistil místo, odkud zvuky zněly, a sklonil se.

„Brzy už budou venku,“ zašeptal, přitáhl kulomet a namířil hlaveň na ono místo.

„Jsem zvědav, co budou dělat, dostanou-li se nahoru,“ vydechl Algy.

„Ať dělají cokoli, příliš zábavné to nebude. O tom tě mohu už předem ubezpečit,“ odpověděl také šeptem Biggles. „Jenže doufám, že první slovo budeme mít my.“

Skřípot se změnil najednou v rachotivý jekot a skalou projel ven zářivý kovový hrot a za ním rýhovaná vrtačka. Několik vteřin ještě vrčela a otáčela se, aby se otvor zvětšil, a pak zmizela.

Jakmile se to stalo, přiložil Biggles hlaveň kulometu k otvoru a stiskl spoušť.

Taka-taka-taka-taka-taka rachotil kulomet a rány duněly jeskyní jako výstřely z děla. Biggles se ponuře usmíval, pohybuje hlavní s levé strany na pravou, a když tak pětkráte přejel část prostoru

jeskyně, odsunul hlaveň a naslouchal.

Uvnitř bylo úplné ticho.

„Nic sice neříkají, ale myslím, že se jim to příliš nelíbí," promluvil klidně a narovnal se, maje kulomet stále připraven k výstřelu.

„Jděte dále od toho otvoru! Nikdo nevíme, co se v něm může objevit. Mohly by to být stonožky nebo modré paprsky."

Stáli tak plných dvacet minut a čekali, ale zdola se neozval ani hlásek.

„Zdá se, že jsme jim vzali odvahu," uvažoval Biggles. „Na tom ovšem nezáleží, protože na stráži tu musíme zůstat tak jako tak. Nemám ale tyhle hry na kočku a na myš rád – mám nejraději boj tváří v tvář.

Kdo tu zůstane na stráži jako první? Chci si ještě promluvit s McAllisterem."

Přihlásil se dobrovolně Ginger a ostatní se vrátili zase k letadlu. Tam našli profesora a Maltyho, kteří se dohadovali, co ta divoká střelba znamená, a proto jim museli vysvětlit, co se stalo.

„To je teď skutečně boj o život a na nůž," zahučel Dick.

„Však už také byl, ne?" vyjel prudce Biggles. „S tím jsme ale nezačali my, nýbrž oni. My jsme měli přátelské úmysly a chtěli jsme odtud odejít jen s hromádkou radia, jež mohou zcela dobře postrádat. Vždyť tu mají celou horu, která je jím napěchována. Teprve teď jsme je napadli my – dosud jsme byli stále jen v defensivě."

Když domluvil, zašel do kabiny.

„Haló, Macu, vy jste stále ještě živ, jak vidím," zašklebil se přívětivě.

„Tak jest. A dosud nikdy mi snad nebylo lépe."

Zvenčí se vtom ozval jakýsi pokřik.

„To vypadá na Gingera," zavrčel Biggles. „Copak to zase má?" rozběhl se ke dveřím. „Co se děje?" zavolal.

„Z otvoru se ozývá jakýsi hlas. Myslím, že do něho někdo mluví," křičel Ginger.

„Dobře. Zůstaň tam – přijdu hned!" odpověděl mu Biggles a obrátil se k McAllisterovi.

„Můžete chodit, Macu?"

„Mohu.“

„Vy znáte tu jejich řeč, že ano? Nešel byste se mnou a nepověděl nám, co to tam kdosi mluví.“

McAllister se usmál.

„Pojďte tedy a zacvrlikejte a zašvitořte na ně také,“ zval ho vlídně Biggles. „Algy, podej Macovi ruku!“

McAllister došel, podpírán oběma letci, ke skalním dveřím, kde stál Ginger s puškou v ruce a očima upřenýma na otvor.

„Zeptejte se jich teď, Macu, co chtějí,“ promluvil Biggles.

Z otvoru se v tom okamžiku ozval právě prapodivný zvuk.

Biggles užasl.

„Nevykládejte mi, že to mluví člověk!“ zahučel. „Ten, kdo ze sebe vydává takové štěbetání, nemůže být přece normálním člověkem.“

McAllister však zacvrlikal také podobně a ostatní s nesmírným zájmem poslouchali ten neobvyklý rozhovor.

Starý Skot pohlédl na Bigglese.

Říkají, že nás už nechají na pokoji a že nám neublíží, slíbíme-li jim, že za svítání odejdeme a nikdy už se sem nevrátíme.“

„Co myslí tím, že nám neublíží? Řekněte jim, aby se zbytečně neklamali a neutěšovali, poněvadž nám ještě nijak neublížili!“

Švitoření se rozpředlo znovu a McAllister zdvihl opět oči.

„Nechcete si o tom promluvit s Ho Ling Fengem?“

„Kde?“

„V jeho paláci.“

„Nechci! Chce-li se mnou Tingaling mluvit, ať přijde k otvoru a zaštěbetá do něho! Nestojím nikterak o to setkat se se stonožkami.“

McAllister opět cosi zašveholil.

„Říkají, že nás ochromí a hodí za živa stonožkám, neodejdeme-li.“

„Dobře. Povězte jim tedy, aby svého pohlavára ode mne pozdravovali a vyřídili mu, že odváží-li se proti nám něco podniknout, vzneseme se letadlem do výše a uděláme z jeho skleněného baráku hromadu střepin.“

McAllister předal rozkaz dále a pak nastalo ticho.

„Odešli,“ oznámil po chvilce.

„A co říkali ještě?“

„Divili se tomu, že jsem stále ještě živ, a litovali mne upřímně, že jsem ještě nezemřel, poněvadž prý nás usmrtí všechny hrozným a pomalým způsobem.“

„Doufají totiž, že to budou moci provést. Jenomže zapomněli na to, že by nás museli nejdříve mít v rukou,“ ušklíbl se Biggles, když se zase vraceli zpět ke stroji, zanechavše na stráži u otvoru Maltyho.

Kráčeli zvolna, a Biggles se náhle zastavil a přejel si rukou čelo.

„Poslyšte, Macu, na jakou vzdálenost lze s těmi paprsky pracovat?“

„To přesně nevím,“ odpověděl McAllister, „ale myslím, že na dosti velkou. A proč se ptáte?“

Biggles ukázal na vrchol, vypínající se do výše temnou siluetou na druhé straně pláně.

„Ten vrchol je výš než jsme my, což znamená, že kdyby se ti lotři dostali tam nahoru, mohli by pak krásně zamířit paprsky na nás, nejsou-li ovšem větší hlupáci než si myslím. Vždyť ten vršek není odtud dále než čtvrt míle.“

„To je pravda,“ přikývl zamyšleně McAllister. „Na to jsem dosud nikdy nepomyslel.“

„Mám však za to, že by paprsky nemohly strojům uškodit.“

„Nemohly, nemohly! Z téhle vzdáleností by mohly. Způsobily by, že by všechny kovové součástky vašich strojů zkrystalizovaly,“ odpověděl McAllister se zřejmým neklidem. „Za hodinu nebo nejdéle za dvě by kov úplně změkl jako máslo. Jsou na vašich strojích kovové součásti?“

Biggles na něho užasle pohlédl.

„Bože, Bože!“ zahučel. „Vždyť stroje jsou celé kovové.“ McAllister se zasmušil.

„To je ovšem špatné,“ konstatoval suše.

„Špatné! Musíme proto něco podniknout dříve než začnou. Podívejte! Už jsou tam. Co jsem říkal?“ ukázal na vrchol, s něhož právě vyskočil modrý paprsek.

Dopadl poněkud stranou a dal se do pohybu směrem k nim.

Biggles zdvihl pušku, opřenou o trup letadla.

„Podej mi patrony, Dicku!“ řekl chraptivě.

„Puška je nabitá,“ odvětil profesor. „Co chceš dělat?“

„Chci se pokusit zhasnout to světlo. To je jediná naše naděje.“

„A ty si myslíš, že zasáhneš obsluhu toho přístroje?“ zeptal se Dick nedůvěřivě.

„Nezáleží mi na tom, co nebo koho zasáhnu, jen když to světlo zhasne, zavrčel Biggles. „Ten chlapík stojí jistě na místě, s něhož paprsky vycházejí.“

„Nezasáhneš ho.“

„Pak mu jeho práci alespoň znepříjemním a znesnadním,“ zapřísáhl se Biggles. „Haló, Macu, jak vypadá ten přístroj, který vysílá ty paprsky?“

„Podobá se velké kovové pochodni.“

„Hm. Uvidíme, zda bude možno jej zničit. Rád bych použil kulometu, ale ten potřebuje příliš mnoho střeliva, a toho nadbytek nemáme. Možná ale, že jej budu donucen později přece jen použít.“

Paprsek byl už nebezpečně blízko, když Biggles nasadil pušku s hledím nařízeným na čtyři sta yardů k rameni, pozorně zamířil a stiskl kohoutek. Oranžové světlo, podobající se v neurčité modravé záři hory oranžovému ohníčku, se zachvělo, ale zářilo dále jako ďábelské oko.

Biggles vypálil znovu, ale opět bez úspěchu.

„Je asi dále než jsem si myslel,“ mumlal, nařizuje hledí na pět set yardů.

Vystřelil ještě dvakráte bezvýsledně a teprve po třetí ráně světlo divoce zablikalo a zamířilo do průrvy.

Vykřikl vítězoslavně, ale zmlkl, když se po chvilce obrátilo zase nahoru na planinu.

„Myslíš, žes ho zasáhl?“ vyhrkl zvědavě Dick.

„Nezasáhl. Jenom jsem ho postrašil,“ zasípal Biggles. „Postraš ho tedy ještě víc!“ pobízel ho Ginger.

„To také chci,“ odbroukl Biggles a zacílil znovu.

Vypálil pět ran. Po páté ráně světlo zhaslo, jako by do něj někdo foukl.

„Nu, co tomu říkáte?“ zajásal.

„Nezhaslo,“ vykřikl Ginger, neboť světlo ihned opět zazářilo.

„Za tohle ti vytahám uši, ty skrčku!“ vybuchl Biggles.

„Vždyť jste se ptal, co tomu říkáme, ne?“ opáčil uraženě Ginger.

„Přitáhni sem raději kulomet a zanech zbytečných řečí!“ nařídil Biggles. „Ať se děje, co se děje, to světlo zhasnout musíme! Nebylo to nic chytrého, že jsme zůstali tady – měli jsme se raději vrátit na staré místo, na kterém jsme tábořili.“

„To by ale na věci nic nezměnilo,“ prohlásil McAllister. „Těmi paprsky vás mohou vyhledat kdekoli.“

„To je také pravda,“ přitakal Biggles odevzdaně. „Jediným bezpečným místem je vlastně vzduch.“

„Ano. Tam nemohou.“

„O tom bychom ale zbytečně mluvili, protože nemáme dostatek benzínu, abychom vydrželi tak dlouho ve vzduchu. Mohli bychom také letět domů – a to by snad bylo to nejrozumnější. Jak vlastně vysílají ty paprsky? Pomocí kabelů?“

„Ne. Přístroj pracuje zcela samostatně, bez kabelů.“

„Kdybychom jej tady měli, mohli bychom jej obrátit proti nim?“

„Ano, ale to by vám nic nepomohlo.“

„Proč?“

„Protože ti ničemové, kteří stroj obsluhují, jsou tou isolační tekutinou natřeni od hlavy až k patě. To je tu předepsáno.“

„Nejsou při tom tedy neviditelní?“

„Ne, nejsou.“

„Pak bychom vlastně potřebovali jen asi tunu tekutiny, abychom mohli natřít celý stroj,“ mínil Algy.

„Což by ovšem trvalo asi týden. Ba ne, potřebovali bychom buď dělo nebo houfnici, ale poněvadž je nemáme, nebudeme o tom raději vůbec mluvit.“

Biggles připravoval zatím kulomet a chtěl právě stisknout spoušť, když náhle vyskočily na vrcholu hory nové dva paprsky.

„Teď jsme hotovi,“ trhl sebou poděšeně a uskočil. „Celou baterii těch světel ostřelovat nemůžeme, protože bychom v deseti minutách byli úplně bez střeliva. Kolik těch aparátů vlastně mají, Macu?“

„Několik set.“

„Několik set?“

„Ano. Teď používají těch největších, ale kromě nich mají ještě několik tisíc malých – kapesních, jak byste asi řekli vy.“

„A jak jsou těžké ty velké?“

„Každý váží asi sto liber. Chungům to dá velikou práci, než je vytáhnou nahoru, poněvadž jsou slabí. Proto to trvá tak dlouho, než je postaví na vhodné místo. Vím, na kterém místě teď jsou: je to rovinka vedle stezky, která vede na úpatí. Všude jinde jsou samé strmé srázy.“

„Rovinka že je to?“

„Ano – malá rovinka ve skalách. Viděl jsem ji cestou ke hrázi, která je na druhé straně hory.“

„K jaké hrázi?“

„K hrázi jezera, ze kterého berou vodu.“

Biggles vyskočil.

„Říkáte jezera?“ vykřikl.

„Ano, ale to není jezero přírodní. Kolem prolákliny je postavena hráz, aby zadržovala vodu.“

„Jak je to jezero veliké?“

„Je asi míli dlouhé a čtvrt míle široké.“

„A proč jste nám to neřekl už dříve?“

„A proč jsem vám měl vykládat o tom jezeru?“ podivil se McAllister.

Biggles se zamyslel.

„A ta stezka, o níž mluvíte, vede přímo do hor ke hrázi?“

„Ano.“

„A je to jediná stezka?“

„Ano, jediná.“

„A hory jsou příkré – jinak tedy není možno se tam dostat?“

„Ne.“

„Kdybychom přistáli na jezeře a drželi stezku v šachu, byli bychom v bezpečí?“

„Zcela určitě.“

„A myslíš, že bychom mohli na jezeře přistát?“ zeptal se rychle Dick.

Biggles přikývl a pohlédl na letadlo, na něž právě dopadl první paprsek. Za okamžik zaleskl se na něm druhý, zatím co třetí paprsek ohledával planinu.

„Musíme něco dělat, a to velmi rychle,“ zavrčel. „Nijak mne

sice netěší, že musím přistát na stojaté vodě a za toho osvětlení, ale pokusím se o to. Než to ale provedu, mohou nás ozářit s druhé hory, a pak bychom na tom byli stejně bídně jako teď. Mám pravdu, Macu?“

„Ano.“

„Máme tedy jen jedinou možnost,“ prohlásil Biggles skřípavým hlasem. „Algy, nasedni do stroje, rozjeď se a vyhledej místo, kam paprsky nedopadají, ale kde je dosti místa k startu! Až se rozbřeskne, vznes se do vzduchu a zaleť k jezeru! A ty, Gingere, mi podej hedvábné lano, které jsme vzali s sebou pro případ, že bychom museli slézat hory! Je ho asi tři sta stop. Už jsem na ně téměř zapomněl, ale teď jsem rád, že to lano máme.“

„Co to chceš dělat?“ vykřikl ustrašeně profesor.

„Chci zhasnout ta světla.“

„Cože? Ty chceš na ně podniknout útok pěšky?“

„Jinou možnost nemám. Tady přece zůstat nemůžeme a vzlétnout nemůžeme také, protože nemáme dost benzínu. Proto musíme dopravit stroj na místo, kde na něj budou moci, a takovým místem je podle Maca, který to jistě dobře zná, v okruhu sta mil jenom to jezero.“

„To je ale šílenství!“

„Jen se zbytečně nerozčiluj!“ upokojoval ho Biggles. „Nerozčiluj se a dobře si to představ! Půjdu na ty ničemy od vrcholu a budu stezku držet až do rána. Jakmile se rozední, zaletí Algy na jezero a tím spolu navážeme spojení. Stezku musíme ovšem držet stále. Spusťte mne teď do průrvy a potom za mnou spusťte kulomet! Nápad to je zcela dobrý, poněvadž je to vlastně jediné naše východisko. Kde ta stezka začíná, Macu?“

„Víte, kde je vstup do průrvy za kráterem nedaleko jeskyně, kterou jste se dostali ke mně ráno na planinu?“

„Ano.“

„Asi čtvrt míle za průrvou je na levé straně proláklina, u níž stezka začíná. Nesmíte ji však přejít, nebo se octnete v městě. Dávejte dobrý pozor, poněvadž stezka je místy nesmírně úzká, a uklouznete-li, zřítíte se do hloubky tisíce stop! Rovinka nahoře je od stezky asi ve třech čtvrtinách směrem nalevo. Nezapomeňte si natřít

spodek bot a ruce, aby vás paprsky neochromily tak jako ráno!“

„Jsem rád, že jste mi to připomenul,“ pokývl hlavou Biggles. „Přinesl jsi už to lano, Gingere? Dobře. Podej mi teď tu láhev s isolační tekutinou! Co to děláš, člověče? Kam myslíš, že půjdeš?“ vyjel rychle, když viděl, že si Ginger začal natírat podrážky svých bot.

„Myslel jsem, že půjdu s vámi. Jsou-li spolu dva, je to vždycky lepší, poněvadž jeden druhému může pomoci, když je raněn, nebo ho může odnést. Algy zůstane také tady, aby mohl ráno odstartovat, a zůstanete-li sám a budete zraněn, jsme ztraceni všichni.“

„No, něco na tom je,“ přisvědčil Biggles, „ale to není práce pro takového kloučka.“

Ginger se zamračil a mávl rukou.

„Nepředhazujte mi kloučka, šéfe!“ řekl bolestným hlasem. „Víte dobře, že jsem jako kočka.“

„Půjdeš tedy se mnou! Algy, já teď odcházím a předávám ti velení. Mám sice obavy, že budeš do rána unaven, ale nemohu si pomoci. Já únavu vůbec necítím, ač se tomu sám divím.“

„Také ji tu nikdy nepocítíte,“ ozval se Mac. „Tady vydržíte beze spánku třeba i několik týdnů. To souvisí nějak s těmi horami.“

„Tak jim můžeme být vděční aspoň za něco. Ostatně bychom, jak se mi zdá, neměli na spánek ani kdy. Tak – a teď do práce!“

Biggles se začal spouštět dolů první, přidržuje se rukama i nohama výstupků. Byla to příšerná cesta a letec si radostně oddychl, když se dostal nohama do, průrvy. Ginger slezl za ním a pak byl za nimi spuštěn kulomet a dvanáctka. Lano bylo opět vytaženo nahoru a oba letci stáli nyní ve stínech kaňonu.

Naslouchali, ale všude kolem bylo naprosté ticho.

„Pojďme!“ šeptl Biggles. „Tudy!“

KAPITOLA DESÁTÁ

PŘÍŠERNÁ CESTA

Plížili se podél úpatí skály, až se přiblížili k místu, kde se kaňon zařezával se skalisek a kde se výhružně šklebila jeskyně stonožek.

„Dávej teď dobrý pozor – jsou tady!“ vydechl Biggles, když se u

jeskyně mihl stín, podobný opici.

Poněvadž se neodvažovali přejít kolem sluje, zašli hlouběji do kráteru, ale stále se drželi ve stínech skal a nespouštěli jeskyni s očí. V jejím tajemném nitru zářil bledý jas. Obešli ji však šťastně a vkročili na druhé straně opět do průrvy. Daleko nad nimi protínaly vzduch čtyři modré paprsky, podobající se neonové reklamě.

Trhli sebou, když zaslechli rachot motorů Exploreru, ale pak se rozpomněli na příčinu toho a usmáli se na sebe.

„To hledá Algy na planině vhodné místo," zašeptal Biggles. „Pst! Zdá se mi, že někdo přichází."

Kdesi nedaleko nich v průrvě bylo slyšet slabý rachot kaménků, jako by se jich dotýkala čísi noha.

Oba letci se skryli za skalní výstupek a se zatajeným dechem čekali. Kroky se stále více přibližovaly. Biggles postavil kulomet za balvan a přikrčil se.

„Musíme být zticha," šeptl.

Pak se ohlas kroků ozval přímo před nimi a objevila se temná postava. Zahlédli cíp vlajícího pláště, bledou tvář se šikmýma očima a vysedlými lícními kostmi a kolem nich přešel tiše muž, spěchající a neohlížející se ani napravo ani nalevo.

Biggles počkal, až zmizel za ohybem a stiskl potom Gingerovi paži. Poté opět vykročili a zastavovali se co chvíli, aby naslouchali.

Nezapomínali na to, že chůze hlubokým a temným kaňonem, nad nímž nahoře září ty mlčelivé modré paprsky, je spojena s nesmírným risikem, hrozícím z každého stínu.

„Teď jsme už jistě nedaleko té stezky," zašeptal Biggles, když vkročil za ohyb průrvy, a odskočil ihned zpět s výkřikem, který se mu proti vůli vydral z úst.

Ginger, který se plížil přímo za ním, zahlédl jakousi ohromnou postavu, uzavírající jim cestu. Její trup byl ve stínu, ale světlo s pohoří ozařovalo ne zcela jasně širokou, zvířecí tvář, dívající se dolů do kaňonu s nehybným výrazem.

Biggles se zakousl do rtů a položil si ruku na čelo.

„U čerta – to jsem se polekal!" řekl už zcela klidným hlasem. „To nám mohl Mac také říci".

„Co je to?" zajektal bázlivě Ginger.

„Socha nebo modla, jak se mi zdá,“ odpověděl Biggles. „Díky Bohu, že to není živý člověk!“

Obešli rychle podstavce sochy, poněvadž v tom jejím mlčení kamenné sfingy bylo cosi děsivého, a octli se přímo u stezky.

Zahleděli se na ni chvilku nedůvěřivě, protože to byla vlastně jen pouhá trhlina ve skalách, pouhá štěrbina, na kraji asi tři stopy široká. Jak je široká dále, to neviděli, poněvadž další její část byla zahalena neprůhlednou tmou.

„To vypadá opravdu jako dračí doupě“ zavrčel Biggles, který opatrně o krok postoupil, obrátiv předtím kulomet spouští vpřed.

Plížili se pak krůček za krůčkem asi padesát yardů a rovnováhu zachovávali pouze tak, že se přidržovali steny a pozorovali při tom slabý svit oblohy, pokryté hvězdami. Tak se dostali opět k novému zákrutu.

„Stezička už teď bude, bohudíky, širší,“ šeptl Biggles, když spatřil, že v neveliké vzdálenosti vpředu je již nahoře vidět širší pruh oblohy.

„Setkáme-li se tu s někým, nebudeme se moci ani nikde skrýt,“ vydechl Ginger. „A jistě se ho při tom dotkneme.“

„Pak se ho ale dotkneme – kamenem!“ odpověděl Biggles zachmuřeně. „Střílet tu nebudeme, abychom ty dareby nepoplašili, budeme-li se tomu moci vyhnout.“

Vyhlédl za ohyb, podíval se nejistě nalevo i napravo a zarazil se, poněvadž se mu zdálo, že vidí na pravé straně jakýsi temný stín. Zdvihl proto kamének, hodil jej tím směrem a čekal se zatajeným dechem. Nic se však neozvalo.

Po chvilce se jen kdesi daleko dole odrazil slabý odhad dopadu oblázku.

„To je ale hloubka!“ zahučel tiše. „Musíme být opatrní. Byl bych tam už snad spadl. Vidíš stezku?“

„Přímo před námi, že ano?“ opáčil Ginger „Zdá se mi, že je to nějaký uzounký můstek“.

„Myslím, že máš pravdu,“ odpověděl Biggles. „Od toho ale příliš mnoho neočekávám.“

Plížili se zvolna dále, udržujíce jen s námahou rovnováhu, a dostali se tak k můstku, visícímu ve vzduchu a v tak krkolomné výši,

že i Biggles, který byl jako letec zvyklý na pohled s nesmírných výšek, se zachvěl a na čele mu vystoupil pot.

Můstek nebyl širší než asi osmnáct palců a byl bez zábradlí. Po obou jeho stranách bylo hrůzné, černé prázdno. Letci neviděli, zda je to můstek umělý nebo snad přírodní, a nesnažili se to také ani zjišťovat. Zavřeli proto raději oči a přelezli jej, jak nejrychleji mohli.

Na druhé straně se napravo vypínala opět srázná skála, ale nalevo zůstala propast a stezka byla vlastně jen pouhým výstupkem na skalisko. Na místech, na nichž skála spadla přes stezku, podcházeli převislé balvany, takže se jim zdálo, že jdou tunelem.

Ginger se ohlédl přes rameno a dotkl se lehce Bigglesova ramene.

„Podívejte se!“

Biggles se obrátil. Spatřil před sebou sotva na dosah ruky planinu a právě v tom okamžiku uviděl, jak Explorer manévruje, aby se vyhnul paprsku, jenž se jej snažil zachytit.

„Doufám, že se v té tmě nezmýlí a nesjede se skály,“ zahučel poděšeně. „Pojďme raději dále!“

Pokračovali v cestě a za dalším záhybem zahlédli již body, z nichž prameny tryskaly. Šli proto dále, a tu náhle zaslechli jakýsi kovový náraz o skálu nedaleko před sebou

Biggles se okamžitě se zatajeným dechem zastavil.

„Přímo před námi někdo je,“ vydechl. „Zdá se mi, že to jsou dva nebo tři muži, kteří cosi nesou. Jsou to asi Chungové, nesoucí nahoru další vysílač paprsků nebo jak to jmenují, ale zřetelně je nevidím. To světlo je tak klamné! Teď záleží na tom, zda nás ti lidé spatří a budou nás považovat za další nosiče vrhačů paprsků. Nu, na tom konečně už nezáleží – půjdeme!“

Ušli asi padesát kroků a viděli nyní ještě lépe. Stezka vedla nahoru k vrcholu, který se nad nimi tyčil do výše, jsa ztopen do jasu zářící hory. Poněkud níže pod ním se táhla rozsáhlá rovná plocha, jak ji McAllister popsal, prostírající se stranou od skal. Na ní stálo ve skupinách množství lidí a z jejich středu vytryskovaly zhoubné modré paprsky. Zajímavé bylo to, že dole pod nimi se rozkládala planina, na níž se Amfibie stále uhýbala ničivému světlu.

Biggles by byl nejraději zašel přímo až na vrchol, aby mohl

vrhač paprsků úplně zničit a zabránit nepříteli ve výhledu na jezero, avšak bezprostřední nebezpečí vyžadovalo okamžité akce.

„Zdá se mi, Gingere, že jdeme do války," řekl rozvážně. „Já těm chlapíkům u těch přístrojů sice nemohu říci, aby zmizeli, protože neznám tu jejich pisklavou řeč, ale zachovám se k nim slušně. Podniknou-li ale nějaké darebáctví, budou dole za kratší dobu, než jim trvala cesta nahoru. Až dojdeme k další skále, nebudeme se už mít kde skrýt, ale pak budeme od nich vzdáleni asi padesát yardů. Musíme se dostat až na ten vrchol nad nimi, ať se děje cokoli! Zahlédnou-li nás a budou chtít na nás zamířit paprsky, vypal z obou hlavní a střílej podle potřeby dále! Nespatří-li nás, nestřílej a přenech všechno další mně!"

Avšak naděje na to, že by si jich nikdo při tom dosti jasném světle vůbec nevšiml, byla příliš odvážná, jak se ukázalo. Dostali se až k místu, kde odbočovala rovná plocha od stezky, když se ozval poplašný křik, nejdříve ojedinělý a hned potom hromadný. A současně s pokřikem zamířil na ně nejbližší vysílač paprsků.

„Rychle!" zavolal Biggles a uskočil bez dalšího slova stranou, a Ginger pádil těsně za ním.

Bylo jisto, že by byli dostihli vrcholu dříve, než by jim postavy na rovince byly mohly odříznout cestu, ale vtom uviděli malou skupinu Chungů, která byla nedaleko nich. Biggles na ně skutečně už zapomněl, domnívaje se, že se skupinka připojila už k Chungům na rovině, nosiči však jenom odpočívali ve stínu skal, které tvořily pojítko mezi stezkou a rovnou plochou.

První známkou jejich přítomnosti byl drobný paprsek, který prořízl tmu a zamířil na něho, srazil ho prudce na kolena a div ho neporazil úplně. Zasténal a těžký kulomet mu vypadl z rukou. Tmou prolétl druhý paprsek, a Biggles se skrčil, aby se mu uhnul. V témž okamžiku mu zahřměla do uší rána z Gingerovy pušky.

Ginger, který to všechno pozoroval a byl si úplně vědom beznadějnosti situace, vypálil Bigglesovi přes rameno a hned viděl, že kulka zasáhla cíl. Jeden ze dvou paprsků uhasl a druhý padl na zem, kde na skále teskně blikal.

Všechno to trvalo nejvýše tři vteřiny, a jakmile paprsky přestaly působit, Biggles se narovnal a přitáhl k sobě kulomet. Než však mohl

stisknout spoušť, objevili se na stezce dva Chungové a řítili se k němu. Biggles vytrhl z kapsy těžký revolver, obrátil jej a udeřil jednoho z Chungů do hlavy, druhý však mu pažbu zachytil a zoufale ji sevřel. Chvíli se zdálo, že se letec zřítí se skály dolů, protože se naň nepřítel zavěsil plnou silou a celou vahou a tlačil ho k okraji stezky.

Ginger nemohl okamžik nic dělat, jelikož stál za Bigglesem na úzké stezičce a neodvažoval se proto vystřelit, aby ho nezasáhl, ale nakonec, nevida jiného východiska, se sklonil a vypálil mezi Bigglesovy nohy. Chung se zapotácel a povolil v sevření revolveru, a Biggles se jen stěží zadržel, aby nepadl na druhou stranu.

„Výborně!“ vykřikl a vrhl pohled na rovinku. Srdce se mu zastavilo, když spatřil, že celý zástup Chungů ubíhá k místu, na němž stáli. Podobali se strašidelným zjevům z pohádek, poněvadž jeden z mohutných paprsků utkvěl právě na stezce.

„Musíme se dostat nahoru nad ně, nebo jsme ztraceni,“ prolétlo mu jako blesk hlavou a hned se vrhl kupředu, nečekaje, co bude dělat Ginger. Deset yardů před místem, tvořícím spojení mezi rovinou a vrcholem, uviděl, že Chungové tam chtějí být první, a proto vsadil všechno na jednu kartu.

Klesl na koleno, opřel kulomet o skálu, stiskl spoušť a pokropil celou rovinu krupobitím střel.

Účinek byl okamžitý.

Všechna světla zhasla až na jedno, které zmizelo za skalou a po chvilce se opět objevilo jako skomíravý plamének, podobající se bludičce. Několik Chungů padlo a přední řady se obrátily v panickém strachu před deštěm kulek.

Tím získal Biggles krátkou chvilku, kterou právě potřeboval.

„Pojď!“ vykřikl, vyskočil a vrhl se ke kritickému místu. Ohlédl se po Gingerovi a oddechl si, když uviděl, že běží za ním, třebaže je ještě na stezce poněkud doleji.

„Rychle!“ zařval, když uzřel, že Chungové se za nimi opět řítí. Zastavil je však další prškou kulek.

„Ten holomek – nebyl mrtev. Chytil mne – za nohu,“ oddechoval Ginger prudce v běhu.

„Nabij znovu, ale střílej jen po světle, dokud ti nedám jiný

příkaz!“ zasykl Biggles. „Na paprsky ale střel vždycky ihned, jakmile je zahlédneš! Myslím, že jsme je pěkně postrašili,“ pokračoval, míře na Chungy, kteří v divném nepořádku prchali zpět. „Teď se na nás neodváží a jinou cestou utéci nemohou. Jsou teď v slepé uličce. Dostali to, ale nemělo by smysl plýtvat střelivem, když jsme už nad nimi vlastně zvítězili. Vystoupíme ještě trochu výše a poskytneme jim možnost ústupu a návratu.

Popoběhli o několik yardů po stezce nahoru a zaujali novou posici.

Chungové je zřejmě pozorovali, poněvadž se rázem všichni začali hrnout rovinou k stezce.

„Dobře – jen ať jdou! Nestřílej!“ zavolal Biggles, když Ginger sáhl opět po pušce. „Teď jenom utíkají a neútočí.“

Hluk a křik stále rostl. Chungové pádili po stezce dolů jako stádo zvířat a jeden vrážel v panickém strachu a hrůze do druhého. Biggles jim poslal několik ran nad hlavy, aby je donutil ještě k většímu spěchu, a pak, uspokojen tím, že je rovina už prázdná, obrátil se a vyběhl k vrchu.

„Tohle jsou tedy lidé, kteří chtějí ovládnout celý svět,“ hučel, dívaje se, jak Chungové prchají dolů. „K tomu jim ale nestačí jen zbraň, kterou jim vložila příroda sama do rukou – k tomu musí mít také odvahu. A – co to děláš, u všech čertů?“ vykřikl, když se ozvala dutá rána a k obloze vylétlo zelené signální světlo.

„Algy mi dal signální pistoli, když jsme odcházeli, a prosil mne, abych vypálil zelenou raketu, dostaneme-li se sem nahoru. Měl o nás strach a teď bude alespoň vědět, že je všechno v pořádku. Slyšíte?“ zeptal se, když zmlklo dunění motorů Exploreru a tichou nocí se ozývalo jen duté otřásání strojů, připadající jim jako sladká hudba.

Vystoupili ještě o několik kroků výše a stáli až na samém vrcholku hory. Pod jejich nohama byl nyní celý svět. Byl to tak nepopsatelně nádherný pohled, že Biggles až zatajil dech.

Na pravé straně ukazovala Hora Světla modrým prstem k hvězdnaté obloze a její mihotavá záře osvětlovala celá sta horských vrcholů, ztrácejících se na dalekém obzoru. Před nimi se rozkládalo jezero, nehybná to hladina tekutého ohně, kolem něhož se tyčila zasmušile jako přísní strážcové temena nebetyčných hor.

Na druhé straně se táhla širá pláň jako temný stín, rozkládající se až kamsi do nedohledna a nekonečna, a dole bylo vidět vyvýšenou rovinu, obklopenou černým a rozšklebeným kaňonem.

Všude kolem bylo hluboké, bezedné ticho. Ne však ticho civilizovaného kraje, ale děsivé ticho pusté a liduprázdné krajiny, při čemž přestává i srdce bít. Z toho vznikalo ovzduší nehostinné a nevlídné opuštěnosti, že se Biggles až zachvěl.

„Teď jsem rád, žes šel se mnou. Tohle není místo pro samotného a jediného člověka, který si tu připadá příliš maličký a nepatrný. A ačkoli je tu hanebně chladno, zdá se mi, že cítím, jako by tu někde hořel nějaký oheň. Na tom všem ale nezáleží – hlavní je, že jsme už tady. Teď zamíříme kulomet na stezku, abychom ji měli ve své moci. Dobré je to, že už zanedlouho bude ráno."

Oba letci si sedli vedle sebe a čekali, až se rozbřeskne.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

BIGGLES VYPOVÍDÁ VÁLKU

Zuby jim cvakaly zimou a chladem, než se na východě ukázal bledý svit, oznamující nový den. Šero zvolna potom ustupovalo záři vycházejícího slunce. Čím více se vyjasňovalo, tím slabší byl jas Hory Světla, a zanedlouho se i tento velikán vypínal k modré obloze stejně tak jako všechny ostatní hory. Rovina dole byla stále ještě zahalena purpurovými stíny, z nichž vystupovala zřetelně průrva jako černý zářez v zemi.

„Teď už to nemůže dlouho trvat," zavrčel Biggles, odvraceje pohled od hor a dívaje se dolů na rovinu. „Myslel jsem si, že už v tuhle dobu odstartují," dodal vzrušeným hlasem.

Uplynulo zvolna dalších pět minut a sluneční paprsky začaly prosvěcovat i údolí.

„Byl by již čas, aby sebou Algy hnul," mínil. „Už by tu mohl být."

„Také jsem si to myslel," odpověděl Biggles. „Snad se mu nic nestalo."

Okraj slunce vystupoval již nad vrcholy hor a náhle, jako by někdo odhrnul záclonu, objevila se jim před očima rovina, ozářená

zlatými paprsky.

Biggles ani Ginger neřekli ani jediné slovo. Dívali se jen dolů na lesknoucí se křídla Exploreru a na zástup postav v modrých oděvech, letadlo obklopující.

„To jsou Chungové," řekl nakonec Biggles stísněným hlasem.

„A – ano. Jsou to skutečně Chungové," přikývl zasmušile Ginger. „Nechápu, jak se to mohlo stát."

„Je zcela lhostejno, zda chápeme nebo nechápeme," odsekl krátce Biggles. „Jisto je, že je to špatné a že nemá smyslu zde sedět."

„A co můžeme dělat?"

„Mám-li být upřímný, Gingere, tedy myslím pouze na jedinou věc," odvětil Biggles. „Nepovažuji za šťastné zakončení to, že bychom snad zůstali zde a zemřeli pomalu hlady nebo tu zmrzli. Také mne ani nijak neláká myšlenka na to, že bychom se snad mohli vrátit bez ostatních do Indie, i kdyby to bylo možno. Souhlasíš-li se mnou, navrhuji, abychom se opět tou stezkou vrátili a zastřelili každého z těch ničemů, kterého potkáme, pokud to ovšem půjde. Podaří-li se nám dostat se opět do jeskyně a zmocnit se pak letadla, bude to jistě lepší. Pak bychom shazovali na to město Chungů nebo co to je, kameny tak dlouho, dokud budeme mít benzín. Tím bychom zdejším sklenářům opatřili spoustu práce. Jak se ti líbí ten nápad?"

„Souhlasím, veliteli."

„Dobře. Půjdeme tedy a střílej na všechno a na každého! Když to chtějí mít horké, budou to mít vařící," vyskočil Biggles a dal se do prohlídky kulometu. „Kolik jsi vzal s sebou pásů střeliva?" zeptal se poté.

„Devět nebo deset."

„Výborně! Pal na každého, koho uvidíš! Čím více Chungů odpravíme, tím – Haló, copak to je?" rozhlédl se Biggles, poněvadž kdesi daleko dole zazněl výstřel.

Bác – bác – bác – bác – ozvaly se hned v zápětí další rány.

Bigglesovi se roztřásly ruce při pohledu na stezku.

„To je rychlopalná puška – o tom není pochyby," zasykl. „A střílí to Algy, poněvadž z ostatních by nikdo teď jistě nestřílel. Odkud myslíš, že se ty rány ozvaly?"

„To lze velmi těžko říci při té ozvěně, ale myslím, že vyšly z

kaňonu.“

„To je také můj názor. Zazněly odkudsi od dolního okraje stezky. A opravdu je to Algy! Tamhle přichází!“

Poslední slova Biggles vykřikl, když uviděl známou postavu Algyho v místech, kde se nad propastí vypínal uzounký můstek. Algy se krčil a přelezl ten krajné nebezpečný kousek cesty rychlostí, při níž se pozorovatelům zastavovalo srdce. Zdálo se, že cestou opět nabíjí, a také se mu to skutečně podařilo, poněvadž se náhle zastavil a vypálil tři rány dozadu dolů na stezku. Na koho to vystřelil, to však viděti nebylo.

„Pronásledují ho a mám za to, že jsou neviditelní“ řekl Biggles, který rázem pochopil.

„Pokračuj v cestě, Algy!“ rozkřikl se, skočil ke kulometu a zamířil. Čekal, až přítel zmizí z jeho palebné čáry, a potom stiskl spoušť. Taka – taka – taka –taka – taka – taka – taka – taka – štěkal kulomet. Kousky kamení odletovaly od skály a kulky bily do tvrdých a pevných stěn, ale zda někoho srazily nebo alespoň zranily, to nikdo nevěděl.

Algy, prudce a namáhavě oddychující, se objevil u východu z přírodního tunelu a pálil k nim s vypětím všech sil, jichž mu už podle všeho mnoho nezbývalo. Doběhl tak až k místu, spojujícímu stezku s rovnou plochou, a tam se zastavil. Obrátil se, odrazil cosi neviditelného, snažil se dvakráte zdvihnout pušku a vystřelit, ale zbraň mu po každé klesla a nakonec mu vypadla z rukou.

Biggles tomu všemu dobře rozuměl.

„Na té rovině někdo je,“ zasupěl, chytil kulomet a řítil se dolů k místu, na němž ležel Algy. Uběhl těch dvě stě yardů v rekordním čase a byl připraven už předem na to, co asi uvidí.

Na rovině právě za ohybem skály ležel Chung. Jeho tvář, chladná, surová, podobající se hadímu výrazu, byla poloskryta za jakýmsi černým trubicovým předmětem, položeným před ním a namířeným na stezku. Zaslechl asi Bigglesovy kroky a snažil se předmětem pohnout, ale než tak mohl učinit, stál již Biggles u něho a vší silou mu jej zuřivě vytrhl z rukou. Předmět spadl do propasti a rozvzteklený Biggles stál s chvějícími se chřípěmi nad Chungem. Ten byl v té chvíli nesmírně blízko smrti a asi to také věděl,

poněvadž se skrčil a přikryl si obličej rukama.

„Jenom sebou pohni, ty lotře, a provrtám tě jako řešeto!“ zařval letec, vytahuje z kapsy revolver.

Chung jeho slovům ovšem nerozuměl, ale za to porozuměl velmi dobře jeho pohybu, a proto sebou ani nehnul.

Biggles se ohlédl a spatřil, že se Algy snaží potácivě povstat.

„Nestalo se ti nic, hochu?“ vykřikl.

„Nu, není to tak zlé,“ usmál se slabě Algy. „Neviděl jsem, že tenhle darebák leží tady za skalou, za to mne ale viděl on a čekal tu už na mě.“

„Půjdeme teď zase nahoru,“ prohlásil chraptivým hlasem Biggles a pokropil stezku ještě jednou kulometem, ač na ní nikoho nespatřil. Pak se podíval na zem na Chunga a v očích mu zasvitlo, když si všiml, že je velmi pěkně oblečen v oděv z rudého hedvábí a že mu na pravé ruce září veliký rubín. Byl to mladík asi dvacetiletý.

Biggles se sklonil k Algymu.

„Podej mi ruku!“ vyzval ho. „Toho mládence vezmeme s sebou. Myslím, že nám jeho přítomnost jako hosta prospěje.“

Naznačil rukou Chungovi, aby vstal, a mladík uposlechl, ačkoli se mu nohy třásly a na pravou nohu napadal.

Biggles se mu na ni pozorně zadíval a spatřil velkou rudou skvrnu.

„Toho ptáčka jsem asi v noci zasáhl,“ mínil. „Nu, to nevadí – bude-li třeba, poneseme ho. Pomoz mu na nohy, Gingere! Ty vezmi kulomet, Algy, a dávej pozor na stezku!“

Sledováni mnoha zvědavými pohledy, vraceli se opět k vrcholu, když Biggles předtím prohlédl všechny záhyby skal a podíval se na Chungovo zranění. Rána nebyla nebezpečná.

Když byli na místě, obrátil se k Algymu, zeptal se krátce: „Co se vlastně stalo?“ a kývl směrem k vyvýšené rovině.

Algy si přejel rukou tvář.

„Povím ti, co jsem viděl, a to bude také všechno, co vím,“ začal. „To snad ani nemusím říkat, že jsem se ulekl, když jsem uviděl Chungy na naší planině, asi tak jako vy, když jste se ráno podívali dolů. Nechals mne tam na stráži, a proto se nechci nijak omlouvat. Přejímám odpovědnost za všechno, co snad nebylo v pořádku.

Možná, že jsme byli nedbalí a příliš bezstarostní, možná, že ti Chungové byli na nás příliš chytří – nu, zkrátka to nevím. Dovol ale, abych to vypravoval od počátku.

Neříkal jsem nic, když jste odcházeli, poněvadž jsem věděl, že odejít chcete, ale nedělal jsem si velké iluse o zdaru vašeho podniku. Mýlil jsem se v tom a nijak to nyní nezapírám. Při tom, když jsem se strojem popojížděl a uhýbal paprskům, jsem stále čekal, že se vrátíte a objevíte se opět u úpatí skály. Malty byl na stráži u otvoru ve skalních dveřích, takže nemohl nic jiného dělat, a proto jsem křikl na profesora a Maca, aby spustili dolů provaz pro případ, že byste se snad vrátili. Nakázal jsem jim také, aby vás vyhlíželi.

To všechno, jak jisté chápeš, jsem udělal jen pro ten případ, že by se vám váš podnik nezdařil a že byste se chtěli zase dostat nahoru na rovinu, což nebylo tak zcela nepravděpodobné, jak jistě sám uznáš.

Pak jsme zaslechli výstřely a Ginger vypálil signální raketu, čímž mi oznámil, že jste očistili planinku nahoře od Chungů. Paprsky přestaly na nás dopadat a myslel jsem si, že je už všechno v naprostém pořádku.

Zastavil jsem proto stroj, zašel k profesorovi a Macovi, kteří stále ještě leželi na okraji skály, a navrhl jim, aby ulehli a odpočinuli si. Nejsou přece už tak mladí jako my. Odešli proto k letadlu a já jsem si lehl a díval se dolů do kaňonu, zda tam neuvidím nějaké známky života.

Díval jsem se tak asi deset minut nebo čtvrt hodiny, když jsem zaslechl jakýsi hluk. Neptej se mne, jak se to stalo, poněvadž ti to nemohu povědět, ale myslím si, že snad využili dunění motorů letadla, když jsem stále objížděl rovinu a vyhýbal se paprskům, anebo snad tím otvorem namířili paprsky na Maltyho. Možná také, že snad usnul. Neviděl jsem ho, a proto to nevím.

Rozhlédl jsem se kolem, jak jsem už řekl, a spatřil jsem vpravo od stroje zástup Chungů. Bylo jich jistě alespoň padesát. Maltyho jsem nikde nezahlédl a ani jsem ho už nikde neviděl.

Dick a Mac byli obklopeni Chungy, kteří je odváděli směrem k jeskyni. Vypadalo to tak, jako by Chungové nevěděli, kolik nás vlastně je, nebo si snad mysleli, že jsem šel s vámi.

Ležel jsem na zemi a nikdo o mně nevěděl, ale co jsem mohl dělat? Mohl jsem jich sice několik zastřelit, ale jaký by to mělo význam? Nakonec by mne byli přece jen přemohli a pak by už nebylo nikoho, kdo by mohl řídit letadlo. Vy byste byli zcela odříznuti.

Rozhodl jsem se proto, že zůstanu na zemi a budu čekat, naskytne-li se mi příležitost k tomu, abych se dostal ke stroji, nebude-li u něj nikdo stát. Chungové však od letadla stále neodcházeli. Nikdo z nich se ho sice ani nedotkl, ale stáli kolem letadla a prohlíželi si je jako neznámé zvíře, což jsem docela dobře chápal.

Čas ubíhal a já jsem ležel stále ještě na zemi. Nebyl jsem sice nijak skryt, ale nemohli mne v té tmě vidět, což trvalo však jen do rozbřesku.

Pak byl konec schovávačky.

Jeden z Chungů mne spatřil, a to zcela postačilo. Všichni se ke mně rozběhli. Poněvadž bych se byl ke stroji nedostal, přehodil jsem lano přes vyčnívající balvan, zavěsil pušku na rameno a začal šplhat dolů jako opice. Nečekal jsem ani jedinou vteřinu. Podívej se!“

Ukázal ruce a Biggles jen vzdechl, když viděl, jak má Algy rozervané dlaně.

„Chungové přeřízli lano, když jsem byl už asi jen deset stop ode dna kaňonu“ pokračoval Algy. „Dopadl jsem prudce dolů a hned jsem se rozběhl průrvou jako divoch. Nedoufal jsem však, že se mi podaří doběhnout až ke stezce. Chungové po mně házeli kamením, ale šťastnou náhodou mne nezasáhli. Prolétl jsem jako blesk kolem sluje stonožek, odkud mne snad ti chlapi buď zahlédli anebo mne snad slyšeli, ale poslal jsem mezi ně několik kulek a zkrotil tak jejich dychtivost a horlivost. Rána vzbudila zvědavost skupiny Chungů, kteří se shromažďovali na kraji stezky asi proto, aby podnikli na vás útok.

Kamaráde, tos nikdy neviděl! Připravovali se asi k provedení triku s neviditelností. Někteří s ním teprve začínali, ale jiní byli už v polovině práce a vypadali jako rosolované ryby s lidskýma očima.

Nečekal jsem na to, až mne nevlídně uvítají a potřesou mi na pozdrav rukou. Vypálil jsem na ně čtyři rány a kulky jimi prolétly

jako kusem slaniny. Udělali mi pěkně mezi sebou cestu a já jsem mezi nimi proletěl jako pes mezi vraty a ubíhal po stezce. Pak přišel ten strašlivý můstek. Uviděl jsem jej, až když jsem byl přímo u něj, ale mohu ti říci, že jsem cítil srdce až mezi zuby, když jsem se podíval dolů.

Jak jsem se dostal na druhou stranu, to vlastně ani nevím. Viděl jsem, jak Chungové za mnou pádí, a proto jsem tím tunelem proběhl jako liška.

A pak – ale to už ostatně všechno víš sám beze mne. Myslel jsem si, že jsem už v bezpečí, když náhle ten žlutý lotr namířil na mne těmi paprsky – myslím, že měl ten kapesní přístroj, jak říkal Mac. Potom jsem uviděl ještě tebe, jak se řítíš dolů s vrchu – a více už nevím. A teď jsme tady.“

„Ano,“ přisvědčil Biggles, „teď jsme tady. Co myslíš, že se stalo se strýcem a Maltym?“

„O tom nemám ani zdání.“

„Hm,“ přejel si Biggles rukou bradu. „Teď je těžko se rozhodnout, co dělat, že ano?“ uvažoval. „Mohli bychom – ale co to je tamhle?“ vydechl. „Vypadá to jako bílý prapor. Skloňte oba hlavy – mohl by to být zase nějaký trik. Algy, dávej pozor na našeho zajatce!“

Poté se skrčil, přiblížil se k okraji skály a zadíval se zvědavé dolů na stezku, po níž se zvolna pohyboval jakýsi divný průvod.

Vpředu kráčel Chung v modrém a žlutém úboru, nesoucí bílý prapor. Za ním šla pomalu a důstojně pod baldachýnem, neseným dvěma Chungy, jakási osobnost, oděná v purpurový šat. S ní kráčel McAllister ve svých potrhaných hadrech, a za nimi následoval průvod asi dvaceti Chungů, oblečených také v modré a žluté oděvy.

Biggles pozoroval blížící se průvod s nesmírným zájmem.

„Dávej dobrý pozor, Gingere!“ řekl tiše. „To, co vidíme, by mohl být jenom předvoj, ale máme také ještě dobré uši. Uvidíš-li nějaký pohyb někde ve skalách nebo zaslechneš-li něco, ihned vystřel! Ptát se budeme až potom.“

Jeho obavy byly však bezpodstatné. Když došel průvod z přírodního tunelu, vzdáleného směrem dolů asi dvě stě yardů, Biggles povstal a zamával rukou na znamení, aby se zastavil.

„Vy to jistě obstaráte, Macu,“ vykřikl. „Řekněte tomu chlapíkovi pod tím baldachýnem, že to, co chce říci, může povědět na tom místě, na kterém stojí teď!

Každý, kdo se odváží udělat ještě krok, setká se s poniklovanou kulkou, která ho dopraví na onen svět. Rozumíte!“

„Ano,“ odpověděl McAllister.

Pak se obrátil k muži pod nebesy a nato přikročil k Chungovi, který nesl bílý prapor.

„Používají mne jako tlumočníka,“ začal. „Jeho Výsost Ho Ling Feng mne požádal, abych vám řekl, že jeho syn, princ Sting Hi, byl tady nahoře v noci, když jste tu Chungy napadli. Princ se nevrátil – byl tu asi zabit. Ho Ling Feng by tu chtěl najít jeho mrtvolu.“

Biggles pohlédl rychle na své druhy.

„Nosí ten mládenec, ten Sing Song, purpurový oděv a rubínový prsten?“ vykřikl.

„Ano,“ zněla odpověď.

„A kde je Dick a Malty?“

„Jsou zajati v paláci.“

„A nestalo se jim nic?“

„Pokud vím, ne.“

„Co s nimi chtějí udělat?“

„Byli jsme všichni odsouzeni k tomu, že budeme předhozeni stonožkám.“

„Žádným stonožkám!“ zařval Biggles. „Vyřiďte tomu vašnostovi mé uctivé poručení a řekněte mu, že Sing Hi je tady s námi, ale bude-li nám vykládat o stonožkách, že ho shodíme se skály dolů do propasti!“

„To nedělejte!“ vykřikl McAllister postrašeně, obraceje se k Ho Ling Fengovi. Zeptal se ho na cosi a pak se zase otočil.

„Je princ Sing Hi raněn?“ zavolal.

„Dostal kulku do stehna, takže ho to asi trochu bolí,“ odpověděl Biggles.

„Je to vážné?“

„Možná, že od toho zemře, což je pro něho věcí jistě důležitou, ale nás to příliš nezajímá.“

„Počkejte chvilku!“

McAllister promluvil s Ho Ling Fengem a zdvihl opět hlavu nahoru.

„Říká, abyste ho ihned odnesli dolů," vykřikl.

„A jiného nechce nic?" zašklebil se Biggles. „A co nám za to slibuje?"

„Slibuje vám, že se živi a zdrávi dostanete z tohoto kraje."

„O tom s ním tedy nebudeme ani mluvit," odsekl Biggles krátce. „A teď vyřiďte tomu starému pánu mé podmínky! Chce-li ještě někdy uvidět svého vzácného synátora, udělá dobře, když je přijme. A nepřijme-li je, může se hned obrátit a upalovat zase domů do svého paláce."

„Prosím."

„Řekněte mu tedy, že žádám bezpodmínečně, aby ihned propustil vás, strýce a Maltyho! Malty přijde přímo sem a přinese s sebou svou lékařskou skřínku. Vy a Dick budete odvedeni k letadlu, kde se setkáte s Algym, jenž s vámi odletí k jezeru. Až letadlo přistane na jezeru s vámi všemi na palubě, mohou si teprve potom přijít dva Chungové a sebrat si toho mladého Sing Songa nebo jak se vlastně jmenuje. Vyřiďte tomu starému dobrákovi také, že pohne-li sebou nějak podezřele, zaslechne temnou ránu, jak jeho modrooký synáček dopadne dole do propasti! Je vám to všechno jasné?"

„Je."

McAllister se obrátil znovu k pohlavárovi a cosi mu vykládal, načež se opět otočil.

„Dobře," vykřikl. „Udělal jste to zcela správně. Děda má ohromný strach o kluka a udělá všechno, co chcete. Posílá teď posla hned do paláce."

„Je vidět, že má rozum," zvolal Biggles. „Vraťte se zase s tím celým procesím do kaňonu a čekejte tam, dokud sem nepřiletí stroj!"

Díval se s velikým zadostiučiněním, jak se průvod vrací po stezce dolů a mizí mu potom vůbec z dohledu.

„Zdá se, že to myslí vážně a opravdově," řekl. „Algy, abys už tedy šel!"

Algy užasl.

„A kam mám jít?"

„Zpět k letadlu."

„Zbláznil ses snad, že si myslíš, že bych se vracel přímo do doupěte té bandy lotrů a ničemů?“

„Ovšemže si to myslím. Slyšels přece, co jsem povídal. Jak jinak bychom dostali stroj sem? Šel bych sám, ale musím zůstat tady, abych mohl všechno pozorovat.“

Algy nerozhodně vstal.

„Nejsem tím nijak nadšen,“ prohlásil zasmušile, „ale uznávám, že jiného východiska není. Co mám tedy dělat?“

„Vrátit se na planinu, sednout si do stroje, počkat, až Dick, Malty a Mac přijdou a pak s nimi odletět sem.“

Algy se podíval nevlídně na hory, obklopující jezero.

„Doufejme, že se mezi ně dostanu,“ zavrčel.

„Musíš se snažit,“ usmál se sarkasticky Biggles. „A o nic jiného se už nestarej!“

Algy se ušklíbl a zvedl pušku.

„Na shledanou!“ pokývl hlavou a odcházel po stezce.

Biggles se podíval na zajatce, ležícího na zemi a hledícího stále jen na jezero, a potom na Gingera.

„My teď nemůžeme dělat nic jiného než čekat,“ prohodil. „Já budu hlídat stezku a ty dávej pozor na toho purpurového darebáka!“

„Dobře, veliteli,“ odpověděl vlídně Ginger.

KAPITOLA DVANÁCT

VÁLEČNÁ RADA

Za necelou půlhodinu uviděli Maltyho, doprovázeného několika Chungy, kterak kráčí rychle přes planinu směrem od jeskyně. Zašel do letadla, objevil se po chvíli se svou lékařskou skřínkou a spěchal k jeskyni.

„Provrtali jistě ty skalní dveře,“ řekl Biggles, který to pozoroval, nespouštěje při tom oči se stezky.

„Ať se propadnu,“ pokračoval, když se na planině ukázal Algy a zastavil se, aby promluvil s Maltym, s nímž se setkal, „není-li tohle největší komedie, jakou jsem kdy viděl!“

Malty zmizel v jeskyni a objevil se po několika minutách u úzkého můstku, spojujícího stezku s jejím pokračováním. Za ním šli

dva statní Chungové, kteří nesli cosi, co vypadalo jako bambusová nosítka.

Po malé chvilce přešli planinu Dick a McAllister k letadlu, do něhož vstoupili. Motory zaduněly a stroj se rozjel k místu, které bylo nejvhodnější ke vzletu.

„Tak pojďte, Malty, a dejte se do práce!“ uvítal Biggles mladíka, podal mu ruku a sledoval při tom amfibii, jež se vznesla do vzduchu, zakroužila nad jezerem, přistála a rozjela se k nim.

Než provedl Malty na zraněném Chungovi operaci, zastavil Algy stroj několik yardů od Bigglese a vyskočil. „Jak se daří pacientovi?“ usmál se Dick, když se octl také venku.

„Ne právě špatně,“ odpověděl Malty, utíraje si ruce do kousku vaty. „Za týden nebo nejdéle za dva bude zase zdráv, nedostane-li se mu do rány nečistota. Já jsem se svou prací hotov.“

Biggles se obrátil s McAllisterovi, který zatím už také vystoupil, a ukázal prstem na ony dva muže.

„Řekněte jim, aby toho mazánka odnesli k tatínkovi!“ zašklebil se.

McAllister cosi zašveholil, a oba Chungové byli za několik vteřin už na cestě dolů.

„A co teď?“ zeptal se Ginger.

„Jen se příliš nevyptávej a dávej raději pozor na stezku, abys mi mohl říci, kdyby se tam něco pohnulo nebo kdyby se tam ukázali ti vrhači paprsků!“ napomenul ho Biggles.

„Dobře, ale já jsem si myslel, že snad máte nějaký plán, když ještě neletíme,“ odvětil Ginger uraženě.

Biggles usedl na skálu a prohlížel si zklamaně všechny členy výpravy.

„Teď jsme tedy zde a to by bylo prozatím všechno. Bolí-li snad někoho hlava, může si ji tu provětrat.“

„Proč by nás měla bolet hlava?“ opáčil Malty.

„To nevím vlastně ani sám,“ odpověděl Biggles vlídně. „Říkám to jen proto, že jsme nyní vlastně ve stejné situaci, jako když jsme sem přiletěli. Tehdy jsme byli na planině a teď jsme na téhle rovince, která leží výš než ta planina. Poněvadž se už výše dostat nemůžeme, spadneme asi dolů.“

„Zcela správně,“ ušklíbl se Algy. „To by nebyla ani příliš veliká práce.“

„Hleďme raději, abychom už byli odtud!“ vpadl mu do řeči Dick. „Po tom všem, co jsme tu už prodělali, se mi tu naprosto nelíbí.“

„Máš pravdu,“ přikývl Biggles, „ale za to všechno já nemohu. Jsem pilot a ne spiklenec. Nemýlím-li se, chtěla naše výprava odtud přivézt hromádku radia, abychom zachránili životy mnoha a mnoha lidí – že ano, Malty? Proto jste vlastně tu výpravu financoval.“

„Ano. Správně.“

„Dobře tedy,“ pokračoval Biggles. „Přiletěli jsme sem a poznali jsme, že ti darebové, kteří radium hledají, s námi nejen nechtějí mluvit, nýbrž chtějí nás zničit. A mimo to, jak tvrdí Mac, hodlají ovládnout i celý svět. Má to tedy smysl zachraňovat životy nemocných, když budou za týden nebo dva zničeni těmi zákeřnými paprsky? Mám pravdu?“

„Máte,“ přitakal Ginger.

„Děkuji,“ uklonil se Biggles. „Dobře tedy. Chceme-li vůbec něco dělat, musíme položit na lopatky ty ničemy, kteří chtějí zničit civilizovaný svět. Jestliže to neprovedeme, vrátíme se domů a vyházeli jsme jen spoustu peněz pro nic a za nic.“

„Já bych nechal toho zachraňování světa,“ prohlásil Dick.

„Pak se ovšem vrátíme domů s prázdnýma rukama a jenom bankovní účet Maltyho bude značně menší než předtím.“

„Nejsprávnější by bylo ty lotry pobít a odvézt domů náklad radia,“ mínil Ginger. „Nemám pravdu?“

„Máš, máš. Máš úplně pravdu,“ odvětil Biggles. „Ty mi na všechno vždycky hezky přikývneš, a proto se pustíme my dva spolu do práce. Pobijeme ty lotry a poletíme domů.“

„Vy se mi, myslím, vysmíváte,“ vybuchl Ginger prudce.

„Snad,“ přisvědčil Biggles, „protože nestačí jen mluvit, chlapče. Já bych chtěl vědět, jak to provedeme, protože to bude asi velmi nesnadné.“

„Naberme si radium a budeme uvažovat o tom, jak bychom Chungy zastrašili,“ mínil Algy, pohlížeje mezi skalnatými vrcholky na Horu Světla.

„A jak si nabereme to radium?“

Algy ukázal na horu.

Biggles vstal a přejel očima asi tu míli kraje, dělící ho od navrhovaného cíle. Byla to řada ostrých hřbetů, rozervaných prolákliny a masami spadlých balvanů, tvořící jakousi spojku mezi horou, na níž stáli, a třemi čtvrtinami cesty k Hoře Světla.

„Nevím, nevím, zda to půjde,“ řekl zamyšleně. „Příliš zábavný výlet to nebude. Co myslíte, Macu – je možné dostat se na tu horu odtud?“ zeptal se.

„To nevím. Nikdy jsem se o to nepokoušel a také jsem ani nikdy neslyšel o někom, že by se byl o to pokusil.“

„Narazili bychom při tom na nějaké Chungy?“

„To ne, protože na tu horu nesmí nikdo vystoupit.“

„A odkud tedy berou radium?“

„Zevnitř. Prokopali se přímo dovnitř hory. Radium na povrchu je příliš sypké a daleko horší než uvnitř.“

„Mohli bychom se o to tedy pokusit,“ navrhoval Biggles. „Podaří-li se nám to, provedeme alespoň něco. Než se k němu ale odhodláme, chtěl bych se řádně a důkladně rozhlédnout kolem. Je tu odněkud vidět město?“

„Je. Z náspu.“

McAllister ukázal na skály, vzdálené asi čtvrt míle, od nichž vedla jakási nejasná cesta k jezeru, které nebylo vlastně jezerem v obvyklém smyslu slova, poněvadž nemělo břehů. Jeho voda se rozlévala mezi skalami a jezero se podobalo rozsáhlé kaluži vody z roztátého sněhu.

Biggles upřel oči na stezku a potom na hráz.

„Rád bych se tam podíval,“ otočil se k McAllisterovi, „ale bude lépe, když tam nepůjdou všichni.“

„Mac má teď dostat další injekci,“ upozornil ho Malty.

„Dostane ji, až se vrátíme,“ odpověděl Biggles. „Chci, aby šel se mnou a všechno mi ukázal. Ostatní tu zůstanou na stráži. Stejně bych buď já nebo Algy musel zůstat pro všechny případy u letadla. Bude-li s hráze vidět něco, co by stálo za to, můžete tam také zajít. Pamatujte si ale, že nejsme ještě z lesa venku! Pojďte, Macu! Podíváme se na město toho žlutého potentáta.“

Sešli na skalnatou stezku a kráčeli velmi opatrně, poněvadž v ní na mnoha místech byly hluboké průrvy, což znamenalo v nejlepším případě zlomení nohy.

Za dvacet minut došli ke hrázi, a když byli až u ní, odskočil Biggles rychle zpět.

„Sem by se slepý nemohl odvážit," ukázal na příkrý sráz, postavený z velkých balvanů, položených prostě na sebe a ničím nespojených.

„Kdo tu postavil tenhle zázrak techniky?" vykřikl užasle. „Kdybychom to postavili my, prohlásili bychom to za jeden z divů světa."

„To nikdo neví," odpověděl McAllister. „Ta hráz pochází už z dávných, pradávných dob, ještě před Chungy, kteří ji jen dostavěli. Nebývala tak vysoká, a když několikráte za příliš rychlého tání přetekla, Chungové ji zvýšili. Myslím, že se to stalo asi dvakrát nebo třikrát a Chungové z toho byli vždycky nesmírně nervosní."

„Tomu také úplně věřím" řekl Biggles zvolna. „Když se to stalo, nebylo jisté dobře nikomu, kdo byl tam dole, co?"

McAllister přikývl.

„Nebylo," přitakal. „Žádnou prudkou řeku nelze s tím dravým proudem srovnat."

„To bych si také myslel," zahloubal se Biggles do úvah a lehl si na zem, aby si mohl hráz lépe prohlédnout. Spadla do temné hloubky, kam slunce nikdy neproniklo, a o několik set yardů dále vyúsťovala propast do jakéhosi okrouhlého kráteru, podobnému onomu, v němž se nalézala jeskyně stonožek, avšak mnohem většího a rozlehlejšího.

Na konci vyvýšeného dna se rozkládalo město, připomínající Bigglesovi svou neuspořádaností ilustrace z pohádkové knížky o městě trpaslíků, kterou četl jako malý chlapec. Bylo bez ulic a domy byly zcela orientálsky rozsety na všech místech, na nichž mohly být postaveny. Jedinou věcí, kterou se lišilo od druhých východních městeček, byl materiál, z něhož byly domy zbudovány. Byly, jak McAllister říkal, postaveny z tmavé, hnědožluté skelné hmoty, ozařované na některých místech sluncem. Venku bylo vidět pohybující se postavy dvou lidí v modrých pláštích.

McAllister zdvihl prst a ukázal dolů pod sebe.

„Ten okrouhlý předmět, který vypadá jako malý plynojem, je tank s isolační tekutinou," řekl.

„A kde je elektrárna?" zeptal se Biggles.

„Tu odtud nespatříte. Vidíte, jak tamhle nalevo spadá svah Hory Světla přímo do kráteru?"

„Vidím."

„Nu, a vchod do elektrárny je za rohem. Ta je přímo v hoře, jak jsem vám snad už řekl, což je zcela přirozené, když je síla brána z ní."

„Je vchod na úpatí nebo poněkud výše?"

„Na úpatí a mnohem níže než město."

Biggles se na chvilku zamyslel.

„Hm," zahučel potom.

„O čem to uvažujete?" vyhrkl McAllister zvědavě.

„O ničem zvláštním," odpověděl Biggles spěšně. „Zdá se, že už toho mnoho neuvidíme, a proto se raději vrátíme."

Na zpáteční cestě nepadlo ani jediné slovo.

Biggles byl zamyšlen a McAllister na něho několikráte pohlédl a rozhodl se, že nebude svého společníka vyrušovat.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

BIGGLES ZMIZÍ

„Ví někdo, kolik je hodin?" zeptal se Biggles, když se vrátili zase k ostatním. „Mně se tady hodinky podle všeho zbláznily."

„A druhým jistě také," usmál se McAllister. „Jsme teď příliš blízko hory a vaše hodinky jsou zmagnetizovány. Až se vrátíme domů, ztratí zase magnetičnost, ale nebudete jich už moci používat."

„To je opět další důvod, abychom tu horu nenáviděli," zabručel Biggles, pohlédnuv na slunce. „Nu, na tom konečně nezáleží – to není nic důležitého. Myslím, že je asi půl druhé. Což abychom si udělali výlet za radiem?"

„Já jsem při tom," prohlásil Algy.

„Dobře. Čím dříve to uděláme, tím lépe, než nás Chungové zase znovu napadnou. Ti nebudou jistě klidně sedět doma a nebudou se

dívat, jak se tu procházíme. Nejlépe by bylo, kdyby šel se mnou Ginger.“

„A já ne?“ zeptal se nespokojeně Algy.

„Je mi toho, hochu, srdečně líto, ale myslím, že by to byl taktický omyl. Což kdyby se nám něco stalo? Doufám sice, že se nám nic nepřihodí, ale mohlo by k tomu dojít. Jak by se dostali ostatní potom domů? Ginger by sice mohl letadlo řídit, ale při vší úctě k jeho schopnostem pochybuji o tom, že by byl s to po několika zkušebních hodinách řídit tak ohromný stroj jako je Explorer, což by bylo ostatně také nepříjemné jak pro něho, tak i pro cestující. Ne, Ginger a já půjdeme sami. Gingera si chci vzít s sebou proto, že je čilý a obratný, a ten náš výlet bude vyžadovat veliké hbitosti. Vezmeme si také kožený vak na radium, najdeme-li je ovšem. Chce k tomu někdo něco podotknout?“

Nikdo se však neozval.

„Tím je to tedy schváleno,“ pokračoval. „Přines, Gingere, vak a dva revolvery z letadla! Pušky a kulomet musíme nechat tady pro případ, že by Chungové snad něco podnikli. Dávej, Algy, dobrý pozor! Já jim vůbec nevěřím. Dovedou se udělat neviditelnými a mohlo by se proto něco stát.“

Zadíval se na horu a na cestu, po níž museli jít, aby se k ní dostali.

„Vrátíme se asi za dvě nebo za tři hodiny, ale neodleťte nám, kdybychom se snad zdrželi!“

Zamával rukou a vykročil. Ginger šel těsně za ním.

Prvních sto yardů cesty to šlo dobře, takže mohli jít rychle, ale když začaly být hřbety sráznější, museli být už opatrnější. Jednou přišli také k místu, které vypadalo na první pohled naprosto neschůdně, ale po delší době se jim přece jen podařilo přejít na druhou stranu.

„To jsem si nemyslel, že bude cesta tak špatná a zlá“ řekl Biggles, když oddechoval prudce po slezení srázného svahu, vysokého asi čtyřicet stop. „Měli jsme si přece jen vzít s sebou lano.“

„To už ani nemáme. Algy je nechal v kaňonu,“ připomněl mu Ginger.

„Ano, máš pravdu,“ přikývl Biggles, zdvihaje se a pohlížeje do

prohlubně, spadající do hloubky asi tisíc stop při sklonu pětačtyřiceti stupňů. „Vypadá to tady tak, jako by malý kamének mohl s sebou strhnout celý kus půdy," podotkl. „Dávej tuze dobrý pozor a zahýbej každým kusem skály, než se zachytíš!"

Pokračovali zvolna v další cestě, přidržujíce se skalních výstupků. I když byli velmi opatrní, odštípl se každou chvilku kousek skály a zřítil se s rachotem do hloubky. Až po deseti minutách namáhavé práce, při níž nepřenesli ani jediné slovo, octli se opět ve schůdnějším terénu.

„Tohle je při vápenci to nejhorší," zahučel Biggles, ohlížeje se na stezku, kterou právě prošli. „Vypadá sice zcela bezpečně, ale drobí se jako troud. To jsou zrádné a zákeřné skály."

„Podívejte, jezero," vykřikl Ginger.

„Na mou duši!" podivil se Biggles. „Není dále než čtvrt míle a zdá se, že nebude nesnadno se k němu dostat. Škoda, že jsem to nevěděl dříve! Mohli jsme přiletět až sem a přistát tady – byli bychom si ušetřili nesnáze a námahu. Pro příště to budeme už vědět. Pojď – půjdeme dále! A – co je to? Podívej se!"

Udělal krok kupředu, ale zarazil se jako před novým nebezpečím, kterého si teprve teď všiml.

Z vrcholu, na němž stáli, měli nyní zcela volný rozhled. Avšak nalevo, mezi horou a jezerem, se vypínal mohutný, převislý hřbet. Kdysi to bývala zřejmě součást hory, ale buď zemětřesením, nebo snad zub času ji oderval s původního místa, takže to nyní byl úplně oddělený skalní masiv, rozložený ve výšce zcela nepravidelně nad jezerem. Při pohledu s letadla bylo toto visící skalisko skryto horami, takže pohoří budilo dojem jednolitého pásma.

„Viděl jste už někdy něco podobného?" zašeptal Ginger. „Vždyť to vypadá tak, jako by to mělo každou chvíli spadnout."

Biggles pohlédl zkoumavě na bezpečné skalisko.

„Zdá se, že se to zřítí, když do toho člověk foukne," zavrčel. „Jen se podívej – ten masiv se skutečně chvěje, když se o něj opře vítr."

Ginger zbledl a zadíval se ustrašeně na místo, kam Biggles ukazoval.

„A my tam tudy musíme projít," vydechl stísněně.

„Ano, musíme, chceme-li se dostat k hoře,“ potvrdil Biggles. „Myslím však, že se nepotřebujeme bát. Ta skála už tu takhle visí jistě celé věky a bude tak ještě celé věky viset. Jednoho dne se sice jistě zřítí, ale to by musela být ohromná náhoda, aby se to stalo právě ve chvíli, kdy budeme u ní.“

„Máte – snad – pravdu,“ zakoktal Ginger nervózně. „Se statisícem tun kamení na zádech by se nám pak špatně pokračovalo v cestě.“

„To jistě nespadne,“ ubezpečoval ho Biggles. „Projdeme tam zcela dobře – a ostatně, máš-li strach, zůstaň zde!“ navrhoval.

„Cože? Abych tu zůstal? Ne! Nikdy!“

„Pak tedy půjdeme – není to už daleko.“

Nepohlédli už ani na hrozivou visící skálu a šli dál. Přešli prorvaný hřbet, na němž chybný krok znamenal jistou smrt, a po deseti minutách už stáli u širokého úpatí Hory Světla.

„Kde začneme sbírat radium?“ zeptal se Ginger. „Ta skála nahoře se mi naprosto nelíbí.“

„Mně také ne,“ přiznal se Biggles. „Ale chci si nabrat kvalitního a prvotřídního radia – a byli bychom blázni, abychom vezli domů obyčejné kamení. Zajdeme dále. Podívej se – zde je otvor dovnitř,“ ukázal na kulatý vchod do sluje, široký asi jako obyčejný stůl a šklebící se na ně po levé straně.

Kráčeli dále, prohlíželi si skály a spatřili ještě několik jiných otvorů. Biggles se u jednoho z nich zastavil.

„Co to vlastně vůbec je?“ uvažoval zvědavě nahlas. „Ty otvory vypadají jako nory nějakých velikých zvířat.“

Sehnul se, zdvihl kámen a hodil jej dovnitř. Asi dvě nebo tři vteřiny bylo úplné ticho a pak zaslechli, jak kámen dopadl do nitra hory. Oba letci se na sebe podívali a zbledli.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Ginger.

„Nevím,“ řekl zvolna Biggles, „ale zdá se, že to jsou snad jakési větrací štoly. Snad jsou nějak ve spojení pod zemí s tou elektrárnou. A – ticho! Neslyšíš nic? Jakýsi vzdálený šum a hluk?“

„Ano, slyším jej zcela zřetelně,“ vykřikl Ginger. „Zní jako stroj v chodu.“

„Myslel jsem si to,“ prohlásil Biggles. „Od toho si nemůžeme

slibovat nic dobrého. Čím dříve se vrátíme k jezeru, tím lépe. Sebereme trochu radia a půjdeme. To všechno, co je tu kolem, je asi radium. Vždyť to svítí i ve dne.“

Ukázal na skálu, vzdálenou několik yardů.

„Počkej – zajdu tam!“ vykřikl a vykročil, ale hned po druhém kroku se zastavil a zadíval se na zem.

„Gingere!“ zvolal jaksi podivným hlasem. „Tady to zní pode mnou nějak dutě. Myslím, že stojíme jenom na tenké vrstvě půdy. Poslouchej, jak to duní!“ Zdvihl nohu a dupl prudce do země. Ozval se dutý zvuk, za ním praskot a potom půda pod jeho tíhou povolila jako slabý led.

Biggles podnikl zoufalý pokus o záchranu.

Jakmile zpozoroval, že půda pod ním povoluje, odskočil stranou a octl se tak na okraji trhliny. Chtěl odskočit po druhé, ale půda pod ním povolila a Biggles se řítil dolů do tmy.

Ginger, v obličeji popelavě šedý, viděl, jak se země před ním doslovně otvírá, a trvalo to chvilku, než si uvědomil, co se vlastně děje. Všechny údy se mu roztřásly, načež se vrhl bleskem k zemi a popolezl rychle až na samý okraj otvoru do skály.

Tam si teprve oddechl a rozhlížel se, co se vlastně stalo.

Nalézali se skutečně, jak Biggles říkal, na tenké vrstvě skály. Dole kdesi zněl stale ještě rachot skal.

„Bigglesi!“ zařval, ale odpovědi nedostal.

Skály přestávaly zvolna dunět a rachotit, a kolem se rozhostilo ticho.

Ginger sebou náhle trhl, obrátil se k místu tragédie zády a dal se do běhu k jezeru.

Když Biggles padal dolů, myslel, že je ztracen, a hlavou mu kroužilo sta myšlenek. Nejdříve se zlobil sám na sebe, protože si všechno vlastně zavinil sám, ale potom uznal, že všechno to byla jen pouhá náhoda. Zakryl si instinktivně obličej rukama a čekal, co se bude dít dále.

Přišlo to spíš, než očekával. Hloubka, do níž dopadl, nebyla podle jeho odhadu větší než dvacet stop, ale za to se potom kutálel po nějakém svahu stále níž a níž až kamsi do vnitra hory, tápaje při tom rukama a marně se snaže o něco zachytit. Několikráte se dotkl

skály, ale nikdy nenarazil na nic, čeho by se mohl zadržet.

Posledním jeho dojmem, než ztratil vědomí, bylo to, že je snad rozbit. Cosi ho udeřilo prudce do hlavy, před očima se mu zajiskřily zářivé, oranžové hvězdičky, a pak už nevěděl vůbec o ničem.

Když nabyl opět vědomí, zdálo se mu, že oslepl. Všude kolem byla černá, neproniknutelná tma. Chtěl vstát, ale na prsou mu ležela jakási tíha.

Začal přemýšlet a po chvíli se na všechno rozpomněl. Shrnul kameny, ležící mu na prsou, sedl si a sáhl do kapsy pro sirky.

Světlo první rozžehnuté sirky ho v té hluboké tmě téměř oslepilo, ale když oči světlu přivykly, poznal, v jaké situaci nyní je. Ležel v tunelové sluji, vysoké asi pět stop, a z ohybu, na němž spočíval a jenž ho také asi podle všeho zachránil před pádem do větší hloubky, viděl nad sebou a kolem sebe stěny.

Namáhavé vstal a ohmatával si údy, a oddechl si s ulehčením, když poznal, že se mu nic vážného nestalo. Jenom se odřel a konečky prstů měl rozbité tak, že mu až krvácely. Na hlavě nad čelem měl velikou bouli, jak narazil dole na skálu, ale rána nebyla nebezpečná.

Škrtl druhou sirkou, očistil si poněkud šaty a chtěl začít právě vylézat komínem zase zpět, když zaslechl v tichu jakýsi chvějivý zvuk a dunivý šum.

Věděl hned, co to je.

Kdesi nedaleko byl spouštěn silný elektrický motor.

Stál chvilku tiše, naslouchal a díval se dolů do tmy na místo, odkud hluk vycházel. Byla to jen pouhá domněnka a představa anebo tam dole skutečně zahlédl záblesk světla?

Tam dole jistě něco je!

„Cesta, na které teď jsem, vede jistě k elektrárně," zahučel. „Nezáleží na tom, zda je to přírodní anebo umělá. Možná, že jsem v nějaké staré štole, a vede-li skutečně do elektrárny… Mohl bych se na ni podívat, takže bych potom věděl, s čím nebo s kým se setkám, dostanu-li se tou šachtou zase nahoru."

Přidržuje se stěn, začal pomalu slézat šachtou dolů. Cestou mu zasvitlo do očí se strany modré světlo tak, že se až ulekl, ale potom se jen usmál, když si uvědomil, že to zazářilo jen totéž radium, které vyzařuje venku z celé hory. Pak zahlédl tento úkaz ještě několikráte a

zanedlouho seznal, že i ono světlo, které zahlédl v ohybu ze shora, bylo stejného původu, jenže silnější.

Hluk motoru byl teď už mnohem zřetelnější, takže nemohl být příliš daleko. Rozhodl se proto, že se na celou věc důkladně podívá, když už je tak daleko. Až dosud mohl stále jít, třebaže se šachta svažovala, ale její sklon byl nyní najednou tak nečekaně náhlý a příkrý, že si musel rychle sednout a sjet dolů jako po toboganu řídě při tom rychlost tlakem nohou.

Šachta se náhle k jeho údivu začala rozšiřovat, až skončila rozsáhlou katedrálovitou prostorou, jaké dovede příroda vyhlodat ve vápenci. Se stropu visely dolů a ode dna vyrůstaly do výše nesčíslné stalaktity a stalagmity, ale to nebyly jen obyčejné střechýle, na jaké jsou lidé zvyklí. Ozařovaly celou prostoru jakýmsi nadpozemským světlem, a Bigglesovi se zdálo, že stojí snad v pohádkovém podsvětí, o němž mluví legendy a báje. Že celá ta jeskyně je dílem přírody a ne lidských rukou, bylo patrno na první pohled, poněvadž by žádný člověk na světle nedovedl vymyslet tvary těch krápníků, které byly kolem rozsety.

Biggles se sklonil k jednomu z menších krápníků, přelomil jej, prohlédl bedlivě oba kusy a zastrčil je do kapsy.

„Čisté radium," zahučel. „Je to jistě radium, třebaže jsem se dosud domníval, že je obsaženo jen ve smolinci. Je to – ale, vždyť ani vlastně nevím, co to je," zakončil netrpělivě, rozhlédl se, aby si zapamatoval, kde se jeskyně nachází, a rozběhl se směrem, odkud bylo slyšet onen hluk.

Dvakráte obešel jeskyni dokola, hledaje pokračování šachty, a chtěl už pátrání zanechat, poněvadž si myslel, že tunel už asi pokračování nemá, když zaslechl náhle hluk, při němž mu srdce přestalo téměř bít. Byl to zvuk kladiva, dopadajícího nedaleko na skálu, a vycházel odkudsi z míst na konci jeskyně, kde vyrůstaly do výše nádherné stalagmity.

Připlížil se zvolna a opatrně s revolverem v ruce k onomu místu, proplétaje se labyrintem krápníků, a spatřil tak nezvyklou scénu, že ač byl připraven na cosi neobyčejného, přece jen strnul úžasem.

Asi o čtyřicet stop níže rozkládala se na ploše větší než čtvereční akr nejpodivuhodnější elektrárna, jakou kdy spatřil. Motor

dynamového typu běžel a do zvonovité nádržky nad ním házelo několik Chungů drobné kousky čehosi, co vypadalo jako bílý, rozžhavený kov a co odsekávali druzí dělníci kladivy od skály vedle sebe. Tento kov byl dopravován na potřebné místo jinými Chungy, kteří pracovali na jakési zvláštní galerii. Před dynamem stály, odděleny vysokým roštem, řady čehosi, co se podobalo ohromným akumulátorům nebo bateriím. Tyto předměty, zhotovené ze žlutého skla, byly tak vysoké a veliké, že zakryly úplně muže, stojící vedle nich.

Biggles chvíli stál a pozoroval tuto podivuhodnou scénu a potom se obrátil zase k odchodu. Při tom však zavadil o uvolněný kámen, který mu ujel pod nohama. Aby nesjel dolů, zachytil se vysokého krápníku, jenž praskl a dopadl s třeskotem na zem, sraziv několik dalších krápníků. Vyděšený Biggles vyskočil a vrhl rychlý pohled na dělníky, aby se přesvědčil o tom, zda hluk zaslechli.

Stačil mu jediný krátký pohled.

Chungové zanechali práce a dívali se překvapeně nahoru. Když spatřili jeho hlavu, vykřikli poplašeně a rozběhli se vzhůru k němu.

Revolver mu při pádu vypadl z ruky a nyní jej ve spěchu nemohl najít – byl pravděpodobně zasypán zlomky krápníků, poněvadž jej nikde kolem sebe neviděl. Chungové byli už téměř u něho, a proto se nemohl zdržovat. Proklínal svou hloupost, a chtěje revolver už nechat tam, kde byl, pokusil se zachránit v tom labyrintu, který ho obklopoval.

Ve spěchu se však zmýlil ve směru a octl se v jakési slepé uličce. Než na svůj omyl přišel, byl už první Chung, vysoký a ramenatý chlapík, vzdálen od něho jen pouhý yard a v ruce držel kladivo, připravované k ráně.

Biggles pocítil v sobě opět starou bojechtivost a sevřel pevně rty. Skočil bleskem po silném krápníku, urval jej, zdvihl oběma rukama do výše a udeřil Chunga vší silou do hlavy. Tři stopy dlouhý vápenec, impregnovaný radiem, zazářil při tom modrými paprsky, dopadl a Chung se zřítil na zem jako podťatý strom. Drže v ruce stále ještě zbytek krápníku jako zbraň, přeskočil padlého protivníka a vpadl do správné chodby právě ve chvilce, když se vzadu v jeskyni objevila skupina Chungů z galerie.

Zařvali divoce, když ho zahlédli, ale Biggles nečekal a pádil do jeskyně. Když do ní doběhl, obrátil se a mrštil svou improvisovanou zbraní vší silou mezi dlouhé stalaktity, visící se stropu dolů jako píšťaly varhan. Zbytek krápníku zasvištěl vzduchem jako pochodeň a ozval se zvuk, jako by se tříštilo sklo. Několik krápníků se urazilo, dopadlo na běžící Chungy a srazilo je k zemi. Vyskočili však znovu a následovali jeho příkladu, ale stalagnity, které zase srazili na sebe, přispěly jen ke zvýšení zmatku.

Biggles dlouho neuvažoval. Urval nový krápník a ubíhal do nejvzdálenějšího kouta jeskyně. Doběhl tam dříve, než ho Chungové zpozorovali, a neohlížeje se vůbec, zda Chungové za ním běží, skočil jako králík do jeskyně. K svému překvapení a radosti zpozoroval, že stěny vyzařují takové světlo, že bude moci zcela dobře utíkat.

Běžel tak asi deset minut nebo snad i déle, a pak se zastavil a naslouchal. Odkudsi zdaleka slyšel hluk ubíhajících nohou a podivné, pisklavé hlasy svých pronásledovatelů. Poněvadž se mu zdálo, že je jimi obklopen se všech stran, pokračoval opět v další cestě a do mozku se mu zařízly různé pochybnosti.

Teprve nyní si uvědomil, že Ginger unikl osudu, který ho stihl, a zůstal nahoře, takže se může vrátit k Exploreru. Pak mu však projela hlavou myšlenka, že i Ginger se mohl propadnout dolů a že snad leží někde v tunelu zasypán kamením.

Řítil se proto dále a vyčítal si hořce, že si na to nevzpomněl dříve.

„Měl jsem se vrátit nahoru hned," vytýkal si a náhle se zarazil, když se vpředu objevilo jakési žluté světlo. Zmizelo sice opět, ale Biggles tiše stál, poslouchal, hleděl do tmy a čekal, kdy se zase objeví. Pak zaslechl jakýsi slabý zvuk a pochopil.

Kdosi scházel dolů do jeskyně a rozškrtával sirky, a kratičká úvaha Bigglese přesvědčila o tom, že to asi nebudou Chungové, nýbrž že to jistě bude některý z jeho společníků.

„Haló, tady jsem!" vykřikl a trhl sebou, když se jeho hlas odrazit od skalních stěn a zvolna se nesl chodbou.

Blížící se kroky ihned ztichly, a proto se rozběhl k místu, odkud je předtím slyšel.

„Ano, to jsem skutečně já," řekl klidným hlasem, předpokládaje,

že příchozí bude jistě překvapen.

„No, ozval ses, u všech čertů, právě včas!“ ozval se Algy. „Chtěl jsem už vystřelit. Myslel jsem, že je to nějaký brontosaurus nebo něco podobného a že hledá, co by sežral. Já se pod zemí vůbec nevyznám. Díky Bohu, že se ti nic nestalo a žes naživu, kamaráde! Už jsme si mysleli, že je s tebou konec.“

„Já také,“ odpověděl zasmušile, když došel až k němu. „Tady ale nemůžeme zůstat stát a bavit se. Chungové jsou mi v patách.“

„Chungové? A tady?“

„Ano.“

„A kde jsi byl po celou tu dobu?“ vyptával se Algy, když se zase vydali na další cestu.

„Byl jsem v bezvědomí, když jsem spadl dolů, a když jsem zase přišel k sobě, šel jsem se podívat na elektrárnu.“

„Na elektrárnu?“

„Ano. Byla právě pode mnou. Později ti o tom budu vypravovat. A jak ty ses sem dostal?“

„Ginger se vrátil bledý jako stěna a vyprávěl nám, že ses zřítil do šachty kdesi uprostřed hory. Zavedli jsme stroj na tuto stranu jezera – Ginger nám ukázal, kde můžeme přistát – a tady jsme podnikli záchrannou výpravu. Došli jsme až k onomu nešťastnému místu a tam jsme viděli, že šachta není tak hluboká. Doufal jsem, že tě najdu v bezvědomí na dně. Přinesli jsme z letadla kotevní lano a ostatní mne spustili dolů, abych se po tobě podíval. Když jsem té dole nenašel, nabyl jsem přesvědčení, že tu jistě někde jsi, a proto jsem se vydal na cestu, abych po tobě pátral.“

„Děkuji ti,“ pokývl Biggles hlavou. „Vy jste tedy nechali ten přechod bez dohledu?“

„Ano, nechali. Měli jsme jen jedinou myšlenku, abychom tě našli. K tomu, abych mohl být spuštěn dolů, bylo třeba všech rukou. Kdybys byl býval zraněn, bylo by také potřebí nás všech k tomu, abychom tě vynesli ze šachty do letadla.“

„To je pravda,“ přitakal Biggles. „Počkej teď chvilku!“

„Co se děje?“

„To nevím, ale nepamatuji se na tuhle plošinu. Přísahal bych na to, že jsem přes ni dolů nešel. Všiml sis cestou zákrutů?“

„Ano, všiml. Nahoře byly buď dva nebo tři, které byly zároveň křižovatkami, a pak bylo ještě jedno rozcestí, které se rozbíhalo ve tvaru Y.“

„Pak jdeme asi nesprávnou cestou,“ prohlásil Biggles „Musíme se vrátit a dávat pozor na odbočku napravo. Tu nesmíme přejít.“

Běželi zase zpět cestou, kterou právě prošli.

„Jistě je to tady,“ promluvil Biggles s pocitem úlevy, když uviděli na pravé straně tmavý otvor. „Díky Bohu! Už jsem si myslel, že jsme snad zabloudili. Chungy už sice neslyším, ale poněvadž mne pronásledovali, musíme se mít na pozoru.“

Po několika minutách se šachta náhle rozšířila v jeskyni tak vysokou, že nemohli dohlédnout ani jejího stropu, i když si svítili sirkou.

Biggles se zarazil.

„Co je to?“ zasípal. „Zase jsme se spletli.“

„Ano,“ přisvědčil Algy zcela klidně. „Na tomhle místě jsem ještě nebyl.“

Biggles se obrátil, škrtl sirkou a uviděl, že stojí před šesti otvory do stěny, nalézajícími se těsně vedle sebe a podobnými dveřím.

„Kterou z těchto chodeb jsme se sem dostali?“ zeptal se podivným hlasem.

Algymu se zatajil dech.

„Nevím,“ zahučel.

„A já také ne. Dlouho o tom uvažovat nemusíme – zabloudili jsme.“

„Zdá se.“

„Půjdeme raději dále, protože nemá smysl tady sedět a naříkat. Musíme najít cestu, která vede nahoru. Podíváme se tamhle dozadu, zda tam snad není pokračování chodby, kterou jsme sem přišli.“

„Ne,“ prohlásil po několika minutách marného hledání. „Na téhle straně chodba není. Stěna je tu plná.

Vrátíme se, a i když nenajdeme cestu, kterou jsme se dostali sem, někam snad přece přijdeme.“

Za půl hodiny se znovu zastavil v úzké chodbičce.

„Máš u sebe cigaretu?“ zeptal se. „Děkuji ti. Myslím, že to s námi pěkně nevypadá.“

„Souhlasím do posledního písmene.“

„Cestu, která vede přímo nahoru, asi stěží najdeme, třebaže si myslím, že jsme teď výše, než jsme byli dříve. Jsme tu jako v pravém mraveništi. A nemůžeme-li jít vzhůru, půjdeme dolů, a snad se nám podaří najít elektrárnu. Pokud se týče mne, probiji si raději cestu mezi Chungy, než bych tu bloudil v těch katakombách.“

Vydali se na další cestu s jediným cílem, aby našli jakýkoliv východ z hory. Na to, že by snad mohli objevit původní chodbu, anebo že by ji mohli vůbec poznat, už ani nemysleli.

Biggles, který kráčel první, se náhle prudce obrátil a vydechl tak, že nemohl chvíli ani promluvit.

„Podívej se!“ řekl tiše. „Zapomněl jsem vůbec na to, že je venku tma. Byl bych to místo už přešel.“

Algy se sklonil kupředu a pohlédl mu přes rameno. Před ním se táhla dlouhá černá stěna a nad ní se třepotala na obloze jediná hvězda.

„Co je to?“ zeptal se užasle.

„Hráz.“

„Ježíši Kriste! Jsme tedy vlastně pod jezerem.“

„Ano. Asi čtyřicet stop pod jeho hladinou.“

„A není tu cesta nahoru, nebo dolů?“

„Není. Cesta končí právě u skály. Kdybychom byli mouchami, mohli bychom vylézt nahoru, ale mouchami, bohužel nejsme. Kdybychom měli provaz, dlouhý čtyřicet stop, mohli bychom se spustit dolů, ale poněvadž jej nemáme, nebudeme o tom raději ani mluvit. Ale vidíme už alespoň oblohu, a to je také něco. Pojď – půjdeme zpět!“

Cestou objevili úzký otvor a za ním trhlinu, vedoucí, jak se zdálo, nahoru. Vešli do ní a po několika yardech narazili na stěnu. Nad nimi se táhl do výše jakýsi komín, podobný důlní šachtě. Nahoře ve výši asi sta stop bylo okrouhlým otvorem vidět hvězdnatou oblohu.

Biggles se trpce zasmál.

„Jak se nám štěstí vysmívá,“ řekl. „Nahoru se tu nedostaneme, a proto se musíme opět vrátit.“

Obrátili se a kráčeli mlčky zpět. Zanedlouho došli ke stezce,

vedoucí příkře vzhůru. Byla to vlastně jen pouhá trhlina ve skalách, ale přesto na ni vkročili s novou nadějí v srdcích. Stěny skalisek začaly zase zářit fosforeskujícím svitem.

„Zdá se mi, že se blížíme k vrcholu," mínil Biggles. „To je ale zvláštní!" ukázal na značně velikou skvrnu na stěně. Natáhl ruku, v níž držel stále ještě krápník, a udeřil jím do svítící skvrny. Ze skály vyletěl mrak slabých modrých paprsků, a Biggles odskočil, když celá skalní stěna se rozestoupila a objevila se sluj, plná oslepujícího modrého světla. Sluj utvořila v hoře jakousi římsu.

Nikdo z nich nepromluvil ani slova.

Dole pod nimi se rozkládalo lesknoucí se jezero a kolem nich se na všech stranách vypínaly do výše hory, odrážející bledý svit vrcholu, na němž stáli.

„Tamhle je Dick a ostatní! Vidím je, jak sedí u jeskyně!" vykřikl Algy.

Biggles ho však už neposlouchal. Upíral oči na místo, na němž měl stát Explorer, a potom sevřel Algymu rameno.

„Je pryč!" vyhrkl poděšeně.

„Pryč – a co?"

„Stroj."

Algy strnul a pocítil v hrdle jakýsi tlak.

„Ano," odpověděl dutým hlasem. „Je pryč – ale ne, ne! Je tamhle!" ukázal rukou.

Biggles pohlédl naznačeným směrem a spatřil amfibii, houpající se v dálce na hladině jezera.

„Co tam ale dělá?" vykřikl zběsile.

„Jak to mohu vědět?"

Biggles si zastínil oči rukou.

„Zdá se mi to jen anebo je skutečně pravé křídlo níž?" zeptal se tiše. „Kdybych nevěděl, že je to nemožné, řekl bych, že klesá. Podívej se, jak hluboko je ve vodě! A nosná plocha se už potápí."

„Na mou duši! Myslím, že máš pravdu."

„Pojďme rychle dolů!"

„Dostaneme se tam?"

„Musíme se tam dostat!"

„Zavolejme na ně! Nejsou od nás dál než čtvrt míle."

„To raději ne – mohli by nás zaslechnout Chungové. Začni slézat dolů a zachycuj se skal, jen když opravdu musíš! Jsou zvětralé jako troud.“

V polovině cesty se ulomil kus skály a zřítil se dolů, strhuje s sebou kupu drobného kamení. Jakmile se ozval hluk, vyskočily tři postavy, krčící se před vchodem do jeskyně.

„To jsme my!“ vykřikl Biggles, když viděl, že přátelé nevědí, co mají dělat.

Za pět minut byli už dole a profesor blahopřál Bigglesovi k zachránění.

„Co se stalo stroji?“ vyrazil ze sebe spěšně Biggles, nevšímaje si ničeho kolem.

„Co se mu stalo? Nic, pokud vím. Mysleli jsme, že budeme moci letadlo takhle lépe střežit, a proto Ginger před půlhodinou k němu odešel.“

„A kde je stroj?“

„U skály nedaleko hráze, kde jsme přistáli.“

„Tam teď není. Je na jezeře a nějak se mi nelíbí. Čím dříve se na stroj podíváme, tím lépe.“

Beze slova vykročili směrem k jezeru.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

CO SE STALO GINGEROVI

Několik minut na Explorer neviděli, poněvadž jim jej skryla skalní stěna, ale když vyběhli na místo, nepříliš již vzdálené od kraje jezera, zarazil se Biggles a vykřikl.

Druzí ihned pochopili, proč tak učinil.

Nebylo možno pochybovat o tom, že se Explorer potápí. Jeho trup byl již ve vodě a křídla byla také zalita z poloviny vodou.

„Co budeme teď dělat?“ zvolal zděšeně Malty.

„Nic,“ odpověděl Biggles. „Vůbec nic! Pochybuji nesmírně o tom, že by tu byl v okruhu jednoho sta mil nějaký trám anebo prkno, a proto nelze ani pomyslet na to, že bychom tu našli člun a mohli k amfibii doplout. Voda je chladná jako led, jak jsem se sám přesvědčil. Nevěříte-li mi, přesvědčte se o tom!“

„To budeme tedy stát a dívat se, jak se stroj potápí, a nepokusíme se vůbec o jeho záchranu?“ křičel profesor.

„Asi,“ odpověděl Biggles chraptivě. „Zázraky dělat nedovedeme. A kde je Ginger? Tomu vůbec nerozumím!“

„Je jistě na palubě,“ tvrdil Algy. „Jak by se byl stroj dostal sem?“

„Stroj na vodě pluje. Přeřízl-li někdo provaz anebo nebyl-li vůbec uvázán, mohl jej sem zahnat vítr.“

Všichni si sedli a pozorovali, jak se Explorer stále hlouběji ponořuje pod vodu. Jejich srdce klesala současně s letadlem. Pak Biggles vyskočil a začal kolem jezera pobíhat a potom přecházet.

„Co myslíš Algy, jak daleko je stroj asi od druhé strany jezera?“ zeptal se. „Snad bychom se k němu přece nějak dostali, než se potopí, a mohli jej zachránit.“

„Já myslím, že je vzdálen od obou břehů stejně,“ odvětil Algy. „Je teď asi tak uprostřed.“

„Pak ovšem nemůžeme nic dělat,“ svraštil čelo Biggles. „Je-li skutečně Ginger na palubě, je ztracen, ale o tom pochybuji, poněvadž by jistě volal nebo vystřelil anebo vůbec něco dělal. Proč nespustí motory?“

Jako na odpověď se jeden z motorů Exploreru rozduněl a po chvilce, po dvojím nezdařeném zabrání, se rozezpíval i druhý.

„Díky Bohu!“ vykřikl Biggles nervosně. „Ten mládenec tam jistě usnul a teprve teď se probudil. To ovšem nijak nevysvětluje, proč zapadla amfibie tak hluboko do vody! Až se s ním setkám, dám mu něco na pamětnou, aby nás všechny zbytečně neděsil.“

Všichni stáli na břehu a dívali se, jak stroj zvolna rozráží stojatou vodu směrem k nim. Biggles se při tom tvářil tak, že to nevěstilo nic dobrého. Než však mohl promluvit, objevila se Gingerova hlava, a Biggles zapomněl okamžité na všechny své kárné úmysly.

Ginger měl ustrašený a zakrvácený obličej.

„Bože můj!“ vydechl Biggles. „Jak –?“

„Rychle!“ zařval Ginger místo odpovědi. „Rychle! Člun má trhlinu. Zacpal jsem ji, jak jsem jen mohl, ale voda vniká dovnitř ještě stále.“

Biggles už na další pobídku nečekal. Skočil dolů a vyrazil dvířka, vedoucí do kabiny. První, co tam v šeru spatřil, bylo nahé tělo Chunga, poloponořené do vody, jíž byla kabina zatopena. Vytáhl je na palubu a hodil do hluboké vody, v níž ihned zmizelo.

„Hrnce – vědra – pánve – šálky!“ poručil Algymu, který skočil dovnitř za ním. „Hoď tu pušku ostatním a řekni jim, aby dávali bedlivý pozor! Malty ať prohlédne Gingera – zdá se, že ten hoch potřebuje ošetření!“

Začali horečně vylévat ven vodu a po chvíli se k nim připojil ještě Ginger, který přes všechny jejich námitky a protesty trval na tom, že mu nic nechybí a že jim pomůže.

Biggles proto zmlkl, poněvadž člun musel být rychle zbaven vody, a když nakonec, jakmile se stroj zvolna vynořil z vody, spatřil trhlinu, zadíval se na ni velmi zvědavé. Byl to krásně kulatý otvor rozměrů asi čajové číšky a byl narychlo ucpán kusem hadru.

„Jak se to stalo?“ zeptal se krátce, obraceje se teprve nyní ke Gingerovi.

„Udělal to ten Chung – či vlastně paprsky, které měl u sebe,“ odpověděl Ginger, neustávaje v práci. „Zastihl jsem ho v kabině a strhla se mezi námi divoká rvačka. Zvítězil jsem sice, ale nakonec jsem ztratil vědomí. Ten otvor byl udělán jistě pomocí paprsků, poněvadž, když jsem sem po nabytí vědomí přišel, leželo tu cosi, co se podobalo acetylenové lampě, a díra byla vyříznuta zcela čisté a hladce. Ucpal jsem ji, a když jsem viděl, že tu stojíte, zamířit jsem k vám.“

„Měl jsi už ale také nejvyšší čas!“ zavrčel Biggles, pokračuje ve vylévání vody plátěným vědrem. „Ještě pět minut a byl by ses utopil.“

Ginger přikývl a díval se při tom stále na otvor.

„Štěstí, že není níž,“ podotkl. „Myslím, že to budeme moci zcela dobře opravit.“

„A jak?“

„Přibiji na otvor kus plechu, který je ve skladišti, a vy zatím pokračujte ve vylévání!“

Vyspravil díru plechem, po stranách přibitým, a ten skutečně bránil vodě v dalším vnikání dovnitř, avšak tato práce trvala velmi

dlouho. Stmívalo se už, když byl hotov a radostně vykřikl.

Unaveni, promáčeni, prostydlí a hladoví vyskočili pak ven a pobíhali po břehu, aby rozproudili opět krev v zemdlelých údech.

„Zatopte, Malty, a uvařte asi galon nebo dva horké kávy!“ nařídil Biggles. „Hleďte, aby byla horká jako láva, a opečte kus slaniny! Nechci zemřít zimou nebo zmrznout.“

Když snědli rychle připravenou, ale sytou večeři, dal se Ginger do vypravování. Byl stále ještě bledý a bylo patrno, že je rozrušen více, než si ostatní mysleli.

„Když jsem odešel, abych se vrátil ke stroji,“ vypravoval, dívaje se na profesora, „měl jsem jakýsi divný pocit, že zůstal onen přechod bez dohledu, ale nečekal jsem, že by z toho snad něco vzniklo. Jak víte, byla až na světlo, vyzařující z hory, tma, ale přesto jsem viděl stroj zcela zřetelně a na starém místě, a proto jsem si myslel, že je všechno v naprostém pořádku. Zašel jsem na palubu a zapálil jsem oheň v primusových kamínkách, abych pro vás připravil jídlo, než se vrátíte.

Při tom, když jsem byl v kabině, stalo se cosi, nad čím jsem se zamyslel. Stroj se otočil tak, že se jeho křídlo octlo u samého břehu. Myslel jsem si nejdříve, že jím otočil vítr, protože člun s sebou trhl, a že se snad provaz, kterým byl připoután ke skále, přetrhl. Teď už ovšem vím, že to udělal ten Chung, když si stoupl na křídlo, ale v té chvíli jsem to ještě nevěděl. Podíval jsem se ven, a když jsem nic neviděl, přestal jsem na to vůbec myslet, což dokazuje, jak jsme lehkovážní.

Byli to ale dva Chungové. Možná, že jich bylo ještě více, ale já vím jenom o dvou. Přiléval jsem právě na pánev vodu, když sebou člun trhl znovu, takže jsem trochu vody ulil. Přistoupil jsem zase k oknu, podíval se už pozorněji ven a všiml jsem si toho, že je nosná plocha skloněna tak, jako by na ní bylo něco položeno. V tom mi projelo hlavou, co to asi je, a měl jsem skutečně také pravdu. Kdyby se byl nějaký Chung chtěl dostat na palubu, byl by tak musel učinit po křídle, poněvadž to jinak nebylo možno, a byl by musel také ještě v té chvíli na křídle stát.

Zbývala mi jen jediná možnost. Pootevřel jsem dvířka a vypálil jsem z revolveru mezi plochy. Poněvadž jsem nic nezaslechl, vypálil

jsem ještě jednu ránu poněkud více dozadu. Zasáhl jsem ho a voda vyšplíchla, jako by do ní padl pytel cihel. Křídlo se opět narovnalo, ale nic jsem neviděl. Snad jste ty rány slyšeli.“

„Ano. Teď si vzpomínám, že jsem cosi zaslechl, ozval se Dick, „ale rány byly přidušené a zdálo se, že zazněly v takové dálce, že jsem jim nevěnoval vůbec pozornost. Měl jsem v tu dobu veliké starosti o Bigglese.“

„To asi proto, že jsem byl při výstřelu uvnitř kabiny,“ uvažoval Ginger. „Když pak ten chlapík padl do vody, napadlo mě, že by tam snad mohl ještě někdo být a že vlastně ani nevím, kolik jich je, a proto jsem volal o pomoc. Když jsem prolézal dveřmi, narazil jsem na kohosi, kdo vcházel dovnitř. Tušil jsem, že je to asi druhý ničema. Nevěděl jsem ho ovšem a můžete mi věřit, že je to nesmírně divný pocit, když víte, že je někdo vedle vás a vy ho nevidíte.

Vpadl jsem zase dovnitř a ten chlapík za mnou, jak jsem poznal podle hluku. Viděl jsem, jak se po podlaze otáčí jakási černá trubice, a poněvadž jsem věděl, co to je, skočil jsem po ní. Při tom mi vypadl z ruky revolver, ale tím jsem si hlavu nelámal. Jedinou mou myšlenkou bylo hodit vrhač paprsků přes palubu do vody. Jakmile jsem se ale po trubici vrhl, vyletěla do vzduchu a udeřila mne do hlavy. Padl jsem na zem a šťastnou náhodou právě na revolver. Měl jsem sice oči plné krve, takže jsem téměř neviděl, ale přesto jsem napřáhl ruku a vypálil. Cosi těžkého na mne padlo a – víc už nevím.

Když jsem nabyl zase vědomí, byl jsem už dosti hluboko ve vodě, poněvadž jsem byl v mdlobách, když začala vnikat dovnitř. Byla studená jako led a byl to snad právě ten její chlad, jenž mne zase přivedl k vědomí.

První věc, kterou jsem spatřil, byl mrtvý Chung, ležící vedle mne, a druhá to, že voda vniká dovnitř otvorem, vyvrtaným pomocí paprsků, které stále ještě působily. Hodil jsem vrhač rychle do vody a vyběhl na palubu, abych zavolal o pomoc. Tam jsem užasl nad tím, co jsem uviděl kolem sebe. Vběhl jsem proto rychle zpět do kabiny a ucpal otvor, jak jsem jen mohl. Pak jsem spustil motory a rozjel se ku břehu. Když jsem vás tam uviděl stát a mezi vámi také Bigglese, zapomněl jsem ihned všechno to, co se stalo. No, a teď jsem tady,“ skončil Ginger zcela ležérně, „a to by bylo tak všechno.“

„Však to také úplně stačí,“ zahučel profesor.

„A jak to s vámi stojí teď?“ zeptal se Algy. „Chceme-li něco podniknout, bude dobře, když to uděláme co nejdříve,“ dodal.

Biggles přikývl.

„Máš pravdu,“ řekl. „Tady se dlouho zdržovat nemůžeme a nesmíme.“

„Přinesli jste nějaké radium?“ zeptal se Algy, rozpomenuv se na to, proč vlastně k výpravě na horu došlo.

Biggles mu podal dlouhý kus šedavého krápníku, který držel v ruce.

„Je to vůbec k něčemu?“ zdvihl zvědavě oči. „Mám toho v kapsách několik kusů.“

Malty pohlédl nedůvěřivě na zlomek krápníku.

„Stála tedy ta hrozná cesta za to?“ ozval se lítostivě Ginger. „Vždyť to vypadá jako zkamenělá hůl.“

„Myslím, že budeme spokojeni,“ zavrčel Biggles.

„Kde jste to sebral?“ byl zvědav Malty.

Biggles mu všechno vysvětlil.

„Nu, doufat tedy nemůžeme,“ mínil Malty, když Biggles dopověděl. „Dám to zatím na palubu.“

„A co teď?“ vyjel netrpělivě Algy. „Stojí to za to, abychom se vrátili a pokusili se přinést ještě další krápníky?“

„Myslím, že ne,“ mínil zvolna Biggles. „Teď už víme velmi dobře, že jsou tu Chungové všude kolem dokola. Teď už jistě zase někde nablízku rozestavují celé baterie těch svých vrhačů paprsků. Já jsem pro to, abychom jim tu radost dopřáli.“

„Jak to myslíš?“

„Abychom se vrátili domů. Proč bychom se tu měli ještě zdržovat? Trochu toho, za čím jsme sem přišli, už máme, že ano? A ta cesta snad stála za to, ne Malty? Nestojí-li dosud zato, vrátím se ještě k té hoře pro větší zásobu, ale další pobyt tady je nebezpečný, a proto bych k němu neradil. Výpravu ostatně financujete vy, Malty, a proto o věci musíte rozhodnout vy.“

„Souhlasím s vámi,“ prohlásil Malty bez rozmýšlení. „Nemělo by smysl, abychom pro pouhou chamtivost přišli o život. Jaképak radium – já jsem pro to, abychom se vrátili domů. Vzorky už mám, a

to mi úplně postačí. Jisté je, že se nám tu podařilo provést více, než jsme si mysleli, když jsme sem přišli. Kdybychom byli věděli předtím, než jsme sem přišli, to –“

„Držme se jen holých faktů!“ vpadl mu do řeči Biggles. „Je zcela zbytečno mluvit o tom, co by bylo bývalo – protože tím si nijak nepomůžeme. Mně na té celé věci není jasno jenom to, co nám sdělil Mac. Je-li pravdou to, co říkal, je naší povinností oznámit úmysly Chungů buď vládě nebo Společnosti národů anebo vůbec někomu, kdo má s tou věcí co dělat, ačkoli nám to asi nikdo nebude chtít věřit.“

Všichni s jeho návrhem bouřlivě souhlasili.

Biggles pohlédl pak na oblohu, na níž se kupily nízké a temné mraky.

„Ty mraky se mi vůbec nelíbí,“ řekl krátce. „Počasí se jaksi kazí.“

Potom se obrátil k McAllisterovi.

„Macu,“ řekl vážně, „myslím, že nelze pochybovat o vašich slovech, že se Chungové chystají k útoku na civilizaci. Domníváte se, že by se jim skutečné mohl jejich záměr podařit?“

„Nedomnívám – jsem o tom přesvědčen,“ odpověděl McAllister. „Žil jsem s nimi dlouhé roky a znám je proto dobře. Nezničí-li civilizaci, usmrtí v Číně a Indii spousty lidí a nadělají takové škody, že to pak potrvá půl století, než bude zase všechno uvedeno do starého pořádku. Přinejmenším zničí alespoň Indii. Jsou zvyklí na horské výšky, a Himaláje nejsou pro ně právě tak žádnou překážkou jako úzký příkop pro štvaného jelena.“

„Dobře. Musíme to tedy oznámit,“ obrátil se Biggles k ostatním. „Mám už plán a později vám řeknu jaký.

Teď ještě ne – až později, až budeme mít už zase jiné myšlenky. Za bouře odtud odletět nemůžeme – to je nesporná věc. Nejlépe by snad bylo zničit jim elektrárnu, to by jim nesmírně uškodilo, a také by je to na dlouhou dobu zastavilo. Mám pravdu, Macu?“

„Ano, úplně.“

„Musíme tedy napadnout elektrárnu, půjde-li to, a jediná možnost, jak to můžeme provést, je ta, že ji zatopíme.“

Profesor zdvihl obočí do výše.

„Zatopíme?“

„Ano. Zařídíme to tak, aby jezero vystoupilo z břehů. Otvor, kterým jsem spadl dolů, je o celých sto stop níže než jezero, a proto je také břeh v těchto místech mnohem nižší než jinde. Stoupne-li voda, rozlije se nejdříve tam a zatopí všechny ty šachty.“

„To je sice pravda,“ přisvědčil Dick, „ale jenom v tom případě, když skutečně vystoupne z břehů. A jak to chceš provést? Chceš snad prolomit hráz?“

„To by bylo skvělé, kdybychom to mohli udělat, ale ty skály a balvany by rozervala jen silná nálož dynamitu,“ odpověděl Biggles. „Prohlédl jsem si je velmi důkladně a zblízka, ale dospěl jsem k přesvědčení, že tak to provést nemůžeme.“

„A proč bychom nemohli zaletět do Indie a přivézt dynamit?“ navrhoval Algy.

„To také uděláme, selže-li můj plán, ale nezapomeňte na to, že tam jistě lidé už vrtí hlavami nad tím, co se nám asi stalo, a že když se tam teď vrátíme, budou nám klást zvědavé a všetečné otázky. Potom se už z Indie jen tak snadno nedostaneme.“

„A jaký máš tedy plán?“

Biggles ukázal rukou na ohromné skalisko, trčící nebezpečně nad jezerem.

„Je třeba jen tenhle masiv srazit dolů“ odpověděl. „Spadne-li dolů, zřítí se do jezera, vyhodí do výše spoustu vody a ta voda musí někam odtéci. Jediným místem, přes které se může převalit, je tenhle břeh, odkud se pak rozlije dále do podzemí.

Po jeho slovech nastalo hluboké ticho a všichni se zahleděli na převislé skály.

„To ale bude stát zato, aby se člověk na to podíval, že ano?“ usmál se po chvíli Ginger.

„Bude – ale jen zpovzdálí.“

„To bude jistě roztomilá zábava!“ mínil McAllister. Profesor se však tvářil rozpačitě a nechápavé.

„A jak to chceš provést?“ zeptal se.

„To lze provést jen jediným způsobem,“ vysvětloval Biggles. „Jako nálože použijeme veškerého střeliva, které máme, a pak nálož zapálíme.“

„Nemáme ale zápalnou šňůru.“

„Místo ní použijeme benzínu. Rozlijeme benzín a uděláme tak cestičku až sem, a pak jej zapálíme. Předtím si připravíme stroj a spustíme motory, protože nesmíme ztrácet čas“

„V tom máš pravdu,“ podotkl suše Dick. „A až vzlétneme, poletíme přímo domů, ne?“

„Ovšemže. Na jezeře už potom přistát nemůžeme a bez střeliva a benzínu by bylo šílenstvím chtít přistát někde v přilehlých krajích Indie.“

„Dobře. Teď už mlčím“

„Chce snad ještě někdo něco podotknout?“ zeptal se Biggles.

Nikdo se vůbec neozval.

„Pustíme se tedy do práce. Gingere, přines mi náčiní! Začněte skládat na hromadu střelivo! Přijde na ni všechno – i patrony do revolverů a světelné rakety – zkrátka všechno.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ZÁTOPA

Ač pracovali horečně rychle, trvalo to celé dvě hodiny, než byli hotovi.

Biggles a Algy odtrhávali kleštěmi kulky, Dick a Malty vyprazdňovali bedničky a Ginger vysypával prach do krabic od biskvitů. Zařízení tábora a všechno, čeho nebylo na zpáteční cestu třeba, skládali na břeh.

Biggles se při práci zahleděl na nížící se oblohu.

„Zdá se mi, že už máme nejvyšší čas,“ řekl klidně k Algymu.

Když byli se vším hotovi, rozlil z hlavního tanku do plechovek množství benzínu, které považoval za dostatečné k utvoření plamenné cestičky k náloži, a zavolal k sobě všechny členy výpravy.

„Teď dám potřebné rozkazy a dispozice,“ promluvil, „a nemusím snad zvláště upozorňovat na to, že všechno záleží na přesném a dochvilném provedení plánu. Je to všechno vypočítáno na vteřiny. Budeme-li ve chvíli, kdy ta skála spadne, ještě na vodě, pak –“ udělal rukou výmluvné a srozumitelné gesto.

„Ty, Algy, si sedni na své místo v letadle, spusť motory a

připrav vše k okamžitému vzletu! Mé místo nech prázdné, abych mohl jen vskočit dovnitř! O chodu motorů se nejdříve přesvědč, abychom se pak nezdržovali! Ty, Gingere, půjdeš se mnou a pomůžeš mi nést nálož a benzín! Malty, vy zůstanete nahoře u kulometu a budete dávat pozor na Chungy! Nechal jsem u něj pětadvacet pásů střeliva pro všechny možné případy, a budete-li muset střílet, šetřete náboji! Až se budu vracet a budu od stroje vzdálen asi sto yardů, vezměte kulomet a nastupte do letadla také! Zbytečně se tu zdržovat nebudeme. Ty, Dicku, a vy, Macu, si sedněte do stroje a čekejte! Je vám to všem jasno? Ano? Dobře. Začínáme tedy! Jdi, Algy, a spusť motory!“

Pohlédl na oblohu, zataženou a pokrytou temnými mraky, ale neřekl ani jediné slovo. Počkal, až se motory rozběhly, vzal krabice s prachem, ukázal Gingerovi na plechovky s benzínem a rychle vykročil.

Cestou oba vůbec nepromluvili, protože plán byl jasný a nebylo třeba k němu nic podotýkat.

Když došli k ohromnému skalnímu masivu, který chtěli shodit do jezera, zablesklo se v mracích nad jedním ze vzdálených vrcholků a hned potom se ozvalo zahřmění a rozlehlo se skalami.

„Bouřka,“ řekl Ginger nervózně a ustrašeně.

„Nejsem hluchý a slyším dobře,“ zavrčel Biggles, zocelený vším tím, co prodělal v posledních dnech.

„Ta skála se větrem chvěje,“ koktal Ginger a zbledl při pohledu nahoru.

„Je mi toho sice opravdu líto, ale bránit jí v tom nemohu,“ odsekl Biggles a zadíval se zvědavě na skálu, uvědomiv si, že je to skutečně div přírody, třebaže i v Anglii se podobné zjevy vyskytují. Otřesy větru a působením vody, stékající s hor po několik století, se stalo, že kamenný masiv spočíval jen na slabých a vratkých základech, takže se při každém závanu vzduchu chvěl a otřásal.

„Nálož musíme položit na téhle straně, chceme-li si být jisti, že se skála zřítí tam, kde ji chceme mít,“ řekl Biggles.

„Co soudíte o tomhle místě?“ ukázal Ginger na širokou trhlinu přímo dole. Kdykoli sebou skála pod nárazem větru pohnula, trhlina se rozevřela a potom se zase přivřela.

„Znamenité místo!“ přikývl Biggles. „Vpravíme-li nálož dovnitř ve chvíli, kdy se trhlina otevře, zapadne dovnitř, až se vrátí na své staré místo. Pomoz mi otevřít ty krabice!“

Vrhli se rychle do práce a vložili prach do otvoru, pomáhajíce si při tom ostrým kamenem. Nedaleko nich se opět zablesklo a horami zaduněla hromová rána, která ještě zvýšila jejich tempo.

„Myslím, že to tak bude dobře,“ bručel si Biggles, narovnávaje se a prohlížeje si výsledek práce. „A teď benzín!“

Začal jej právě rozlévat, když oblohu ozářil nový blesk a hned současně zaburácel rachotivě hrom.

„Viděls to?“ zajektal polekaně. „To bychom se jistě tuze nesmáli, kdyby teď blesk udeřil do skály. Budu mnohem klidnější, nebudu-li u ní tak blízko. Dělejme!“

Rozlil kolem celou plechovku benzínu, vyšplíchl jej trochu také na štěrbinu ve skále a dal se do běhu k jezeru, obrátiv druhou plechovku dnem téměř nahoru a vylévaje cestou její obsah.

Byli vzdáleni ještě asi dvě stě yardů od místa, na němž stál Malty na stráži, když oblohu rozsvítil nový blesk a udeřil tak blízko nich, že až oba upadli.

Biggles vyskočil první, poněkud pobledlý.

„Rychle – máme už jen jednu plechovku!“

Ginger vstal také a ohlédl se při tom zpět.

„Podívejte!“ rozkřikl se potom poděšeně. „Benzín hoří!“

Biggles se obrátil a viděl, že má Ginger pravdu.

Blesk zapálil benzín.

Odhodil poslední plechovku, která dopadla řinčivě na zem, a zařval: „Utíkat!“

Pádili jako šílenci k letadlu, seskakovali se skály na skálu bez ohledu na nebezpečí, které jim při tom hrozilo, a letěli jen s jedinou myšlenkou v hlavách: aby byli u Exploreru dříve, než nálož vybuchne. V běhu křičeli, volali a řvali, aby ostatní upozornili na to, co se stalo.

Malty se rozhlédl, zpozoroval ihned, co se děje, a skočil do letadla.

„Gingere, zavři dveře!“ vykřikl Biggles, když dopadl na sedadlo. Stiskl ihned řídící páku, a jakmile se stroj rozjel, stočil jej po

větru. Koutkem očí viděl při tom, jak ubíhá žlutý plamen ke skále. Byl vzdálen už asi jen dvacet yardů od trhliny.

Explorer, hnaný silnými motory, ujížděl po hladině jezera tak, že zanechával za sebou vysoké vlny bílé pěny, ale nedosáhl ještě rychlosti, potřebné ku vzletu, když se oblohou zaklikatil nový dlouhý blesk, za nímž ihned následovala ohlušující rána.

Srdce všech cestujících amfibie se na chvíli zastavila.

Ohromná skála nahoře se zachvěla, chvilku se otřásala a potom se zvolna a majestátně snesla do vzduchu. Dopadla do vody s pekelným hlukem a rachotem a zmizela v ní, zatopena vlnami rozvířené vody, vysokými jako Hora Světla. Za okamžik nato se bílá pěna převalila na druhou stranu a valila se rychlostí expresního vlaku k amfibii.

Biggles tušil už předem, co bude asi následovat, a již předtím se obrátil. Tvář měl popelavé šedivou a rty bílé jako sníh, poněvadž se domníval, že jsou ztraceni. Zavalí-li je ta nesmírná spousta vody, nastane neodvratný konec – to bylo více nežli jisto. Zámořský parník by mohl jen stěží odolat zuřivému náporu takových vodních mas, proti nimž byla amfibie jen pouhým bezmocným kouskem papíru.

Na Algyho při tom ani nepohlédl. Stáčel neustále stroj na opačnou stranu a rázem si uvědomil, že mu k vyváznutí zbývá jen jediné místo.

Hráz!

Od té byl však vzdálen ještě asi čtvrt míle a všude jinde kolem se tyčily do výše příkré a srázné skály.

Jinde se jim vyhnout nemohl než u hráze, kde tvořily úzký průchod, který byl také dosti nízký.

Bude však tento průchod tak široký, aby jím mohl Explorer projet?

To ovšem nevěděl a také na to ani nemyslel, poněvadž to byla jen jediná naděje a jediná možnost úniku.

Hlavou mu prolétly vzpomínky na to, co slýchal vyprávět o pilotech, kteří podletěli Čtvrtý most a proklouzli s letadlem mezi hlavními sloupy Vítězného oblouku v Paříži.

Od chvíle, kdy se rozjel po jezerní hladině, se dotkl několikráte řídicí páky a nyní stočil stroj přímo k hrázi. Kvapný pohled přes

rameno mu pověděl, že ohromná vlna, zařezávající se vysoko do vzduchu, není už vzdálená více než třicet yardů. Kdyby to nebyl sám viděl, ani by tomu nevěřil.

Asi sto yardů před hrází mu ohromná vlna uzavřela téměř výhled a začala se přes ni přelévat. Biggles upřel oči na střed hráze: dalších deset vteřin rozhodne o jejich osudu.

Teď už viděl, že stroj průchodem projede – dostane-li se ovšem z vody.

Stiskl páku zvolna zpět a okamžitě věděl to, co vědět potřeboval. Letadlo nevyvinulo ještě takovou rychlost, aby mohlo ve zředěném vzduchu vzlétnout.

Padesát yardů – čtyřicet – třicet – dvacet – stiskl pevně páku a oči měl vytřeštěny, poněvadž očekával náraz a byl naň připraven.

To, co následovalo potom, bylo provázeno strašlivým rachotem.

Hráz jako zázrakem a těsně až v posledním okamžiku před nárazem zmizela a Biggles sevřel páku levou rukou, když se mu zdálo, že se sedadlo pod ním kamsi propadlo. Hlavou mu prolétlo, že do stroje cosi prudce udeřilo. Bílou, syčící pěnou zahlédl na jedné straně stěny jícnu a na druhé otvor ve stěně, jímž před několika hodinami s Algym prolézal. Dolů se ohromným proudem řítila zelená voda a burácela při tom, ječela a řvala, jako by nastával už nakonec světa. A to všechno bylo zahaleno závojem oslepující mlhy.

Biggles však neztratil ani na okamžik hlavu. Svíral stále pevně páku a pak ji strhl opět zpět, a chřípě se mu zachvěly, když pocítil, že stroj mu nevypověděl poslušnost. Proletěl jako střela mlhou a dole pod nimi se objevilo město Chungů.

Teď už byli zachráněni a za nimi se mohlo dít, co chtělo.

Přeletěl místo, na němž předtím na rovině přistáli, a teprve potom jeho napětí po hrůzách posledních vteřin povolilo.

Pohlédl na Algyho, v obličeji bledého a spočívajícího strnule na sedadle, podíval se mu do očí a usmál se. Věděl, že prožil ještě daleko horší chvíle než on sám, poněvadž jako cestující nemohl dělat nic jiného než jen sedět, pozorovat a čekat, kdy už nastane konec.

Algy zavrtěl teskně hlavou, přejel si rukou oči a nahnul se kupředu.

„Poleťme domů!“ vykřikl tak, aby přehlušil rachot motorů.

„Poleťme domů – já to už nevydržím, já to nesnesu!“

„Jdi se podívat, co dělají ostatní!“ zařval Biggles, stáčeje stroj do kruhu nad divoký proud řítící se vody, aby se podíval, co se vlastně stalo.

Clona mlhy klesla a Biggles užasle vykřikl.

Jezero zmizelo.

Na místě, na němž se dříve rozlévalo, se šklebil ohromný šedivý kráter, a druhý pohled mu pověděl příčinu toho. Hráz zmizela také, ale místo, na němž dříve stávala, bylo stále ještě neviditelné podle zbytků mohutných balvanů. Kdyby byl nevěděl, jak k té věci došlo, byl by si jistě myslel, že prudká vlna snad hráz odplavila, ač tomu tak nebylo, protože hráz se zřítila ještě předtím, než k ní proud doletěl. Usuzoval z toho, že spadla pod tlakem nějaké strašlivé síly, skryté pod vodou.

Podíval se na Horu Světla, chmurné se pnoucí do výše, a rty se mu zachvěly, když zachytil zrakem proud vody. Řítila se s výše dvou set stop průrvou do kráterů na straně k místu, na kterém bylo postaveno město, a rozlévala se tam v špinavě hnědou hladinu. Proud sice město dosud nezasáhl, ale byl už nebezpečně blízko a obyvatelé prchali na horu, aby se zachránili před zátopou. Na kraji kráteru spadala voda opět dolů a rozlévala se podél hor směrem k jeskyni stonožek. Kráter nedaleko vyvýšené roviny byl už zatopen, a voda se valila stále k planině kaňonem a podle slují.

Na opačné straně byl proud již u úpatí Hory Světla. Biggles neviděl vchod do elektrárny, a proto si myslel, že je už zatopen.

Vtom pocítil na rameni dotek, a když se obrátil, spatřil vedle sebe Algyho.

„Podařilo se to sice, ale je to strašné,“ vykřikl Algy.

Biggles kývl hlavou směrem k vodnímu proudu.

„Dopadlo to lépe, než jsme čekali,“ zahučel. „Viděls už někdy v životě něco takového? Ne? Pak se na to tedy dobře podívej, protože pochybuji o tom, že bys podobnou věc ještě kdy uviděl!“

Algy sice otevřel ústa, ale nepromluvil. Jenom ukazoval.

Koldokola byly všechny vyšší části hor zahaleny mraky páry, valící se ze šachet a štol. Nebylo nesnadno uhodnout, co se přihodilo.

V elektrárně došlo buď k výbuchu anebo řada baterií vyvinula

plyn, který byl tlakem vody hnán nahoru. Tomu nasvědčovalo také to, že mračna páry vystupovala ve sloupech a nabývala na intensitě podle toho, jak se voda stále rozlévala do hloubky. Úzké šachty však nemohly tolik plynu pojmout a na několika místech se už úbočí hory začínalo bortit. Kamení a země padaly do vody, která ještě stoupala a celou věc zhoršovala.

Biggles jen pokrčil rameny.

„Teď bych nechtěl být tam uvnitř v hoře!“ vykřikl.

Algy odpověděl jen úšklebkem, který vyjadřoval jeho myšlenky a pocity.

„Myslím si, že teď už zanechají na nějaký čas myšlenek na ovládnutí světa,“ pokračoval Biggles, když se snesl nízko nad bývalé tábořiště výpravy a zahnul nalevo směrem, který, jak věděl, vedl k domovu. Při tom pohlédl zcela automaticky na kompas, jehož jehla byla jaksi nezvykle nehybná. Stála a ani sebou nepohnula.

„Co je to zase s tím kompasem?“ podivil se a sklonil se, aby se na přístroj lépe podíval.

Jehla nepohnutě stála.

Zatajil se mu až dech, když si uvědomil, že není kompas v pořádku, a jaké to bude mít důsledky. Pohlédl na oblohu a potom na zem. Blesky se co chvíle stále ještě rozsvěcovaly na všech stranách a hromové rány duněly mezi horami, ale to ho nikterak nerozčilovalo. Svraštil však čelo a zamračil se, když uviděl, že je obloha pokryta úplně temnými a neprůhlednými mraky. Vzal Algyho za rameno a položil prst na sklo kompasu.

Algy zvedl hlavu, sklonil se, aby lépe viděl, a pochopiv ihned, co se stalo, rozevřel do široka oči.

„A co budeš dělat teď?“ vykřikl.

„Musím se snést dolů,“ odpověděl Biggles krátce, stiskl páku a stroj začal klesat k zemi, zatím co Biggles pátral po místě, vhodném k přistání.

Nemusel se dlouho rozhlížet, poněvadž se pod nimi táhla všemi směry rovná planina. Zdálo se sice, že na ní nejsou ani skály ani jiné překážky, ale Biggles, jenž dobře věděl, co by znamenalo pro ně všechny nešťastné přistání, netvářil se nijak šťastně a spokojeně. Spustil kola podvozku a kroužil potom ještě dobrých pět minut nad

místem, na němž chtěl přistáti.

Kola se dotkla lehce půdy a Biggles si oddechl, když se Explorer rozběhl po zemi a potom se nakonec zastavil. Ač ještě ze stroje nevyskočil, pocítil okamžitě, jak prudký je vítr. Rozhlédl se kolem a uspokojen tím, že nikde nespatřil nepřátele, vešel do kabiny.

Algy šel za ním.

Ostatní zdvihli překvapeně oči, když je uviděli.

„Co se stalo? Proč jsi vlastně přistál?“ zvolal Dick.

„Protože nefunguje kompas,“ odpověděl krátce Biggles.

„A potřebujeme ten kompas tak nezbytně?“ vyhrkl Malty.

„Myslíte si snad, že jej tu máme jenom pro ozdobu?“ opáčil Biggles.

„Jestliže však poletíte k jihozápadu, musíte doletět dříve nebo později k Himalájím. Minout je nemůžete.“

„To máte úplně pravdu,“ přikývl s ledovým klidem Biggles. „Poletím-li k jihozápadu, musím rozhodně doletět k Himalájím. A myslíte si snad, že jsem osel nebo pitomec? Můžete mi snad vy ukázat jihozápadní směr?“

Všichni se vyhrnuli z letadla ven na nízkou trávu. Malty pohlédl na vzdálené hory, obrátil se a natáhl ruku.

„Myslím, že je to snad více nalevo,“ mínil profesor.

„Chcete snad říci, že napravo,“ opravil ho Algy.

„Ano, ano, přesně tak,“ ozval se Biggles. „Teď už to snad chápete. Úhel třiceti stupňů neodhadnete s určitostí ani tehdy, když máte jako vodítko hory. A co myslíte, že nastane za půl hodiny, až už hory vidět nebudeme, až budeme nad planinou, která je všady stejná? K tomu ještě připočtěte tu okolnost, že vítr věje rychlostí třiceti mil v hodině a že máme jen tolik benzínu, abychom se dostali do Indie nejpřímější čarou, jaká je vůbec možná, a pak snad laskavě uznáte, co nás očekává, odchýlíme-li se od přímé trati! Neviděl jsem toho sice mnoho z Himalájí, když jsme letěli sem, ale i to málo, co jsem viděl, mi úplně postačuje, abych byl pevně přesvědčen o tom, že lze Himaláje snáze přeletět než přejít – a to budeme muset udělat, musíme-li později někde přistát proto, že nebudeme mít dostatek benzínu. Myslím, že jsem vám už snad jednou řekl, že jsem pilot a ne kamzík.“

„Slunce už brzy vyjde,“ řekl Ginger optimisticky.

Profesor upřel oči na mraky.

„Dovedl bys určit směr, kdybys viděl slunce?“

„Ovšemže. Pak by to bylo daleko lehčí.“

„Nu, a slunce snad už brzy vyjde, jak řekl Ginger.“

„A možná také, že nevyjde. Nechci být sice pesimistou, ale dívám-li se na to všechno rozumné a zdravýma očima, muselo by si slunce dnes prokopat mezi těmi mraky cestu motykou, aby se dostalo ven.“

„A nemohl byste vzlétnout nad mraky?“ navrhoval Malty.

„Teď jsme už ve výši čtrnácti tisíc stop,“ konstatoval suše Biggles. „To je výška roviny, na níž se nyní nalézáme. Obloha je nad námi ve výši dvou tisíc stop, při čemž oblohou myslím spodní okraj mraků. Podle svých zkušeností vím, že ty mraky jsou vysoké nejméně pět tisíc stop, takže je to celkem dvacet tisíc stop.“

„Podívejme se raději na kompas!“ vpadl mu do řeči Ginger. „Snad sebou jehla už pohnula.“

„Dávej si dobrý pozor na to, co chceš dělat!“ napomenul ho Biggles. „Je to velmi ošemetná a nebezpečná věc. Já alespoň bych se kompasu vůbec nedotkl. Jednou jsem jeden rozbil, a když jsem jej dal zase dohromady, zbylo mi z něho ještě tolik různých věcí, že jsem si z nich mohl udělat rádio a gramofon.“

Biggles, Ginger a Algy zašli do pilotského prostoru a druzí vešli do kabiny.

Ginger vzal do ruky kompas, ale jehla stála jako přikovaná. Když se tak na ni dívali, náhle se rozechvěla, opsala polokruh, vrátila se zase na původní místo a trhavě sebou potom škubala.

Biggles si položil ruku na čelo.

„Bože, Bože!“ vydechl. „Viděli jste už někdy něco takového? Ten kompas – to jsou stopky! Nemohu se na to už ani dívat. Ale – ne, počkejte, počkejte! Jsem já to ale hlupák! Zapomněl jsem úplně na svůj kapesní kompas.“

Sáhl pod kabát, vytáhl kompas, podíval se naň, zatřásl jím a znovu naň pohlédl.

„Marná námaha,“ zavrčel. „Nefunguje také. Ale –“

Nedokončil započatou větu, nýbrž odskočil stranou a oči se mu

zaleskly. Pohlédl nízkými dvířky do kabiny, kde si profesor a Malty se zájmem prohlíželi zlomky krápníku, který přinesl z jeskyně v hoře.

„Co to s tím děláte?" vykřikl.

Vzhlédli k němu udiveně.

„Co bychom s tím dělali? Nic – jen si to prohlížíme," odvětil Malty.

Bigglesovu tvář přelétl úsměv.

„Myslím, že to asi budete muset zahodit," prohlásil jakoby nerad.

„Zahodit to?" vykřikl poděšeně Malty. „A proč vlastně?"

„Poněvadž mi to kazí kompas," odpověděl mu Biggles.

„To je tedy ten viník?" podivil se profesor.

„Myslím si, že ano."

„Možné to sice je, ale já se s tím nerozloučím," prohlásil Malty. „Bude-li nutno, vystoupím třeba a půjdu raději pěšky. Proto jsem sem vlastně přišel a nehodlám se bez toho také vrátit domů."

Biggles se poškrábal za uchem.

„Je to sice hloupé a nepříjemné," řekl zvolna, „ale upřímně řečeno, Malty, já se neodvažuji letět bez kompasu. Co máme tedy dělat? Ty krápníky jsou nabity buď magnetismem nebo elektřinou anebo obojím tím dohromady – ale proč to tedy nepůsobí také na magnety?" vyhrkl najednou překvapeně.

„Poněvadž jsou natřeny tou isolační tekutinou," promluvil do debaty po prvé McAllister.

„Skutečně! Na to jsem docela zapomněl. A nemohli bychom tedy také natřít buď kompasy anebo ty krápníky?"

„Nemáme už vůbec žádnou tekutinu," zavrtěl hlavou McAllister. „Vypotřebovali jsme všechnu a láhev jsme nechali nahoře na té rovině. Ale počkejte! Myslím, že jsem na něco přišel. Malty, vezměte ty střechýle, a vy, Bigglesi, jděte s kompasem ven a podívejte se, zda funguje!"

Ve vzdálenosti asi sta yardů sebou začala jehla kompasu pochybovat a ve vzdálenosti dvou set yardů pracoval kompas již zcela normálně.

Biggles si s ulehčením oddechl.

„Zdá se mi, že ty krápníky budeme muset přece jen vyhodit," mínil zamyšleně.

„Nemáte snad klubko motouzu nebo svitek drátu?" zeptal se McAllister.

„A nač? Máte snad nějaký nápad?"

„Proč bychom nemohli ty krápníky do něčeho zabalit a pověsit je z okna ven?"

Biggles se zachmuřil a potom se rozesmál.

„Není nad to, jako když má člověk s sebou praktického muže," pochvaloval si. „Zkusíme to."

Ginger vyhledal ve skladišti svitek měděného drátu, zabalil do kusu hadru krápníky a přivázal balíček na konec drátu. Biggles vzlétl a rozesmál se, když viděl, jak balíček poletuje pod strojem ze strany na stranu. Pohlédl na kompas a obrátil se k Algymu.

„Řekni jim, že teď je už všechno zase v pořádku, a připomeň jim, aby to vytáhli nahoru, než přistaneme! Nerad bych rozbil střechu restaurace."

Za osm hodin po letu, za něhož se nic nepřihodilo, přistál Explorer na letišti v Chittagongu ve chvíli, když právě zapadalo slunce za tajemnou a záhadnou džunglí.

Z kanceláře vyběhl správce letiště.

„Kde jste byli?" zeptal se krátce a úsečně.

Biggles na něho udiveně pohlédl a tvářil se úmyslně tak, jako by vůbec nepozoroval šest bílých strojů, opatřených červenými, bílými a modrými odznaky Královského letectva, stojících v řadě před hangárem, a tucet zvědavců v khaki stejnokrojích, dívajících se na ně s verandy.

„Myslím, že jsme se trochu odchýlili od původního směru," doznal se.

„Od původního směru?" vykřikl úředník nedůvěřivé. „Snad mi nechcete tvrdit, že jste od té chvíle, kdy jste odtud odletěli, byli stále ve vzduchu."

„Ach ne – kdepak!" odpověděl Biggles naivně. „Stalo se nám cosi na motorech a museli jsme proto přistát."

„Kde?"

„Kdesi tamhle," hodil Biggles rukou směrem k severovýchodu.

„Zdá se mi, že jste říkal, že jste se odchýlili trochu od původního směru," poznamenal správce sarkasticky.

„Nu, někde tam to bylo," odpověděl Biggles pevně.

„Kompas nám vypověděl službu."

„Myslím si také, že to tam někde asi bylo," zahučel špičatě úředník. „Znám tam ten kraj. Helikoptéra na téhle straně Himalájí nemůže přistát a tím méně ještě může tam přistát takováto amfibie," ukázal na Explorer. „Chtěl bych vidět ten kompas" dodal zamračeně.

„Je na palubní desce," řekl chladně Biggles.

Správce pohlédl na přístroj a zavrčel cosi nesrozumitelného.

„Máte pravdu, že kompas není v pořádku," přikývl. „Měl byste být na přístroje opatrnější!"

Biggles nepovažoval za záhodno, aby mu vysvětloval, že jehla kompasu je naprosto nehybná vinou balíčku, který leží nyní v kabině.

„Šest služebních strojů vás posledních čtyřiadvacet hodin zbytečně hledalo a pátralo po vás," pokračoval správce.

„A jsem tím snad vinen já?" namítl Biggles. „Mohu za to, že mne hledaly zbytečně a marně jak tvrdíte vy?"

Úředník se na něho nevraživě podíval.

„Ano, hledaly vás zbytečně a marně a bylo by to velmi dlouho trvalo, než by vás byly našly."

Pak se usmál a mluvil už zcela jiným hlasem.

„Rád bych jenom věděl, kde jste vlastně byli. Budete se jistě divit, když vám řeknu, že maršál Li Chen zaslal britské delegaci v Pekingu hanebnou notu, v níž oznamuje, že pilot anglického letadla obtěžuje jeho poddané, a žádá, aby se vrátil zase zpět."

Biggles užasl.

„Li Chen? Zdá se mi, že jsem to jméno už někde slyšel," odpověděl.

„To mne naprosto nepřekvapuje, poněvadž je předsedou čínské vlády. Teď je to velmi mocný muž!"

„Ano, už se pamatuji. Chce se stát diktátorem."

„Ano – čímsi takovým."

„Nu, a co s tím mám společného já?"

„To bych se právě velmi rád dozvěděl od vás."

„Srdečně lituji, vážený pane, ale mám vážné obavy, že vám to

asi nepovím," zatvářil se zasmušile Biggles.

„V Číně jsem nikdy za svého života nebyl. A teď, když jste mne důkladně vyslechl, mohli bychom se snad jít najíst, že ano?"

„Co hodláte dělat zítra?" vyptával se úředník, když kráčeli zvolna k restauraci. „Tím se ptám, kterým směrem hodláte zítra odletět. Nebo snad chcete zůstat tady?"

Biggles mu pohlédl zpříma do očí.

„Jakmile se rozední, vrátíme se zase do Anglie, a to co nejrychleji."

Správce se usmál.

„To bude, myslím, také to nejlepší, co budete moci udělat," přitakal. „Na předních stranách všech novin na celém světě se teď o vás píše pod nadpisy „Pohřešovaní angličtí letci. Záhada zmizevšího letadla," a proto se nesmíte divit, jestliže vás reportéři přepadnou velmi zvědavými otázkami."

„Myslím, že to asi neudělají."

„A proč ne?"

„Poněvadž by ode mne slyšeli samou lež," ušklíbl se Biggles.

FINÁLE

Za čtrnáct dni seděli v knihovně ve vile v Brendenhallu a srkali po obědě kávu. Přijeli sem vlakem, když předtím strávili den v Londýně, kde Malty odnesl zlomky krápníků kamsi na neznámé místo a Biggles navštívil ministerstvo zahraničí, jež mu poslalo při přistání pozvánku.

Explorer zůstal na letišti Brooklandu, aby mohl být opraven.

„Tys jim to tedy všechno vylíčil," řekl profesor, pohlédnuv na Bigglese, jenž právě skončil vypravování o své londýnské návštěvě.

„Ovšemže. Nemělo by smysl jim něco zamlčovat a hrát si s nimi na schovávanou. Ti musejí přece vědět všechno."

„A co ti na to řekli?"

„Nic. Tam raději poslouchají než mluví. Když jsem jim všechno vypověděl, řekli mi „Děkujeme vám." a podali mi ruku. Chcete-li ale slyšet mé mínění, mohu vám prozradit, že se mi při tom všem zdálo, že o celé věci vědí daleko víc, než dávali najevo. Vědí dobře, že se na Dálném východě děje cosi podivného, ale nevědí přesně, co to

vlastně je. Nelze naprosto pochybovat o tom, že ta věc je vážnější, než jsme si s počátku mysleli. Ten Li Chen má ohromné plány a záměry. Ministerstvo zahraničí o tom ví, ale nemělo ani zdání o tom, jaké plány to jsou. Teď to už vědí.“

„Ty myslíš, že stojí za Chungy?“

„Samozřejmě. Financoval je z čínského státního pokladu a dával jim dopravovat součástky strojů na tibetské hranice. Měl už všechno připraveno a chtěl se pravděpodobně prohlásit pánem světa. Chungové přece museli odněkud dostávat peníze na to, aby mohli z hory dobýt síly, které jsou v ní skryty. Odkud je dostali? Zlaté doly tam přece nikde nebyly, že ano?“

„Mohli ale prodat určité množství radia,“ mínil Algy.

„A upozornit tak na to, že mají zásoby radia, ne? To jistě ne! To by jim přivedlo na stopu zvědy všech finančních magnátů, kteří by se jim pověsili na paty, a pak by byl konec celé hry. Ba ne! Radium je jejich ohromným tajemstvím. Li Chen je financoval, poněvadž je to dobrá investice. Otázkou je jen, zda bude moci teď něco dělat. Kdyby začal křičet a zuřit, vyzradil by všechno, a tím by si nijak neprospěl. Velmoci by na něho už pak dávaly pozor, takže by se nemohl ani hnout. Jenom bych rád věděl, Malty, co jste provedl s tou kořistí“

„Myslíte tím krápníky?“

„Ano.“

„Ty zkoumají odborníci.“

„A kdy myslíte, že od nich dostanete zprávu?“

„Už jsem ji dostal.“

„Ano, před chvílí mne volal telefonem Královský ústav. Čekal jsem jenom, až domluvíte, abych vám o tom mohl povědět.

Biggles se zasmál.

„Prosím tedy!“ uklonil se. „Já jsem už hotov.“

Malty se chvěl nedočkavostí a nemohl zakrýt vzrušení.

„Krápníky obsahují velmi vysoké procento radia ve formě dosud neznámé,“ řek tiše. „Jeho peněžitou hodnotu nelze vůbec odhadnout. Jisto však prý je, že bude-li z vápence vyloučeno, budou jej nejméně tři unce a možná ještě více.“

„Unce?“ užasl Biggles.

„Ano, unce. Je pravda, že si nedovedeme radium v tak velikém množství ani představit," pokračoval Malty bez dechu. „Vždyť už gram je dnes mnoho."

Biggles zdvihl oči.

„Pak to tedy vlastně stálo za to," řekl.

Malty se usmál.

„Kdybyste chtěl odhadnout hodnotu toho radia podle nynější ceny, dospěl byste, příteli, k číslici dvou set padesáti tisíc liber šterlinků, což by bylo ovšem jen počtem akademickým a velmi problematickým, poněvadž radium se v takovém množství dosud nikdy nevyskytlo."

Biggles se opřel o židli.

„Dvě – dvě – Bože, Bože," zakoktal. „Kdybych to byl věděl, byl bych těch krápníků přivezl metrický cent."

„Pak by ovšem nebylo možno je prodat."

Biggles se zadíval na Maltyho.

„A co s tím budete dělat? Dáte si to do skříně jako upomínku anebo toho budete používat jako těžítka?"

„Ne. Ústav pro výzkum radia dostane pro vědecké účely takové množství, jaké potřebuje, a zbytek rozdělím mezi veliké nemocnice v celé zemi. Pro ty bude mít největší význam," zamyslel se Malty na chvíli.

„Nezapomněl jsem ovšem také na to, že jste při tom všichni zažili mnoho útrap a nebezpečí, a proto jsem dal příkaz bance, aby zakoupila pro Maca, bez něhož by z nás teď byly pouhé kostry, statek na břehu Clyde."

Zdvihl ruku na znamení, že si nepřeje, aby mu McAllister děkoval, a obrátil se k Bigglesovi.

„Měl byste snad něco proti tomu, kdybych vám a vašim dvěma věrným kamarádům – ehm – ehm – věnoval Explorer?"

„Pokud se týče mne, Malty, jsem zcela spokojen a ani bych si nic jiného vlastně nepřál," prohlásil Biggles.

„Co tomu říkáš ty, hochu?" obrátil se k Algymu.

„Souhlasím plně s tebou, myslím, že je to skvělý dar."

„A ty, Gingere?"

„Já také, veliteli," zašklebil se Ginger.